

TEKOUCÍ
SVĚTLO
BOŽSTVÍ

TEKOUcí
SVĚTLO
BOŽSTVÍ
SESTRY
MECHTILDY
MAGDEBURSKÉ

X
M C M
X

STARÁ ŘÍŠE NA MORAVĚ

VĚNOVÁNO

ctíhodné Sestře

VERONICE MARII ERLEBACHOVÉ

z vděčnosti za to,
že zvláště jejím přičiněním
i toto Světlo
rozlévá se po vlastech našich.

O ZJEVENÍCH JEDNÉ MILUJÍCÍ DUŠE

Léta Páně 1250. Téměř po 15 let byla tato kniha německy jedné bekyni, panně svaté tělem i duchem, milostí od Pána vnukána. Kterážto panna v pokorné prostotě, v chudobě vyhnanství, utištěna opovržením, v nebeské kontemplaci, jakž z tohoto spisu patrně, přes 40 let Pánu velice zbožně sloužila, krácejíc dokonale v šlépějích bratří řádu kazatelského, den ze dne prospívajíc, stále lepší se stávala. Kniha pak napsána byla od jednoho bratra jmenovaného řádu a obsahuje mnoho dobrého, jakž v nadpisech předem se poznamenává.

O Trojici II. kn. 3. hl., III. kn. 9. hl., IV. kn. 12. a 14. hl., V. kn. 26. hl.

O Kristovi II. kn. 3. hl., IV. kn. 24. hl., V. kn. 23. hl.

O Naší Paní I. kn. 4. hl., II. kn. 3. hl., V. kn. 23. hl.

O devíti kůrech andělských I. kn. 6. hl., III. kn. 1. hl., V. kn. 1. hl.

O zvláštním důstojenství některých svatých IV. kn. v hl. 20. a 21. a 23.

O zlobě démonův IV. kn. 17. hl., II. kn. 24. hl., V. kn. 29. hl., V. kn. 9. hl.

O důstojnosti člověka I. kn. 44. hl., IV. kn. 14. hl.

O vytržení a odloučení duše z těla I. kn. 2. hl.

O vypsání nebe III. kn. 1. hl.

O vypsání pekla III. kn. 21. hl.

O několikerém očistci II. kn. 7. hl., III. kn. 15. 17. hl., V. kn. 14. 15. hl.

O mnoha ctnostech a nepravostech I. kn. 22. 25. hl., III. kn. 7. a 14. hl., IV. kn. 4. hl. a o lásce zvláště III. kn. 13. hl.

O kazatelích na konci světa za Antikrista IV. kn. 27. hl. a o mnoha neslýchaných věcech, kterých se dovíš, přečteš-li s věrou, pokorou a zbožností devětkrát tuto knihu. Jest tu prorokování o minulém, nynějším i budoucím. Jest tu též rozlišení tří Osob V. kn. 26. hl.

TOTO JEST PRVNÍ DÍL TÉTO KNIHY

**TUTO KNIHU TŘEBA S RADOSTÍ PŘIJMOUTI, NEBOŤ BŮH
SÁM MLUVÍ TATO SLOVA.**

Tuto knihu posílám jako posla všem lidem duchovním, obojím, zlým i dobrým, neboť když sloupypadnou, stavba neobstojí. A kniha tato ukazuje pouze mne a hlásá chvalně mé tajemství. Všichni, kdož ji rozuměti chtějí, musejí ji čísti devětkrát.

TATO KNIHA SE NAZÝVÁ: TEKOUcí SVĚTLO BOŽSTVÍ.

**Aj, Pane Bože, kdo složil tuto knihu? Já jsem ji slo-
žila ve své mdlobě, když jsem svému daru odolati ne-
mohla. Aj, Pane, jak se bude tato kniha nazývati, jen k
tvé cti? Ať se jmenuje: TEKOUcí SVĚTLO MÉHO BOŽSTVÍ
do všech srdcí, která žijí beze lsti.**

I. JAK LÁSKA A KRÁLOVNA SPOLU ROZMLOUVALY.

Duše přišla k Lásce a pozdravila ji hlubokým smyslem a řekla: Bůh vás pozdrav, paní Lásko. Bůh odměníž vás, milá paní Královno. Paní Lásko, vy jste velmi dokonalá. Paní Královno, proto jsem nade všemi věcmi. Paní Lásko, vy jste mnohá léta zápasila, než jste vysokou Trojici k tomu přiměla, že se pojednou vylila do Mariina pokorného Panenství. Paní Královno, to jest vaše čest a zásluha. Paní Lásko, vy jste mi odňala vše, co jsem na zemi kdy získala. Paní Královno, učinila jste šťastnou výměnu. Paní Lásko, vy jste mi vzala mou dětinnost. Paní Královno, za to jsem vám dala nebeskou svobodu. Paní Lásko, vy jste mi vzala všechnu mou mladost. Paní Královno, za to jsem vám dala mnohou svatou ctnost. Paní Lásko, vy jste mi vzala dobré přátele a příbuzné. Aj, paní Královno, tot ubohá žaloba. Paní Lásko, vy jste mi vzala svět, světskou čest a všechno světské bohatství. Paní Královno, to vám jedné chvíle Duchem Svatým zcela dle vaší vůle na zemi oplatím. Paní Lásko, vy jste mne tak velice zmohla, že mé tělo postihla zvláštní nemoc. Paní Královno, za to jsem vám dala mnoho vysokého vědění. Paní Lásko, vy jste strávila mé maso a mou krev. Paní Královno, tím jste očištěna a přitažena k Bohu. Paní Lásko, vy jste lupička i musíte mi to nahraditi. Paní Královno, tož si vezměte mne samu. Paní Lásko, nyní jste mi to vynahradila na světě stonásobně. Paní Královno, ještě máte k požadování Boha a všechny jeho říše.

II. O TŘECH OSOBÁCH A O TŘECH DARECH.

Pravé Boží pozdravení, které přichází nebeským tokem ze studně proudící Trojice, má tak velikou sílu, že tělu odnímá všechnu jeho moc a činí duši jí samé zjevnou, že vidí Tebe jako svatí a přijímá pak na sebe božskou zář, a duše odlučuje se od těla svou veškerou mocí, moudrostí, láskou a žádostí; jen nejmenší část jejího života zůstává s tělem, jako v nějakém sladkém spánku. I vidí celého Boha ve třech Osobách a poznává, že ty tři Osoby jsou v jediném Bohu nerozdílny.

A Bůh ji pozdravuje dvorní řečí, které v této kuchyni nikdy neslyšíme, a odívá ji šaty, jaké třeba nositi v paláci, a dává se jí do moci. Potom at si vyprošuje a se ptá, načkoli chce, doví se toho. Proč se jí vysvětlení nedává, tot první věc ze tří. Tím ji táhne dále na místo tajemné. Tam jí netřeba nikoho prositi, ni se tázati, neboť On sám chce s ní hráti hru, které tělo nezná, ni sedláci u pluhu, ni rytíři v turnaji, ni Jeho milostná Matka Maria takové hrát nemůže. I vznášejí se dále na rozkošné místo, o kterém nemohu a nechci mnoho mluvit. Jest to příliš těžko; nesmím, neboť jsem osoba velice hříšná. Ale když nekonečný Bůh vynese bezednou duši do výše, ztrácí ona zemi tímto zázrakem a neví již, že kdy na zem přišla. Když jest hra v nejlepším, musí se jí nechati. I řekne kvetoucí Bůh: Panno, skloňte se; a ona se ulekne: Pane, tak velice jsi mne tu nyní zhyčkal, že tě ve svém těle dle žádného řádu nemohu oslavovati, jen tím, že já ubohá budu trpěti a proti tělu bojovati. Načež On: Aj, ty milá holubičko, tvůj hlas jest hudbou strun mému sluchu; tvá slova jsou vonným kořením mým ústům, tvé tužby jsou náplní mého daru. I řekne ona: Milý Pane, staň se, jak hospodář poroučí. Potom povzdychne veškerou silou, že se tělo probudí. A mluví: Aj, paní, kde jsi to byla? Vracíš se tak milostná, krásná a silná, svobodná a plna důmyslu. Tvá pout mi odňala mou chuť, pokoj, barvu a všecku mou moc. Načež mu ona: Milč, vrahu, zanech svého bédování; chci se vždy míti na pozoru před tebou; že můj nepřítel jest poraněn, to nás nemate, z toho já se těším.

Tot pozdravení, jež má mnoho žil, kterými vniká z pramenícího Boha do ubohých, vyprahlých duší za všech časů s novým poznáním a s novým viděním a se zvláštním požíváním nové přítomnosti. Aj, slastný Bože, ohnivý uvnitř, kvetoucí zevnitř; když jsi toto dal těm nejmenším, ráda bych také poznala život, který jsi dal svým největším, proto tím déle chtěla bych trpěti. Tohoto pozdravení nikdo nevyslechne, ni nedostane, aby ho nezmohlo a nezničilo.

V tomto pozdravení chci za živa umírat; toho mně slepí svatí nikdy nepřekazí. To jsou ti, kdož mluví a nevyznávají.

III. O DĚVEČKÁCH DUŠE A O LÁSKY RÁNĚ.

Všechny svaté křesťanské ctnosti jsou děvečkami duše. Duše sladká mrzutost žaluje Lásce své útrapy:

DUŠE: Aj, panno ze všech nejmilejší, byla jsi dlouhou mou komornou, pověz mi tedy, co to se mnou jest. Ty jsi mne honila, lapila, spoutala a tak hluboko zranila, že nikdy už se neuzdřavím. Ty jsi mi zasadila mnohou ránu kyjem; pověz mi, uzdřavím se nakonec ze tvých ran? Neusmrtí mne ruka tvá? Pak by mně lépe bylo, kdybych tě nikdy nebyla poznala.

LÁSKA: Že jsem tě honila, to byla má rozkoš;

že jsem tě lapila, to byla má žádost;

že jsem tě spoutala, to byla má radost,

když jsem tě zranila, byla jsi se mnou spojena, když ti zasazují kyjem rány, zmocňují se tě. Já jsem vypudila všemohoucího Boha z nebeského království a vzala mu jeho lidský život a s poctami jsem ho jeho Otcí vrátila. Jakž se ty, bídný červe, ze mne uzdřavíš?

DUŠE: Mluv, má císařovno, bojím se malého tajného léku, který mi Bůh často dával, že se po něm uzdřavím.

LÁSKA: Nechce-li se, aby zajatcové pomřeli, dává se jim vody a chleba. Lék, který ti Bůh často dával, není nic jiného než prodlužování tohoto lidského života. Ale jak přijdou tvé Velikonoce a tvé tělo dostane smrtelnou ránu, všecku tě obejmou a naskrze tě proniknu, a tělu tvému tě ukradnu a dám tě tvému Milému.

DUŠE: O Lásko, tento list jsem napsala z tvých úst, nuže dej mi, paní, svou pečet.

LÁSKA: Kdo Boha kdy nad sebe si oblíbil, ten dobře ví, kde vzítí pečet; leží mezi námi dvěma.

DUŠE praví: Milč, Milá, více nežíkej. Necht se tobě klanějí, nejmilejší z panen, všichni tvorové se mnou. Rci mému Milému, že lože jeho připraveno jest a že po něm láskou chřadnu. Jest-li tento list příliš dlouhý, jest vina v tom: byla jsem na louce, kde jsem rozmaňitá kvítka splétala. To jest sladké bédování: Kdo láskou umřel, toho třeba v Bohu pochovat.

IV. O DVORNÍ CESTĚ DUŠE, NA NÍŽ SE ZJEVUJE BŮH.

Když ubohá duše přijde ke dvoru, bývá moudrá a způsobná; i patří na svého Boha vesele. O, jak líbezně tam bývá přijata. A ona mlčí a žádá si nesmírně jeho chvály. A On jí ukáže s velikou touhou své božské Srdce. To jest jako rudé zlato, které hoří v ohromné výhni. A On ji vsadí do svého žhoucího Srdce, že vysoké Kniže a malá děva tak se objímají a spojují, jako voda a víno. A ji to zničí a vyjde ze sebe tak, že více už nemůže, a On chřadne láskou po ní jako vždycky: neboť mu nepřibývá ni neubývá. I praví ona: Pane, tys moje útěcha, má žádost, má tekoucí studnice, mé slunce, a já jsem tvým zrcadlem. — Tot dvorní cesta milující duše, která nemůže žít bez Boha.

V. O TRÝZNÍ A ODPLATĚ PEKELNĚ.

Mé tělo jest ve dlouhé trýzni, má duše jest ve vysoké rozkoši, neboť nazírala a pažema objímala svého Nejmilejšího. Od něho má to trápení ta přebohá. Jak on ji táhne, tak ona plyne. A ona se nemůže zdržeti, až on ji dostane sám v sebe. Ráda by mluvila a nemůže. Jest silně zavínuta v zázračné Trojici vysokým sjednocením. I uvolňuje On ji maličko, aby si mohla žádati. I žádá si Jeho chvály, které dle své vůle nemůže nalézt. Ba chtěla by, aby ji poslal do pekla, aby ode všech tvorů bez míry byl chválen. I pohlédne naň a praví mu: Pane, dej mi své požehnání. I pohlédne On na ni a přitáhne ji znova a dává jí pozdravení, k němuž tělu mluviti netřeba. I praví tělo k duši: Kde jsi byla? Už nic nemohu. I praví duše: Mlč, ty jsi blázen. Chci býti s Milým svým, i kdybys nikdy se nepozdravilo. Já jsem jeho radostí, On jest mou trýzní. To jest její trýzeň, nikdy se jí netřeba uzdravit. Tato trýzeň ti zůstane, nezbudeš se jí nikdy.

VI. O DEVÍTI KŮRECH, KTERAK ZPÍVAJÍ.

Nyní poslyš, milá, poslyš duchovníma ušima, takto zpívá devatero kůrův:

Chválíme Tě, Pane, že jsi nás hledal svou pokorou. Chválíme Tě, Pane, že jsi nás zachoval svým milosrdenstvím. Chválíme Tě, Pane, že jsi nás oslavil svou potupou. Chválíme Tě, Pane, že jsi nás vedl svou dobrotivostí. Chválíme Tě, Pane, že jsi nás požídal svou moudrostí. Chválíme Tě, Pane, že jsi nás chránil svou mocí. Chválíme Tě, Pane, že jsi nás posvětil svou vznešeností. Chválíme Tě, Pane, že jsi nás zasvětil do svých tajemství. Chválíme Tě, Pane, že jsi nás vyvýšil svou láskou.

VII. O BOŽÍ KLETBĚ V OSMERU VĚCECH.

Klnu ti: Tvé tělo zemřiž, tvé slovo se zkaž, tvé oči se zavřetež, tvé srdce se rozplyň, tvá duše vystoupiž, tvé tělo zůstaň. Tvé lidské smysly pominětež, tvůj duch staň před Svatou Trojicí.

VIII. NEJMENŠÍ CHVÁLÍ BOHA V DESÍTI VĚCECH.

O horo horoucí, o slunce vyvolené! O měsíci v úplňku, o studnice bezedná! O nedostižná výsosti, o jase bezměrný! O moudrosti beze dna! O milosrdenství bez překážky! O sílo bez odporu! O koruno všech poct! Tebe chválí ten nejmenší, jehož jsi kdy stvořil!

IX. TŘI VĚCI TĚ UDRŽUJÍ NA VÝSOSTI.

Kdo zde hoří v pravé lásce a stavějí na pevném základě pravdy a přinášejí ovoce s plnou nadějí blaženého konce, ti přebývají na výsosti. GLOSSA: To jest nad Serafy.

X. KDO BOHA MILUJE, TEN VÍTĚZÍ NAD TŘEMI VĚCMI.

Který člověk přemáhá svět a svému tělu bere všechnu daremnou vůli a ďábla překonává, tot duše milující Boha. Když svět jí ránu zasadí, pramálo jí to zabolí. Když tělo jí zalomcuje, duch z toho neonemochuje. Když ďábel na ni pohlédne, duše si toho ani nevšimne. Miluje a miluje a jinak ani nemůže.

XI. ČTVERO BOŽÍCH BOJOVNÍKŮV.

O holubice beze žluči! O panno bez porušení! O rytíři bez ran! O služebníče neskseslý! Toť oněch čtvero, na kterých Bůh ve svém boji má zalíbení.

XII. DUŠE CHVÁLÍ BOHA V PATERU VĚCECH.

O Císaři všech poct! O Koruno všech knížat! O Moudrosti všech mistrův! O Dárce všech darův! O Spasiteli ze všech žalářův!

XIII. KTERAK BŮH PŘICHÁZÍ DO DUŠE.

Já přicházím ke své milé jako rosa na květiny.

XIV. JAK DUŠE BOHA PŘIJÍMÁ A CHVÁLÍ.

Aj, radostný pohlede! Aj, líbezný pozdrave! Aj, milostné obejmutí! Pane, tvůj zázrak mne poranil, tvá milost mne zdrtila. O vysoká skálo, ty jsi tak dobře proryta, v tobě nemůže nikdo hnízdití leč holubice a slavíci.

XV. KTERAK BŮH DUŠI PŘIJÍMÁ.

Vítám tě, milá holubičko, ty jsi tak silně létala na okrsku zemském, že tvá křídla vzrostla do říše nebeské.

XVI. BŮH PŘIROVNÁVÁ DUŠI K ČTVERU VĚCEM.

Ty chutnáš jako vinný hrozen, ty voníš jako balsám, ty svítíš jako slunce, ty jsi vzrůst mé nejvyšší lásky.

XVII. DUŠE CHVÁLÍ BOHA V PĚTI VĚCECH.

O Bože, zalévající svým darem! O Bože, tekoucí svou láskou! O Bože, hořící svou žádostí! O Bože, tavící ve spojení se svým milým! O Bože, odpočívající na mých prsou, bez tebe býti nemohu!

XVIII. BŮH PŘIROVNÁVÁ DUŠI K PĚTI VĚCEM.

O ty krásná růže v trní! O ty včelko poletující na medu!
O ty čistá holubičko ve své podstatě! O ty krásné slunko
ve své záři! O ty plná luno ve svém stání! Nemohu se
od tebe odvrátiti.

XIX. BŮH SE KOCHÁ S DUŠÍ V ŠESTI VĚCECH.

Tys mojí poduškou, mým lůžkem milostným, mým
nejdůvěrnějším odpočinkem, mou nejhlubší touhou,
mou nejvyšší ctí. Jsi rozkoší mého Božství, útěchou
mého člověčenství, potokem mého žáru.

XX. DUŠE ODPOVÍDÁ BOHU CHVÁLOU V ŠESTI VĚCECH.

Ty jsi má zrcadlící hora, pastva očí, ztráta mne samé,
bouře mého srdce, pád a zřeknutí se mé moci, má nej-
vyšší jistota.

XXI. O POZNÁNÍ A POŽÍVÁNÍ.

Láska bez poznání zdá se moudré duši temnotou. Poznání
bez požívání zdá se jí mukou pekelnou. Na požívání
beze smrti nemůže si dosti nanaříkati.

XXII. O ZVĚSTOVÁNÍ SVATÉ MARIÍ A JAK CTNOST JDE ZA CTNOSTÍ A JAK DUŠE STALA SE PLESEM TROJICE A JAK SVATÁ MARIA VŠECHNY SVATÉ KOJILA A DOSUD KOJÍ.

Sladká rosa bezpočátečné Trojice vytryskla ze stud-
nice věčného Božství do květiny vyvolené Panny, a
plodem této květiny jest nesmrtelný Bůh a smrtelný
člověk a živá útěcha věčné Lásky, a náš Vykupitel stal
se ženichem. Nevěsta byla opojena pohledem Jeho vzne-
šeného obličej. V největší síle vychází sama ze sebe a
v největší slepotě vidí co nejjasněji. V největší jasnosti
jest obojí, mrtva i živa. Čím déle jest mrtva, tím ra-
dostněji žije. Čím radostněji žije, tím více se dovídá.
Čím více se zmenšuje, tím více jí přitéká. Čím více se

bojí, tím smělejší jest. Čím více bohatne, tím chudší jest. Čím hlouběji přebývá, tím širší jest. Čím trpělivěji čeká, tím hlubší jsou její rány. Čím více útočí, tím milostnější jest k ní Bůh. Čím výše se vznáší, tím krásněji září pohledem Božství, tím více se mu blíží. Čím více se namáhá, tím líbezněji odpočívá. Čím více chápe, tím tišeji mlčí. Čím hlasitěji volá, tím větší zázraky koná svou silou dle své moci. Čím více její rozkoš vzrůstá, tím více se její svatba dluží a lože svatební se ouží. Čím jest objetí těsnější, tím sladčeji chutnají polibky. Čím milostněji na sebe pohlédnou, tím strastněji se odlučují. Čím více On jí dává, tím více ona spotřebuje, tím více má. Čím pokorněji se loučí, tím dříve se navrací. Čím horoucněji setrvává, tím dříve jiskří. Čím více hoří, tím krásněji září. Čím více chvála Boží se šíří, tím větší jest její dychtivost.

Aj, kam se ubírá náš Vykupitel Ženich v jáсотu Svaté Trojice? Když Bůh už nemohl sám v sobě, stvořil duši a oddal se jí z veliké lásky. Z čeho jsi učiněna, duše, že tak vysoko stoupáš nad všechny tvory a hroužíš se do Svaté Trojice a zůstáváš přece sama v sobě? Mluvila jsi o mém počátku; nuže pravím ti dle pravdy: Mne láska na téměř místě stvořila, a proto žádné stvoření nemůže mne dle mé vznešené přirozenosti upokojiti, ni otevřítí než láska jediné. Paní, Svatá Maria, ty jsi matkou tohoto zázraku. Kdy se ti to stalo? Když Otce našeho ples byl zkalen Adamovým pádem, že se musel hněvati. Tehdy počala věčná Moudrost všemohoucího Boha se mnou ten hněv. Tehdy si mne vyvolil Otec za svou nevěstu, aby měl co milovati, neboť jeho milá nevěsta byla mrtva, urozená duše. A tehdy si mne vyvolil Syn za Matku a tehdy si mne vzal Duch Svatý za svou choť. I byla jsem sama nevěstou Svaté Trojice a Matkou sirotkův, a nesla jsem je před oči Boží, takže se všichni neutopili, jakž přece někteří učinili. A protože jsem se tak stala Matkou mnoha vznešených dítek, nalily se prsy mé čistým, neposkvrněným mlékem pravého dobrotivého milosrdenství, takže jsem kojila proroky a věstce prve než Bůh se narodil. Potom ve svém dětství kojila jsem Ježíše; dále ve svém mládí kojila jsem nevěstu Boží svatou Církev u kříže, až jsem byla

tak zchřadlá a zbědována, že meč tělesné trýzně Ježíšovy zařizl se duchovně do mé duše. Tam bylo otevřeno obojí, Jeho rány i její prsy. Rány se řinuly, prsy tekly tak, že duše ožívala a zcela ozdravěla. Když skvoucí červené víno lilo do jejích rudých úst z otevřených ran, ze kterých se zrodila a jimiž ožívala, tehdy byla jako dítě a velmi mladičká. Aby se po své smrti a po svém narození dokonale uzdravila, musila Matka Boží býti její matkou a její kojnou. O Bože, to bylo zajisté spravedlivě i slušno. Bůh jest jejím pravým Otcem a ona jeho pravou nevěstou, a jest mu všemi údy svými podobna. Paní, ve svém stáří kojila jsi svaté apoštoly mateřskou svojí naukou a silnou modlitbou, takže Bůh svou slávu a svou vůli na nich ukázal. Paní, takto jsi kojila a dosud ještě kojíš mučedníky v jejich srdcích silnou věrou, zpovědníky svatou ochranou na jejich sluchu, panny svou čistotou, vdovy stálostí, pronásledované mírností a hříšníky lítostí. Paní, ještě musíš kojiti nás, neboť tvé prsy jsou dosud tak plny, že jich nemůžeš stlačit. Kdybys nechtěla již kojiti, velmi by tě mléko bolelo. Neboť opravdu viděla jsem tvé prsy tak plny, že sedm pramenův lilo se stále z jednoho prsu na mé tělo a na mou duši. V takové chvíli mne zbavuješ lopoty, které žádný Boží přítel nesnese bez hoře. Tak musíš ještě kojiti až do soudného dne, tak se musíš vyčerpati, neboť tak budou dítky Boží a tvoje dítky odstaveny a dorostly v těle věčném. Aj, potom poznáme a uvidíme v nezměrné rozkoši mléko, i tytéž prsy, které Ježíš tak často líbával.

XXIII. MODLI SE, ABY TĚ BŮH HODNĚ ČASTO A DLOUHO MILOVAL, I BUDEŠ ČISTÁ, KRÁSNÁ A SVATÁ.

Aj, Pane, miluj mne silně a miluj mne často a dlouho; čím častěji mne budeš milovati, tím budu čistší; čím silněji mne budeš milovati, tím budu krásnější; čím déle mne budeš milovati, tím světlejší budu zde na zemi.

XXIV. JAK BŮH ODPOVÍDÁ DUŠI.

Že tě miluji často, toť v mé přirozenosti, neboť jsem láska sama. Že tě miluji silně, to mám ze své touhy,

neboť toužím, abych byl silně milován. Že tě miluji dlouho, toť z mé věčnosti, neboť jsem bez konce.

XXV. O CESTĚ RADOSTNÉHO UTRPENÍ PRO BOHA.

Bůh vodí své dítky, které si vyvolil, cestami podivuhodnými. Toť podivuhodná cesta a vznešená cesta a svatá cesta, kterou Bůh sám kráčet, trpí-li člověk muka bez hříchu a bez viny. Na této cestě raduje se duše, která bolestně touží po Bohu, anť ze své přirozenosti raduje se v Pánu svém, jenž ze své dobrotivosti mnohou trýzeň byl trpěl. A jeho milý Pán, Otec nebeský, dal svého nejmilejšího Syna, aby trýzněn byl od pohanův a umučen od židův nemaje viny žádné. A přišel čas, kdy někteří lidé, kteří se zdají duchovními, trápí Boží dítky na těle a mučí je na duchu, protože Bůh chce, aby se podobaly jeho milému Synu, který byl trýzněn na těle i na duši.

XXVI. NA TÉTO CESTĚ TÁHNE DUŠE SMYSLY A JEST PROSTA ŽALOSTI.

Jest jedna neobyčejná a vysoká cesta, po které kráčí duše věrná a vleče za sebou své smysly, jako vidoucí vodívá slepého. Na této cestě jest duše volná a žije bez žalosti, anť nechce nic jiného než její Pán, který všechny věci činí co nejlépe.

XXVII. JAK BUDEŠ HODNÝM TÉTO CESTY A JAK SE NA NI UDRŽÍŠ A JAK BUDEŠ DOKONALÝM.

Tré věci činí člověka cesty té hodným, že ji pozná a na ni přijde. Předně, když člověk sám sebe krotí v Bohu bez všelikého mistrování a milost Boží svatě zachovává a ochotně nese v odříkání se všeho dle lidské vůle. To druhé udržuje člověka na cestě té, když všechny věci jsou mu vítány kromě hříchu. Věc třetí zdokonaluje člověka na cestě té, když člověk všechny věci napořád koná ke cti Boží; neboť i svou nejbídnější potřebu chce Bohu tak vznešeně přistrojiti, jako bych byla

v nejvyšší kontemplaci, do jaké člověk přijíti může. Proč? Konám-li to z lásky ke cti Boží, jest to všechno stejné. Ale hřeším-li, nejsem na cestě té.

XXVIII. LÁSKA MÁ BÝTI AŽ NA SMRT, BEZ USTÁNÍ: TOŤ BLÁZNŮ BLÁZNOVSTVÍ.

Raduji se, že milovati musím Toho, který miluje mě a toužím po tom, abych jej milovala až na smrt, bez míry a bez ustání. Raduj se, duše má, neboť tvůj Život zemřel z lásky pro tebe, a miluj ho tak silně, že bys ty pro Něho zemřela, i budeš hořeti čím dále neuhasitelněji jako živá jiskra ve velikém ohni živé Velebnosti. Tak budeš plna ohně lásky, s kterým ti zde tak blaze jest. Už netřeba, abys mne poučoval, od lásky se odvrátiti nemohu; třeba mi býti jejím zajatcem, jinak mi žítí nemožno. Kde ona jest, tam i já chci bydleti, ať v životě ať ve smrti. Totot jest bláznů bláznovství, kteří jsou živi bez žalosti.

XXIX. O KRÁŠE ŽENICHOVĚ A KTERAK HO NEVĚSTA MÁ NÁSLEDOVATI.

Viz, moje nevěsto, viz: jak krásné jsou mé oči, jak dokonalá jsou má ústa, jak ohnivé jest moje srdce, jak čilé jsou mé ruce, jak rychlé jsou mé nohy a následuj mne. Budeš mučena se mnou, zrazena závistí, hledána lstí, lapena nenávistí, spoutána pomluvami, oči tobě zavážou tím, že ti nedají pravdy poznati, budeš zášijkována zlobou světa, před soud předvedena ve zpovědi, zpohlavkována pokáním, k Herodesovi odeslána s výsměchem, svlečena bídou, zbičována chudobou, korunována pokušením, poplivána hanou, kříž svůj poneseš v nenávisti hříchů, ukřižována budeš odřeknutím se všech věcí vůle své, na kříž budeš přibita svatými ctnostmi, raněna láskou, umřeš na kříži svatou vytrvalostí, srdce tvé probodne stále sjednocení, s kříže sejme tě pravé vítězství nad všemi tvými nepřáteli, pochována budeš v neváženosti, z mrtvých vstaneš ve svatém skolení, na nebe vstoupíš, vtáhnutá dechem Božím.

XXX. O SEDMI DOBÁCH.

Matutinum: lásky plnost sladké blaho. Prima: lásky žádost sladká tíže. Terce: lásky rozkoš sladká žízeň. Sexta: lásky city sladký chládek. Nona: lásky smrt sladká trýzeň. Nešpory: lásky tok sladká sprcha. Komplet: lásky klid sladká radost.

XXXI. HANY NEDBEJ.

Byla jsem velmi potupena, i řekl náš Pán: Nediv se tomu příliš, od toho času, co vznešená nádoba pokladů tak hrubě byla povržena a poplivána, čehož se nestane nádobě octové, když sama od sebe nic dobrého neobsahuje?

XXXII. NEDBEJ POCTU NI SOUŽENÍ, DOBRĚ SE RMOUTIŽ NAD HRÁCHY.

Prokazují-li ti poctu, styď se; souží-li tě, raduj se; činí-li ti dobře, boj se; jednáš-li proti mně, rmout se ze srdce. Nemůžeš-li se rmoutiti, pomni, jak velice a jak dlouho já jsem pro tebe zarmoucen byl.

XXXIII. O ÚDĚLU ÚTĚCHY A LÁSKY.

Má duše pravila takto k svému Milému: Pane, tvá dobrotivost jest obročím mého těla zázračným; tvé milosrdenství jest útěchou mé duše obzvláštní. Láska jest odpočinutím života mého věčným.

XXXIV. V SOUŽENÍ BUĎ JEHNÁTKEM, HRDLÍČKOU A NEVĚSTOU.

Mým jehnátkem jsi v soužení. Mou hrdličkou jsi ve svých stonech. Mou nevěstou jsi ve svém čekání.

XXXV. POUŠŤ MÁ DVANÁCTERO VĚCÍ.

Miluj nic, utíkej něčeho, stůj sám a nechod k nikomu. Buď velmi neúnavný a ode všech věcí buď svoboden.

Zajaté uvolňuj a svobodné přinucuj. Nemocné občerstvuj, ale sám jich neměj. Pij vodu soužení a oheň lásky podpaluj dřívím ctnosti, tak budeš bydleti v pravé poušti.

XXXVI. O ZLOBĚ, DOBROTĚ A ZÁZRACÍCH.

Zlobou nepřátel svých budiž okrášlena. Ctnostmi svého srdce budiž oslavena. Dobrými skutky svými budiž korunována. Společnou naší láskou budiž vyvýšena. Mým rozkošným zázrakem budiž posvěcena.

XXXVII. DUŠE ODPOVÍDÁ BOHU, ŽE JEST NEHODNA TAKOVÝCH MILOSTÍ.

O Milý velice! Po nezaviněné potupě prahnu, ctností srdce si toužebně žádám, dobrých skutků, bohužel, nemám, nás dvou lásku kazím, tvého krásného zázraku jsem zcela nehodna.

XXXVIII. BŮH SE CHLUBÍ, ŽE DUŠE PŘEMOHLA ČTVERO HŘÍCHŮ.

Náš Pán se chlubí v království nebeském svou milující duší, kterou má na okršku zemském, a praví: Hleďte, jak se běže stoupajíc ta, která mne zranila. Opici světa od sebe odhodila, medvěda nečistoty přemohla, lva pýchynohama pošlapala, vlkovi lakoty chřtán roztrhla a přichází běžíc jako štvaný jelen k prameni, kterým jsem já. Přichází letíc jako orel z hloubky na výsost.

XXXIX. BŮH SE TÁŽE DUŠE, CO PŘINÁŠÍ.

Ty zprudka v lásce loviš, pověz mi, královno má, co mi přinášíš.

XL. NAČEŽ ONA MU ODPOVÍDÁ, ŽE TO, CO JEST LEPŠÍ NEŽ NĚKOLIK VĚCÍ.

Pane, nesu ti svůj klenot: Tent jest větší než hory, jest širší než svět, hlubší než moře, vyšší než oblaka,

krásnější než slunce, rozmanitější než hvězdy; váží více než celá země.

XLI. BŮH S POCHVALOU SE TÁŽE, JAK SE TEN KLENOT JMENUJE.

Obraze mého Božství, oslavený mým člověčenstvím, okrášlený mým Duchem Svatým, jak se nazývá tvůj klenot?

XLII. TEN KLENOT SE NAZÝVÁ ŽÁDOST SRDCE.

Pane, jmenuje se žádost mého srdce, ten jsem světu odňala, sobě samé zachovala a všem tvorům odepřela; nyní ho už nechci nositi. Pane, kam ho položit?

XLIII. SVOJI ŽÁDOST POLOŽ DO TROJICE.

Žádosti svého srdce neklad nikam jinam leč do mého božského Srdce a na mou lidskou hrud. Tam jen budeš potěšena a mým Duchem zulíbána.

XLIV. O CESTĚ LÁSKY NA SEDMI VĚCECH, O TROJÍM ŠATĚ NEVĚSTINĚ A O Tanci.

BŮH PRAVÍ: Aj, milující duše, chceš věděti, která jest tvá cesta?

DUŠE: Ano, milý Duchu Svatý, pouč mne o tom.

BŮH: Nuže půjdeš tísní lítosti a mukou zpovědi a námahou pokání a přes lásku k světu a přes pokušení ďábelské a přes bujnost těla a přes kletou vlastní vůli, která mnohou duši tak silně nazpět táhne, že nikdy pravé lásky nedojde: a až většinu svých nepřátel porazíš, budeš tak znavena, že řekneš: Krásný mládenče, toužím po tobě! Kde tě naleznu? — A mládenec řekne: Slyším jakýsi hlas, který zvučí z části láskou. Ucházet jsem se o něj mnohý den, ale hlas ten se neozýval. Nyní mne dojal a musím mu vstříc. Jest to ten, jenž hoře i lásku pospolu nese. Zrána za rosy, což jest uzavřená vroucnost, jež první do duše vchází, mluví její komorníci, to jest patero smyslův.

SMYSLOVÉ: Paní, oblékejte se!

DUŠE: Lásko, kam?

SMYSLOVÉ: Slyšeli jsme dobře šeptání, kníže chcevám přijít naproti v rose a v líbezném zpěvu ptačím. Aj, paní, tož neotálejte dlouho!

I obléká si košili jemné pokory a tak poníženě, že pod ní ničeho nestrpí. Na ni bílý šat ryzí cudnosti, a tak čistý, že z myšlenek, slov a doteků ničeho již nestrpí, co by ji poskvřňovalo. Potom se zahalí do pláště svaté pověsti, jež zaplatila všemi ctnostmi.

I jde do lesa společnosti svatých. Tam zpívají nejsladší slavíci zladěného sjednocení s Bohem ve dne i v noci, a mnoho sladkých hlasů tam slyší od ptákův svatého poznání. Mládenec ještě nepřišel. I vysílá posly, neboť chce tančiti, a poslala pro víru Abrahamovu a pro žádost prorokův a pro cudnou pokoru naší Paní Svaté Marie a pro všechny svaté ctnosti Ježíše Krista a pro všechnu zbožnost Jeho vyvolených. Jest zahájen krásný tanec chvály.

I přichází Mládenec a praví k ní: Panno, tak zbožně tančete, jak vám moji vyvolení předtancovali. A ona praví: Nemohu tančiti, Pane, leč ty-li mne uveďš. Chceš-li, abych hodně skákala, ty sám mi předzprávuj, i skočím do lásky, z lásky do poznání, z poznání do požívání, z požívání nad všechny lidské smysly. Tam chci zůstatí a přece dále kroužiti. A Mládenec musí zpívati takto: Skrze mne do tebe a skrze tebe ode mne, rád s tebou, nerad od tebe. — I praví Mládenec: Panno, tento chvalotanec se vám podařil. Mějte se Synem Panny vůli svou, neboť jste nyní z duše unavena. Přijďte o polednách do stínu u studnice na lože lásky, tam se s ním ochladíte. A panna praví: O Pane, toť přespříliš, že ta jest družkou tvé lásky, která sama v sobě lásky nemá, dokud ty jí nepohneš. I praví duše smyslům, kteří jsou jejími komorníky: Nyní jsem na chvíli tancem znavena. Ustupte mi, půjdu, kde bych se schladila. I praví smyslové k duši: Paní, chcete-li se ochladiti v slzách lásky svaté Maří Magdaleny, to by vám asi došlo.

DUŠE: Mlčte, pání; nevíte všeho, co míním. Nepřekávejte mně; chci napítí se trochu vína nemíchaného.

SMYSLOVĚ: Paní, v čistotě panenské jest pohotově veliká láska.

DUŠE: Možná, to však není na mne nejvyšším.

SMYSLOVĚ: V krvi mučovníkův byste se velmi ochladila.

DUŠE: Jsem mučena tak mnohý den, že bych tam nyní nerada.

SMYSLOVĚ: V radě vyznavačův prodlévají čistí lidé rádi.

DUŠE: S radou chci vždycky dobře stát, i v konání i v zanechání, ale nyní tam nepůjdu.

SMYSLOVĚ: V moudrosti apoštolův najdete velikou jistotu.

DUŠE: Moudrost mám zde u sebe, dle té si vždycky nejlepší vyvolím.

SMYSLOVĚ: Paní, andělé jsou jasní a půvabně krásní; chcete-li se ochladiti, vzneste se tam.

DUŠE: Andělská slast působí mé lásce bol, nevidím-li jejich Pána a svého Ženicha.

SMYSLOVĚ: Ochlaďte se tedy ve svatém, strohém životě, jež Bůh Janu Křtiteli dal.

DUŠE: K strážní této jsem hotova, ale síla lásky převyšuje všecku lopotu.

SMYSLOVĚ: Paní, chcete-li se milostně ochladiti, schylte se do klína Panny k Děťátku a vizte a chutnejte, jak Radost andělův z věčné Panny nad přirozené mléko sála.

DUŠE: Tot láska dětská, dítko kojiti a kolébat; já jsem nevěsta vzrostlá, chci jíti za svým Rozmilým.

SMYSLOVĚ: Opaní, půjdeš-li tam, oslepneme nadobro, neboť Božství jest tak ohnivě žhoucí, jak sama dobře víš, že všecken oheň a všecken žár, jenž nebi a všem svatým svítiti a hořeti dává, to vše vytrysklo z jeho božského dechu a z jeho lidských úst z rady Ducha Svatého. Jakž tam setrváš, byt jen hodinu?

DUŠE: Ryba ve vodě se neutopí, pták ve vzduchu nespadne. Zlato se v ohni nezkazí, ba nabývá v něm jasů a zářící barvy. Bůh všechny tvory uzpůsobil, aby pěstovali svou přirozenost; kterak bych já své přirozenosti odporovala? Ze všech věcí musím k Bohu jíti, jenž Otcem mým jest přirozeností, mým bratrem svým človecenstvím, mým ženichem láskou a já jeho bez

počátku. Myslíte, že necítím vašeho dobra? On zná obě, silně rozpalovati i konejšivě chladiti. Nermutte se tedy přespříliš. Budete mne ještě učit. Až se vrátím, bude mi rady vaší potřeby, neboť země jest plna mnohých osidel.

I jde nejmilejší k Nejkrásnějšímu, do tajemných komor nevinného Božství; tam nalézá lože lásky a lásky roucho i Bohu i člověku připravené. I praví náš Pán: Stůjte, paní duše! — Co poroučíš, Pane? — Vyjděte ze sebe. — Pane, jak pak se mi to stane? — Paní duše, tak velice svou přirozeností jste ve mně založena, že mezi vámi a mnou nesmí býti ničeho. Nebylo nikdy tak vznešeného anděla, jemuž na jedinou hodinu bylo by propůjčeno bývalo, co věčně dáno jest vám. A protož odložte obojí, bázeň i stud a veškeru zevnější ctnost. Jedině ty, jež nosíte v sobě od přirozenosti, chtějtež věčně pocítovati. Tot vaše vznešená touha a vaše bezedná žádost, jež chci věčně vyplňovati svou nekonečnou dobrotou.

Pane, nyní jsem duší nahou, a Ty sám v sobě převyzdobený Bůh. Obcování nás dvou jest věčná láska beze smrti. I zavládá tu blažené ticho dle vůle jich obou. On se dává jí a ona se dává Jemu. Co se jí nyní děje, to ona ví, a mne to blaží. Ale to nemůže dlouho trvati. Kde dva milující potajmu se scházejí, musejí často bez rozloučení se rozejíti. Milý příteli Boží, tuto cestu lásky jsem ti vypsala: Bůh vlož ti ji do srdce! Amen.

XLV. OSMERO DNŮ, VE KTERÝCH SPLNĚNA BYLA TOUHA PROROKŮV.

ZVĚSTOVÁNÍ KRISTA: tot den touhy a blažených radostí. **KRISTOVO NAROZENÍ:** tot den pokoje a líbezných něh. **ZELENÝ ČTVRTEK:** tot den věrnosti a blahého sjednocení. **VELIKÝ PÁTEK:** tot den štědrosti a vroucí lásky. **VZKŘÍŠENÍ:** tot den moci a veselých radostí. **NANEBEVSTOUPENÍ:** tot den víry a žalostného nátku. **LETNICE:** tot den pravdy a horoucí útěchy. **POSLEDNÍ SOUD:** tot den spravedlnosti a pravé hodiny. Tot sedm dní, jež máme slaviti stále. Jeden chce náš Pán slaviti o posledním soudu s námi se všemi.

XLVI. O ROZMANITÉ OZDOBĚ NEVĚSTINĚ A JAK PŘICHÁZÍ K ŽENICHOVI A JAKÁ JEST JEJÍ DRUŽINA, JEŽ JEST DEVATHRA.

Nevěsta jest oděna sluncem a pod nohama má měsíc a korunována jest sjednocením. Má kaplana, to jest bázeň, ten má zlatou metlu v ruce, to jest moudrost. Kaplan jest oděn krví Beránkovou a jest korunován slávou. Moudrost jest oděna blahovůlí a jest korunována věčností. Nevěsta má čtvero panen. Nevěstu vede láska. Láska jest oděna čistotou a korunována důstojností. Ta druhá jest pokora, ta nevěsta u drží a jest oděna nevážeností a korunována vznešeností. Třetí panna jest lítost, jest oděna hrozny a korunována jest radostí. Čtvrtá panna jest milosrdenství, ta jest oděna masťou a korunována slastí. Tyto dvě kladou na nevěstu plášť, to jest svatou pověst. Má biskupa, to jest víra, ten uvádí nevěstu k Ženichovi. Biskup jest oděn drahým kamením a korunován Duchem Svatým. Biskup má dva rytíře, jedním jest síla, ta jest oděna bojem a korunována vítězstvím. Druhým jest smělost, ten jest oděn milostivostí a korunován blažeností. Nevěsta má komorníka, tím jest ostražitost, ta jest oděna ustavičností a korunována vytrvalostí, ten nosí před nevěstou světlo a za ní nese koberec. Světlo jest rozum, a ten jest oděn skromností a korunován laskavostí. Koberec jest svaté svědomí, to jest oděno dobrou vůlí a korunováno Božím zalíbením. Má číšníka, tím jest touha, ta jest oděna lačností a korunována ukojením. Má hudebníka, tím jest zamilovanost. Jeho harfou jest vroucnost, a jest oděn přejností a korunován pomocí. Nevěsta má patero království. Prvním jsou oči, slzy je vzdělávají a kázeň krásí. Druhým jsou myšlenky, zápas je vzdělává a rada zdohí. Třetím jest řeč, nouze ji vzdělává a věrnost krásí. Čtvrtým jest sluch, slovo Boží jej vzdělává a útěcha zdobí. Pátým jest hmat, násilí jej vzdělává a čistý obyčej krásí.

Těchto patero království má správce, jímž jest vína, ta jest oděna zpovědí a korunována pokáním. Ten správce má soudce, jenž jest oděn kázní a korunován trpělivostí. Nevěsta má soumaru, jímž jest její tělo; uzdou jeho jest nehodnost a hanba jeho obrokem a jeho stájí zpo-

věď. Skřínka, kterou nosí, jest nevinnost. Nevěsta má nosiče baldachýnu, jímž jest naděje; ta jest oděna pravdou a korunována zpěvem. V jedné ruce má palmu, to jest vítězství nad hříchem a v druhé ruce schránku, plnou žádosti a lásky, již chce přinést svému Milému. Má klobouk z pavích per, to jest dobrá pověst na zemi a její vysoká čest na nebi. Cestou, po níž se ubírá, jest tichost; ta jest oděna tekoucím medem a korunována bezpečností. I zpívá pak: Vyvolený Milý, toužím po tobě. Ty odní máš a dáváš srdci mému mnohou tíhu. Ano, mám od tebe zběsilou trýzeň. Jak ty, Pane, poručíš, budu od sebe osvobozena. A On řekne: Lásko hodná milování, pomni hodiny, kdy jsi zaujala plný nález, a neunahluj se, neb každou chvíli držel jsem tě ve svém objetí.

Potom praví náš Pán ke své vyvolené nevěstě: Veni, dilecta mea, veni coronaberis. I dává jí korunu pravdy, kterou nesmí nikdo jiný nositi, krom lidí duchovních. V té koruně viděti čtvero ctností: Moudrost a bedlivost, touhu a zdrženlivost. Dejž nám Bůh všem tu korunu! Amen.

II.

TOTO JEST DRUHÝ DIL TĚTO KNIHY

I. LÁSKA VYVÝŠUJE DUŠI, NIKOLIV LIDSKÝ SMYSL, KTERÝ VYCHÁZÍ Z VLASTNÍ VŮLE.

Vyvýšení duše děje se láskou a tělu dostává se krásy na svatém křesťanském křtu; neboť nad lásku není vysokosti a mimo křesťanství není krásy. Proto převelice sami sebe klamou, kdož se domnívají, že hroznými nadlidskými pracemi výše té dostoupí a přes to mají srdce zlostné, nemajíce svaté pokornéctnosti, která může duši vésti v Boha. Kde vlastní vůle srdce ovládá, tam ráda sídlí svatost nepravá.

II. O DVOU PÍSNÍCH LÁSKY K TOMU, JENŽ V LÁSCE BYL VIDĚN.

Umřela bych ráda láskou, kéž by se mi to stalo, neboť toho, jehož miluji, jsem viděla svýma slabýma očima státi v své duši. Která nevěsta svého milého uhostila, té netřeba daleko chodit. Láska jistě neuhyne, kde panny často za mládencem chodí. Jeho vzácná povaha jest tak ochotna, že ji znovu rád přijímá a klade si ji blízko srdce. To hloupým lehko unikne, kteří neradi po lásce dychtí.

III. O JAZYKU BOŽSTVÍ, O SVĚTLE PRAVDY, O ČTYŘECH PAPRSCÍCH BOŽÍCH DO DEVÍTI KŮRŮV A O TROJICI A O SVATÉ MARIÍ.

O vznešený orle! o sladký beránku! o žhoucí výhni, rozpal mne! Jak dlouho budu tak vyschlou? Hodina jest mi přetěžkou. Den jest mi tisícem let. Mínil-li bys ode mne býti vzdálen a trvalo-li by to osm dní, raději bych do pekla skočila, v němž už tak jsem, když Bůh od milující duše se vzdálí. Tot muka nad lidskou smrt a nad všelikou muku, vězte mi. Slavíku jest stále zpívati, neboť přirozenost jeho všechna láskou hrá. Kdo mu to vezme, zabije ho. Ach, veliký Bože, pomni mé trýzně.

I pravil Duch Svatý k duši: Aj, panno ušlechtilá, připravte se, váš Milý chce přijíti. I ulekla se a uvnitř byla ráda a řekla: Aj, rozmilý Posle, jen ať se tak stane!

Jsem tak zlá a tak všecka nevěrná, že mimo svého Milého nikde pokoje nemám. Pozorují-li, že v jeho lásce poněkud chladnu, bývá mi všude bolestno a jest mi vhod, když musím s žalostí za ním jíti. I řekl Posel: Máte toužit a zalévat a rozestýlat a květiny sypat. A ubohá duše pravila: Když toužím, jest se mi stydět, když zalévám, jest mi plakat, když lože rozestýlám, jest mi doufat, když trhám kvítí, jest mně milovati. Přichází-li můj Pán, vycházím sama ze sebe, neboť On mi přináší tak mnohý sladký zvuk strun, že mne zbavuje veliké vrtkavosti mého těla a hra jeho strun jest všecka samá sladkost, jí zbavuje mne všeho bolu srdce. Veliký jazyk Božství promluvil ke mně mnoho silných slov, jež jsem vyslechla chabýma ušima své ubohosti. A převeliké světlo se otevřelo očím mé duše. V něm viděla jsem nevýslovný řád a poznala jsem slávu nesmírnou, nepochopitelný zázrak a zvláštní milování s rozpoznáváním: mírnost nejvyšší a velikou kázeň v poznávání: požívání s odříkáním podle síly smyslův, nezkalenou radost v jednotě obcování a živé kouzlo věčnosti, jakž nyní jest a povždy bude. Tam viděti také čtyři paprsky, jež srší všechny najednou z převzácné kuše Svaté Trojice od božského trůnu devíti kůry. I nezůstává nikdo tak chud ni tak bohat, aby milostně ho nezasáhly. Paprsek božství je střílí nepochopitelným světlem. Milující člověčenství je pozdravuje v bratrském společenství. Duch Svatý se jich dotýká protékáním zázračných čerpání věčné rozkoše. Nerozdílný Bůh je krmí pohledem své vznešené tváře a plní je bezbolestným dechem svých tekoucích úst. A kterak se vznášejí bez námahy jako ptáci ve vzduchu, kdy ani perem nehnou, a kterak plují, kam chtějí, tělem i duší, a přece ve svých určeních zůstávají nepomíseni! A jak božství cinká, člověčenství zpívá, Duch Svatý na nebeské lyry hrá, až všechny struny se rozervou, jež napiaty jsou v lásce.

Tam byla také viděna táž vznešená nádoba pokladová, v níž Kristus po devět měsícův dlel s duší i s tělem, jak má navždy zůstat. Avšak bez oné veliké ozdoby, kterou Otec nebeský v soudný den všem blaženým tělům dá. Té ještě Naše Paní postrádá, dokavad tato země po moři pluje.

I bylo také viděti, jak krásně Naše Paní stála u trůnu po levici Otce nebeského, nezakryta na všelikém panenském stvoření, a jak lidské tělo jest upraveno a utvořeno k vznešenému záření duše Naší Paní, a jak půvabné prsy nezakryté jsou plny sladkého mléka, až kapky ukapují Otcí nebeskému ke cti a z lásky k člověku, že totiž člověk nad všeliké stvoření milým jest. A tomu převelice se diví vysoká knížata, totiž Archandělové, že jiná lidská knížata je převýšila a že chvalno jest, by plný náš zástup tam byl.

Po pravici Našeho Pána stojí Ježíš, náš Vykupitel, s otevřenými ranami, krvavý, neobvázaný, aby přemáhal Otcovu spravedlnost, kteráž mnohému hříšníkovi velice blízka jest: neboť dokavad hřích na zemi trvá, dlužno, by rány Kristovy otevřeny byly, krvavě bez bolesti. Ale po soudu si Kristus takové roucho obleče, jakého nikdy nebylo spatřeno, ač-li ho Bůh neušitého ve vidění neukázal. A sladké rány se zahojí, jako by růžový list byl položen na místa ran. Na nich pak viděti bude veselé barvy lásky, jež nikdy nezaniknou. Potom chce nestvořený Bůh všechno své tvorstvo novým učiniti, a to tak novým, by nikdy nestárlo.

Nyní jsem s němčinou v koncích, latiny neznám. Co na tom zde dobrého, toho já nejsem příčinou, neboť nebylo nikdy psa tak zlého, aby byl nepřítel rád, když ho pán jeho bílou houskou lákal.

IV. O UBOHÉ DĚVĚ, O MŠI JANA KŘTITELE, O PROMĚNĚ CHLEBA V BERÁNKA, O KRÁSE ANDĚLŮ, O ČTVERU POSVĚCENÝCH LIDECH A O ZLATÉM FENIKU.

Aj, milý Pane, jak užitečno jest, když člověk má dobrou vůli, i tenkrát, když nedostačí na skutky: to ukázal náš milý Pán jedné ubohé děvě, kdy už zůstati sama nemohla, a bohužel ani k jeho službě se nehodila. I pravila k Bohu takto: Ach, milý Pane můj, dnes budu beze Mše?

V této touze odňal jí Bůh všechny její pozemské smysly a unesl ji zázračně do krásného chrámu. Tam nezastala nikoho; i myslila si: O běda, ty přeubohá, lenoší; teď jsi přišla pozdě, protože jsi sobě nepřivstala.

To ti zde málo prospěje. I spatřila přicházet nějakého mládence, ten nesl kytici bílých květin, rozsypal je dole ve věži a odešel. Po něm přišel jiný a přinesl kytiku fialek, jež rozhodil vprostřed chrámu. Po něm přišel zase jeden a donesl kytici růží, které pěkně rozházel před oltář Naší Paní. Po něm přišel čtvrtý, donesl kytici bílých lilijí a rozsypal je v chóru. Když to vykonali, pěkně se poklonili a odešli. Tito mládenci byli tak vznešení a krásní na pohled, že nikdy nemel člověk na těle bolesti tak veliké, aby ihned nepominula, kdyby se na ně dobře podíval.

Potom přišli dva žáci v rouše bílém, přinášejíce dvě světél, která postavili na oltář. I odstoupili potom velmi pěkně a zůstali v chóru. Potom přišel nesmírně dlouhý muž, byl velice hubený a přece ne starý. Jeho šaty byly tak chatrný, že mu rámě a holeň vykukovaly. Ten nesl bílého beránka před svýma prsoma a na prstech dvě konvičky. I šel k oltáři a beránka na něj posadil a líbezne se tam uklonil. To byl JAN KŘTITEL, měl zpívati Mši. Potom přišel mládenec, byl velmi útlý v rouše svém a nesl orla před svýma prsoma. To byl JAN EVANGELISTA. Potom přišel muž prostý, SVATÝ PETR. Potom přišel mládenec veliký, nesl uzel rouch, do nichž se oblekli ti tři páni. Potom přišel zástup veliký, mocná družina nebeského království, a naplnili chrám tak, že ubohá děva nenalezla místočka, kde by mohla zůstatí. I sešla postavit se do věže. Tam zastala lidí jednostejné v rouše bílém, kteří neměli vlasův, ale měli prosté koruny na hlavách. To byli ti, kteří nežili podle zákona. Ozdoby vlasův, to jest dobrých skutků, neměli. Kterak tedy přišli do nebeského království? Litostí a dobrou vůlí na konci života. Dále nalezla ještě krásnější lidi, oblečené v roucha fialová, kteří byli ozdobeni krásnými vlasy ctností a korunováni Božím zákonem. Našla ještě krásnější lidi, byli oděni v roucha růžová, měli krásné znamení vdov a korunu nabyté nevinnosti. Ubohá děva byla špatně oblečena a byla nemocna na těle a u těchto tří zástupův nemohla nikde zůstatí. I šla si stoupnouti před chór a dívala se tam, kde naše milá Paní stála na nejvyšším místě a svatá Kateřina, Cecilie, biakupové, mučéníci, andělé a panen velmi mnoho. Jak

taťo ubohá osůbka toto veliké panstvo spatřila, podívala se také sama na sebe, směla-li by zůstatí, jsouc tak ubohou. V té měla na sobě červenohnědý plášť, jenž byl udělán z lásky a dle brunátnosti smyslův; dle Boha a dle všech dobrých věcí. Plášť ten byl ozdoben zlatem a také písničkou, jež zpívala takto: Ráda bych umřela láskou.

Viděla se také podobnou jedné ze vznešených panen a nesla na hlavě ze zlata skvostný věnec, na němž byla zase píseň, jež zpívala takto: Jeho oči v mých očích, jeho srdce v mém srdci, jeho duše v mé duši objaty a bez omrzení. A její tvář se sama viděla podobnou andělům. O běda, já bahno nešťastné, jak se mi nyní stalo! Nejsemť já bohužel tak blaženou, jak jsem se tu viděla. Všichni, co byli v chóru, pohlíželi na ni se sladkým smíchem. I pokynula jí Naše Paní, aby se postavila nad Kateřinou. I šla si stoupnout k Naší milé Paní, neboť zřídka se jí toho dostalo, aby mohla promluvit s Matkou Boží a ji vidět. Aj, Lásky dobromyslná to uznala za dobré, by sprostá vrána u hrdličky stála! Všichni, kdož byli oděni v chóru, byli oděni svitícím zlatem a byli objati vznášející se rozkoší, jasnější než slunce.

Potom začali Mši takto: Gaudeamus omnes in Domino. A kdykoliv byla jmenována Naše Paní, klekali a jiní se ukláněli, protože Bůh jí dal slávu největší. I řekla ta ubohá, jež tam přišla na Mši: Aj, Paní, mohla bych zde Boží Tělo přijmouti? Nestojíte zde příliš daleko. A Matka Boží řekla: Ano, milá, vyzpovídej se. I pokynula Královna nebes Janu Evangelistovi, ten vyšel a vyslechl zpověď té hříšnice. I prosila ho, aby jí ráčil říci, jak dlouho bude živa. A Jan řekl: Toho ti říci nemohu, protože Bůh tomu nechce; neboť když by ten čas byl dlouhý, mohla bys pro své rozmanité trudy padnouti v omrzelost; zase kdyby ten čas byl krátký, mohla bys ze žalosti svého srdce padnouti v žádost života dlouhého.

Pak šel Jan čísti evangelium: Liber generationis. I řekla ta ubohá Naší Paní: Mám obětovati? A Naše Paní pravila: Ano, nevezmeš-li mu toho zase. I řekla ta ubohá: Aj, Paní, tu milost ty mi dej od Boha. A Naše Paní pravila: Nuže vezmi tento zlatý feník, to jest svou vlastní vůli, a tu obětuj mému Pánu Synu ve všech vě-

cech. S velikou způsobností a se svatou bázni přijala malá osoba ten veliký feník. Při tom pohlédla ubohá na ten feník, jak jest ražen. I bylo na tom feníku, jak byl Kristus s kříže sňat. Na druhé straně bylo celé nebeské království, v něm devatero kůrův a nad nimi Boží trůn. I promluvil k ní Boží hlas: Obětuješ-li mně tento feník tak, že ho nevezmeš zpět, osvobodím tě od kříže a uvedu tě k sobě do svého království.

Potom sloužil tichou Mši týž kněz, jenž posvěcen byl v těle matky své Duchem Svatým. Když vzal bílou hostii do svých rukou, pozdvihl se týž Beránek, který na oltáři stál, a vcházel při slovech pod znamení jeho ruky do hostie a hostie v Beránka, takže jsem již neviděla hostie, ale krvavého Beránka, visícího na červeném kříži. Hleděl na nás tak sladkýma očima, že na to nikdy nezapomenu.

Pak prosila ta ubohá dívka naší milé Paní takto: Aj, milá Matko, pros svého Pána Syna, aby se mně ubohé sám ráčil dáti. I uviděla, jak paprsek světla zazářil z úst Naší Paní na oltář a modlitbou její pohnul Beránka tak, že Bůh sám z toho Beránka řekl: Matko, rád se položím na místo tvé touhy.

I šla ta ubohá dívka k oltáři s velikou láskou a s otevřenou duší. A svatý Jan vzal toho bílého Beránka s jeho červenými ranami a položil ho do dutiny jejích úst.

I lehl si čistý Beránek na svůj vlastní obraz do jejího chléva a ssál její srdce svými sladkými ústy. Čím více ssál, tím více mu toho přála.

Nyní ta, které se toto stalo, jest již mrtva a odešla na onen svět. Bůh nám pomoz, abychom ji ještě spatřili v zástupu andělův! Amen.

V. ZPĚV DUŠE K BOHU V PATERU VĚCECH A JAK BŮH ROUCHEM DUŠE JEST A DUŠE BOŽÍM.

Ty záříš do mé duše jako slunce do zlata. Když mohu v tobě odpočívati, Pane, bývá má rozkoš mnohonásobná. Ty se odíváš mou duší a jsi také jejím šatem nejbližším; třeba-li, aby tu odloučení nastalo, věru nepocítila jsem nikdy větší bolesti. Kdybys mne ráčil milovati silněji, vyšla bych dojista odtad, abych tě bez ustání do

vůle milovati mohla. Nyní jsem já ti zpívala a nepodařilo se mi; kdybys ty mi ráčil zpívat, podařilo by se mi dojista.

VI. BŮH ODPOVÍDÁ V DUŠI ZPĚVEM O PATERU VĚCECH.

Svítím-li já, pak třeba, abys zářila, teku-li já, pak třeba, abys bouřila, vzdycháš-li ty, pak vtahuješ mé božské srdce do sebe, pláčeš-li po mně, pak беру já tě ve své náruči, ale když miluješ, pak stáváme se my dva jedno. A když my dva tak jedno jsme, pak nikdy nemožno, by nastalo odloučení, spíše rozkošné čekání trvá mezi námi oběma. Pane, pak čekávám v hladu a v žízní, v honění a v dychtění až do hravé hodiny, kdy ze tvých božských úst plynou vyvolená slova, jichž nikdo neslyšel než duše, která se země se svleče a přiloží své ucho k tvým ústům — ano ta pochopí zálud lásky.

VII. V TRÝZNI CHVALA ON SE TI ZJEVÍ. O DVOU ZLATÝCH POHÁRECH TRÝZNĚ A ÚTĚCHY.

Já hříšnice lenošná měla jsem se kteréśi chvíle modliti a Bůh dělal, jako by mi žádné milosti dáti nechtěl. I chtěla jsem se rmoutiti žalostně pro svůj tělesný neduh, jenž se mi zdál překážkou duchovních požitkův. Aj nikoliv, pravila má duše, pomni přece všeliké věrnosti a chval svého Pána takto: Gloria in excelsis Deo.

Za té chvály ukázalo se veliké světlo duši mé a se světlem zjevil se Bůh u veliké slávy a nesmírné jasnosti. I pozdvíhoval Náš Pán dva zlaté poháry ve svých rukou, jež byly oba plny živého vína. V levici bylo červené víno trýzně a v pravici převznešená útěcha. I řekl Náš Pán: Blahoslavení, kteří toto víno pijí. Já sice sám obojího nalévám z božské lásky, ale bílé jest vzácnější samo v sobě. A nad vše vzácnější jsou ti, kdož pijí obojí, bílé i červené.

VIII. O OČISTCI VŮBEC, Z NĚHOŽ VYSVOBODIL CLOVĚK TISÍC DUŠÍ SLZAMI LÁSKY.

Člověk jeden se modlil s velikou touhou zcela sprostně za ubohé duše k Bohu na nebesích. I ukázal mu Bůh

strašlivý očištec vůbec a v něm tak rozmanitá muka, jak hříchy na nich byly. I rozhorlil se duch člověka takovou silou, že rázem popadl očištec do svých paží. A čekal starostlivě a žádal milostně. I řekl Bůh z nebes říše: Nepouštěj na sebe bolesti, jest ti to příliš těžké. A duch děl žalostně: Ach přemilý, nuže vysvoboď aspoň některé. I řekl Náš Pán: Kolik jich chceš? Duch řekl: Pane, tolik, co jich tvou dobrotou zaplatím. I pravil Náš Pán: Nuže, vezmi si jich tisíc a dej si je, kam chceš. I pozdvihly se z muk černé, ohnivé, ublácené, žhoucí, krvavé, páchnoucí. A zase řekl duch člověka: Ach, milý Pane můj, co s těmi ubožáky nyní bude? Neboť tak ošklivly nevejdou nikdy do tvého království. I sklonil Bůh přenesmírně hluboko svou velebnost a řekl slovo, které nám hříšným na velikou útěchu jest: Vykoupej je v slzách lásky, jež nyní tekou z očí tvého těla. I bylo viděti velikou kotlinu. I vznesly se do ní jedním vzmachem a vykoupaly se v lásce zářně jako slunce. A duch člověkův pocítil nevýslovnou slast a řekl: Veleben buď, přerozmilý, ode všech tvorů věčně! Nyní se ti hodí dobře do tvého království. I sklonil se Náš Pán k nim s výsosti a vstavil jim po koruně lásky, těm, které ona vyprostila odtamtud, a řekl: Tyto koruny noste věčně, aby všickni v mém království věděli, že slzami lásky vykoupeny jste o devět let dříve než byl váš pravý čas.

IX. BŮH CHVÁLÍ SVOU NEVĚSTU V PĚTI VĚCECH.

Ty jsi světlem světa,
 ty jsi korunou panen,
 ty jsi mastí raněných,
 ty jsi věrností falešných,
 ty jsi nevěstou Svaté Trojice.

X. NEVĚSTA CHVÁLÍ ZASE BOHA V PĚTI VĚCECH.

Ty jsi světlem ve všech světlech,
 ty jsi květem na všechny koruny,
 ty jsi mastí na všechny rány,
 ty jsi nezměnnou věrností bez falše,
 ty jsi hostitelem ve všech hospodách.

XI. O SEDMERÉ LÁSCE BOŽÍ.

Pravá láska Boží má sedmero znaků: Láska veselá staví se na cestu, láska bázlivá přijímá práci, láska silná může mnoho dělati, láska milující nepřijímá žádné oslavy, láska moudrá má poznání, láska svobodná jest živa bez trudu, láska násilná jest stále opovážlivější.

XII. O SEDMERU DOKONALOSTECH.

Rád nectěn, rád neobáván, rád sám, rád ticho, rád nízko, rád vysoko, rád prostý.

XIII. MEZI BOHEM A DUŠÍ BUĎ LÁSKA.

Mezi tebou a Bohem buď neustálá láska. Mezi pozemskými věcmi a tebou buď úzkost a strach. Mezi hříchy a tebou buď nenávisť a boj. Mezi nebeským královstvím a tebou buď pevná naděje.

XIV. ODKUD JEST HOŘKOST, SLABOST, NEMOC, NAVŠTÍVENÍ, ODVAHA, TRUD, BÍDA, ŘÍDKÁ ÚTĚCHA.

Hořkost srdce jest z člověčenství, slabost tělesná jest z těla jediné, smělost mysli jest z ušlechtilosti duše, strach před utrpením jest z viny, nemoc těla jest z přirozenosti, trýznivý trud jest ze svévůle, řídká útěcha jest z nepokoje.

XV. KTERAK OZDRAVÍ, KOHO LÁSKA ZRANILA.

Koho jedenkrát pravá láska řádně zranila, ten nikdy dobře se nepozdraví, leč zlíbá-li znova táž ústa, jimiž byla jeho duše zraněna.

XVI. O SEDMI DARECH JEDNOHO BRATRA.

Ta duše jest bezedná v touze, plamenná v lásce, okouzlující v přítomnosti, zrcadlem světa, nepatrná ve velikosti, věrna v pomoci, usebrána v Bohu.

XVII. KTERAK SI BŮH DUŠI NAMLOUVÁ A JI POUČUJE O SVÉ LÁSCE.

Takto si Bůh namlouvá prostou duši a ji poučuje o své lásce: Aj milá holubičko, tvé nohy jsou červené, tvé

peří jest hladké, tvá ústa jsou zřícena, tvé oči jsou krásné, tvá hlava jest prostinká, tvé způsoby jsou líbezné, tvůj let jest rychlý a hned býváš na zemi.

XVIII. KTERAK SE DUŠE DOTÝKÁ BOŽÍ SVOBODY V OSMI VĚCECH.

Pane, mé nohy jsou zbarveny krví tvého pravého vykoupení, mé peří jest uhlazeno tvým vznešeným vyvoláním, má ústa jsou zřícena tvým Duchem Svatým, mé oči jsou osvětleny v tvém ohnivém světle, má hlava jest uprostrněna tvým věrným řízením, mé chování jest zlíbežněno tvou dobrotivou milostí, můj let bývá zrychlován tvou nepokojnou žádostí, mé klesání na zem jest pro tvé spojení s mým tělem. Čím větší svobodu mi dáváš, tím déle jest mi v tobě se vznášeti.

XIX. JAK POZNÁNÍ A DUŠE SPOLU ROZMLOUVAJÍ A POZNÁNÍ PRAVÍ, ŽE JEST TROJÍ. O TROJÍM NEBI. POZNÁNÍ MLUVÍ NAPŘED.

O milující duše, já na tebe pohledlo, jsi tvrdě milující a zázračně učiněna. Světlo jakési bylo propůjčeno k tomu, abych tě mohlo viděti, jinak by se mi to nikdy nepodařilo. Jsi trojí v sobě, jsi jistě obraz Boží. Jsi mužná zápasnice ve svém boji, jsi panna pěkně okrášlená v paláci před svým pánem. Jsi rozkošná nevěsta v svém milostném lůžku. O duše milující Boha, ve svém boji jsi ozbrojena silou nezměrnou a tolik usebrána na mysl, že všechna množství světů, ni všechny síly tvého těla, ni všechny zástupy ďáblů, ni moc pekel nemohou tě odtrhnouti od Boha. Ty se bráníš jako květinami, tvým mečem jest štěpná růže Ježíš Kristus, tím se oháníš. Tvým štítem jest bílá lilie Maria. Ta ti nijak nepomáhá k tomu, aby tě chránila, spíše aby tě zdobila a rozmnožovala na tobě bez míry slávu Boží.

Všem, kteříž čistě v tomto boji stojí, dostane se bohaté výplaty od Císaře.

Aj duše ubohá, v tvém paláci Svaté Trojice, kde ty tak milostně stojíš, ozdobena před Pánem svým: jaká jest tvoje čest?

Paní Poznání, vy jste moudřejší než já jsem, proč se mne ptáte?

Paní duše, Bůh vás vyvolil nad všechny věci; jste mou paní a královnou mou.

Paní Poznání, urozena jsem svým původem a svobodna, nemohu býti nectěna a jedině z toho se těším. Proto si musím získati, co mne miluje, zbožňuje a ctí. Svatá Trojice a vše, co nebe a země nese, musí mi věčně býti poddáno. Nechám-li nyní lásce plnou moc nad sebou a dovolím-li jí, aby mne spoutala ve svatou trpělivost a já své viny nemnožila, uvede mne pak ve vznešenou tichost, abych byla ke všem dobrým věcem hotova, a zapláhne mne v silnou poslušnost, abych byla Bohu a všemu stvoření libě poddána.

POZNÁNÍ: Aj paní nevěsto, pověděla byste mi ještě jedno znamení nevýslovné tajnosti, jež mezi Bohem a vámi leží?

Paní Poznání, toho neučiním, nevěsty nemusejí pověděti všeho, co se jim přihodí. Svatých patření a drahých a cenných požitkův ode mne se vám dostane. Vybrané postřehy od Boha budou vám na všech tvorech vždy skryty až na mne samu.

Paní duše, vaše zázračné vidění a vaše vysoké slovo, jež jste v Bohu viděla a slyšela, když mne k tomu nutíte, abych to maličko přednesla, stavím jako císařské světlo do temného, hniječícího chléva. Skot žere ovšem svou slámu, ale někteří zdají se dítkami Božími a přece se trkají jak neuvázaný skot v tmavém chlévě a říkají, že co oni s takovým mámením? Jest to z vlastní hlavy vymyšleno a z nepravé svatosti napsáno.

Paní Poznání, jest psáno tak, že svatý Pavel byl vytržen do třetího nebe. Nikdy by se mu toho bylo nestalo, kdyby byl zůstal Šavlem. Kdyby byl pravdu našel v nebi prvním a druhém, nebyl by nikdy vstoupil do nebe třetího.

DUŠE: První nebe jest, jež učinil ďábel z podvodné krásy svých klamů. V něm toulají se myšlenky se smutnými smysly a duše leží všechna zamklá, neboť necítí své přirozenosti, lásky. Tam duše zůstává bez útěchy a podvádí své prosté smysly. V tomto nebi ukazuje se ďábel jako světlý anděl, ano i dle svých pěti ran po-

dobný Bohu! Duše prostá, měj se na pozoru! Druhé nebe jest utvořeno ze svatých žádostí smyslův a z první částky lásky. V tomto nebi není žádného světla, duše v něm Boha nevidí. Chutná nepochopitelnou sladkost, která jí prochází všemi údy. Slyší též jakýsi hlas o ně-
kterých věcech, které přece ráda chce, i když jest ještě pozemskými smysly proniklá. A že tam není hloubky všeliké pokory, nabízí ďábel světlo své. Co pak se tam děje, není od Boha. Ale má-li tu duše plnost pokory, musí letěti dál, do nebe třetího; tam se jí dostává světla pravého. A smyslové mluví: Naše paní duše spala od dětství, nyní se probudila ve světle zjevné lásky. V tomto světle se všechna rozhlíží, jaký jest ten, jenž se jí ukazuje, a co to jest, co se k ní mluví. Tak vidí pravdivě a poznává, jak Bůh jest všechno ve všem. — Nyní odkládám všechnu starost a letím se svatým Pavlem do třetího nebe. Neboť Bůh mé hříšné tělo milostně sráží. Toto třetí nebe jest klenuto a spořádáno a osvětleno pěkně třemi Osobami, jež začínají takto: Právě Boží pozdravení, jež přichází z nebeské Krve.

XX. JAK SESTRA HILDEGUNDA JEST OZDOBENA V NEBESÍCH PLÁŠTĚM A SEDMI KORUNAMI, A JAK JI CHVÁLÍ DEVĚT KŮRŮV.

Jednoho dne blažené panny svaté Barbory dostalo se sestře Hildegundě její slávy. Což ukázal Bůh chromému psu, který ještě skuče líže své rány. Stalo se mi to tak za modlitby, i nevím, zda nebesa byla skloněna ke mně, nebo já byla vtržena v rozkošný dům Boží. Hildegunda stála před trůnem Otce nebeského jako nová nevěsta, kterou si král přivezl domů. Měla na sobě tři pláště a na hlavě nese sedmeru korunu, a neobyčejně ji chválí devatero kůrův. Když jsem ji spatřila, poznala jsem ji ve všech darech, kterých se jí od Boha dostalo. Byla bych ráda s ní hovořila, i vyptávala jsem se jí, ale jen proto, abych tím déle s ní byla: Aj, za co máš tento růžový plášť? A Hildegunda řekla: Byla jsem takovou mučenicí v ohnivě lásce, že mi často srdce oblévalo hlavu krví. I tázala jsem se dále: Za co máš tento zlatý plášť, který tak krásně září? A ona řekla: Za vzor do-

břých skutkův. I řekla jsem: Za co máš tento květinový bílý plášť? A ona odpověděla: Za svízelnou lásku, kterou jsem skrytě nosila ve své duši a ve svých smyslech.

Toto bylo těch sedm korun: koruna vytrvalosti, koruna svaté víry, koruna věrnosti, koruna dobrotivého milosrdenství, koruna svaté moudrosti, koruna lásky, koruna panenství. I tážala jsem se ještě: Milá, kdež jest koruna pokory, která duchovním lidem tak dobře slušívá? A ona odpověděla: Té nemám zvláště, ani jsem si jí nikdy nedobyla, jen tolik, že mne jí Bůh pýchy zbavil. Všech těchto sedm korun jest vzácně ozdobeno věncem vznešenosti, skvoucí, ryzi čistoty.

Takto ji chválí kůrové pro devatero ctností: Chválíme tě pro tvou kajícnost, pro tvou dobrou vůli, pro tvou pravdu, pro tvou moudrost, pro tvé sladké hoře, pro tvou dobrovolnou chudobu, pro tvou sílu, pro tvou spravedlnost. Takto ji chválí Serafínové, jižto jsou jejími druhy: Chválíme tě pro lásku Boží, královno. Trůnové ji chválí takto: Chválíme Ženicha pro krásu nevěsty. Tážala jsem se jí na mnoho věcí, o nichž chci nyní pomlčet. Neboť nebe jest sice líbezná, ale země jest bohužel velmi nejista pro mne i pro mnohého člověka, který ještě nikdy nepřišel do nebe, kde se bude na pravdu patřiti.

XXI. CHCEŠ-LI NA HORU PATŘITI, MĚJ SEDMERO VĚCÍ.

Horu jsem viděla. Stalo se to velmi rychle, neboť žádné tělo by toho nesneslo, aby tam duše byla hodinu. Ta hora byla dole bílá jako oblak a nahore ve své výšce ohnivá jako jasné slunce. Začátku a konce nemohla jsem jí nikde nalézt, a uvnitř hrála sama v sobě tekloucí barvou zlata v nekonečné lásce. I řekla jsem: Pane, blažené oči, které na toto proudění lásky věčně patřiti budou a poznávají tento zázrak, jehož nemohu nikdy vysloviti! A Hora řekla: Mají-li tvé oči takto na mě patřiti, dlužno, aby ozdobeny byly sedmerem věcí, jinak se jim toho nikdy nedostane. A ty jsou: z nouze ručiti, rád platiti a sám na sebe nedbati, býti nevěren proti zášti a pln lásky oproti zlosti, čist ve vině a ochoten k žaláři.

XXII. JAK SE PATŘENÍ DOTAZUJE MILUJÍCÍ DUŠE O SERAFÍNECH A O NEJPONÍŽENĚJŠÍM CLOVĚKU.

Paní duše, chtěla byste raději býti andělem ze Serafínův nebo člověkem s tělem a s duší v nejnižším kůru andělském?

DUŠE K PATŘENÍ: Milé Patření, vidělo jste dobře, že andělové ze Serafínův vysoká knížata jsou a že jedna láska a jeden oheň a jeden dech a jedno světlo jsou s Bohem.

PATŘENÍ: Paní duše, viděla jste dobře, že andělové prosté bytosti jsou a že Boha o nic více nechválí ni nemilují ni nevyznávají, než jest jim přirozeno; a toho možno právě tak nejmenšímu člověku dojítí křesťanskou věrou, lítostí, touhou a dobrou vůlí, jen jeho duše nemůže v Božství tak silně planouti.

DUŠE: Milé Patření, dobře jste vidělo, že andělové ze Serafínův dítkami Božími jsou a přes to jeho sluhý. Nejmenší duše jest dcerou Otce a sestrou Syna a přítelkyní Ducha Svatého a pravou nevěstou Svaté Trojice.

Když hra jest v souzvuku, tu patř na toho, který jest nejvíce vážen, na nejvzácnějšího anděla, Ježíše Krista, který se vznáší nad Serafíny a se svým Otcem nezbytně jeden nedílný Bůh jest. Toho беру já, nejmenší duše, ve své náručí a jím ho a piji ho a dělám s ním, co chci, — čehož se nemůže andělům nikdy dostatí — ať jak vysoko bytuje nade mnou. A jeho božství pro mne nebude nikdy tak drahým, abych ho nenacházela bez ustání všechny své údy plny. Tak neochladnu už nikdy. Proč pak se trudu tím, co andělé cítí?

XXIII. KTERAK SE LÁSKA TÁŽE A POUČUJE TUPOU DUŠÍ A PŘIVEDLA BY JI RÁDA K SVĚMU, I MLUVÍ PRVNÍ A TUPÁ DUŠE JÍ ODPOVÍDÁ.

LÁSKA: Aj pošetilá duše, kde jsi anebo jaké jest tvé bydliště a z čeho jsi živa? Kdež můžeš odpočinouti, když nyní nemiluješ svého rozkošného Boha nad svou vlastní vůli a nad všechnu svou moc?

DUŠE: Nech mne a nebuď mne, nevím, co mi pravíš.

LÁSKA: Jest třeba královnu přece vzbuditi, když její král chce přijíti.

DUŠE: Jsem ve svatém řádě, postím se, bdím, jsem bez hlavního hříchu, jsem dosti spoutána.

LÁSKA: Co platno, že se daremná nádoba stahuje a víno přece z ní vytéká? Třeba ji naplniti kamením zevnější práce a popelem pomíjejícínosti.

DUŠE: Zůstávám v potěšení svých příbuzných a svých milých duchovních přátel; i jakž bych mohla s chutí milovati, koho neznám?

LÁSKA: Ach běda, Pána nemůžeš poznati, který jest ti tak často jmenován? Obíráš se více svým psím tělem než Ježíšem, svým sladkým Pánem. Za to se ti nedostane v jeho očích nikdy slávy.

DUŠE: Jsem živa po své vlastní vůli, kterouž ráda vykonám.

LÁSKA: Chceš-li Bohu pravou věrnost osvědčiti, dlužno ti v jeho lásce následovati jeho Ducha.

DUŠE: Odpočívám ve světě svého těla.

LÁSKA: Za to bys se měla dnes před Bohem styděti, že sice nosíš duchovní jméno a přes to všechna se obíráš svým tělem.

DUŠE: Čím bych se živila, kdybych se tebou zatížila?

LÁSKA: Aj nevěrnice, ten, který duši tak vznešenou učinil, že nic mimo Boha požívatí nemůže, nedá přece jejímu tělu zahynouti.

DUŠE: Plísniš mne velice, kdybych věděla, kde jest, ráda bych se ještě obrátila.

LÁSKA: Chceš-li s ním bydleti u vznešené svobodě, vyčisti tento příbytek od návyku.

DUŠE: O běda! toho mnohý člověk nedělá, který jest moudrý z učení a z přirozených smyslův, aby se odvážil dáti do moci holé lásky.

LÁSKA: Za to k prostákům čistým, kteří Boha ve všem svém konání upřímně milují, k těm se Bůh přirozeně sklánívá.

DUŠE: Soudila jsem, když pro Boha do řádu vstoupím, že jsem vystoupila velmi vysoko.

LÁSKA: Nač spícího člověka krásně odívati a jemu skvostná jídla předkládati, dokavad spí, nemůže přece jísti? Aj má milá, dej se vzbuditi.

DUŠE: Aj, nuže pověz mi, kde jeho přibýtek jest.

LÁSKA: Není už žádného pána jiného, který by na jednu ve všech svých domech bydlil, mimo něj samého. On bydlí v pokoji plnosti svatého milování a šepotá se svou láskou v těsné poustce duše, také ji objímá ve vznešeném zalíbení své lásky. Pozdravuje ji svýma tělesnýma očima, když na sebe milenci opravdově pohlédnou. Zulíbává ji svými božskými ústy. Aj blaze tobě, nad to pak blahé převznešené chvíle! On milkuje se s ní veškerou silou v loži lásky. Tak dostává se v blaho nejvyšší a v láskyplnou bolest, když ho jak náleží poznala.

DUŠE: Aj Lásko, nuže dej se milovati a nezpěčuj se zlobně. Kdož jsou ti, kteří se zlobně zpěčují?

LÁSKA: To jsou ti, kteří jiné lidi a sebe sami svou zlobou souží. Nyní ti povím, kdo on jest. On jest z vysokých Nejvyšší. A týž z vysokých Nejvyšší sklonil se do nejnižšího údolí a toto nejnižší údolí se posadilo v tom z vysokých Nejvyšším. Tupá duše, rozhlížeje se a rozhlížeje a otevři slepé oči.

DUŠE: Jestliže On z lásky ke mně s nejvyšší výsosti sestoupil a všecek mně se všemi tvory se dal, ba nechtěl mně odepřítí své dobroty, pak ať se povždy v jeho očích hanbím, že jsem své neberné mědi nikdy zcela za jeho drahé zlato dáti nechtěla. Ach běda, kde jsem byla, já nešťastnice slepá, že jsem tak dlouho žila bez silného milování, jímž statečně všecku svou bídu beze všeho vděku svých nepřátel přemohu? Než ať jsem já ubohá pronedbala mnoho dobrého, chci přece ještě ze všech věcí do Boha vyjítí. Aj Lásko, přijmeš-liž mne ještě?

LÁSKA: Ano, Bůh nikoho se neoděkl, toť rovná míra: chceš-li Lásku mítí, pak musíš lásky nechati.

XXIV. JAK SE MILUJÍCÍ DUŠE DRUŽÍ K BOHU A K JEHO VYVOLENÝM MILÝM A MÁ BÝTI JAKO VŠICKNI SVATÍ.

JAK ĎÁBEL A DUŠE SPOLU ROZMLOUVAJÍ.

Aj Pane Ježíši Kriste, nezaviněná muka mne těší, ať já všema svýma mukama vinna jsem. Tvoje svatá smrt udržuje mou vzpomínku živu v tobě a tvoje neposkvřená krev mou duši protékla.

Maria, milovaná Máti, stojím s tebou u kříže se vši svou křesťanskou věrou a meč svatého hoře proniká moji duši, proto že tolik vrtkavých jest, kteří se duchovními zdají.

Jene Křtiteli, jsem s tebou zajata, anat nevěrnost děvky fašle usmrtila slovo Boží v mých ústech.

Jene Evangelisto, usnula jsem s tebou ve vroucí lásce na prsou Ježíše Krista a odtamtud jsem tak skvoucí zázraky viděla a poznala, že mé tělo často bývalo bez sebe.

Petře, jsem s tebou, důvěrníku Boží, neboť mně nebývá po lidsku nikdy dobře a často se mi duchovně stýská po chvále Ježíše Krista.

Pavle, jsem zázračně vytržena s tebou a viděla jsem takový dům, že jsem se nikdy ničemu tak nepodivila, a jest zázrakem, jak jsem od té chvíle živa ostala. Pomyslí-li si, že Otec nebeský jest tam blažených šenkýřem a Ježíš pohárem, Duch Svatý čistým vínem, a jak celá Trojice jest plným pohárem a láska silným sklepem — Bůh ví, pak přijímám ráda, aby mi tam v domě láska ustlala. A zde ještě ráda budu píti žluč. Aj milý Ježíši, odplat jim to všem mile, kdo mi zde nalévají hořkosti, neboť mne obohacují milostí. Dostalo se mi poháru se žlučí, který byl tak silný, že mé tělo i duši nadobro pronikl. I prosila jsem Boha zvláště za svého číšníka, aby mu natočiti ráčil nebeského vína. Opravdu, udělal to a řekl: Panno, na tvoje zdraví. Velikost mého zázraku nes se nad tebou, lvi se tě bojtež, medvědi se tě chraňtež, vlci tě prchejtež. To buďte tvoji společníci. Tím jsem si jista, že jako se mně až dosud dalo, bude mi ještě nejednu číši žluči vypíti, poněvadž bohužel ďábel má ještě mezi duchovními lidmi mnoho rozmanitých číšníkův, kteří toho jedu tak plní jsou, že ho ani sami nezmohou, dlužno jim dítkám Božím hořce nalévati.

Stěpáne, kletím u tebe před židovskými srdci pod ostrými kameny, neboť padají na mne veliké i malé. Ti, kteří se dobrými lidmi zdají, kamenují mne ze zadu a utíkají a nechtějí, abych toho vůbec věděla, že se mi to od nich stalo. Ale Bůh to viděl.

Vavřínče, byla jsem s tebou připoutána více než po dvacet let na strašlivý rožeň; ale Bůh mne uchoval ne-spálenou a hasil mne nyní více než sedm let.

Martine, bydlím s tebou v povržení a pravá Boží láska mne mučila nad všelikou klopotu.

Dominiku, milý otče můj, mám poněkud podíl s tebou, neboť toho jsem si žádala po mnoho dní, by ještě hříšná krev mého srdce tekla pod nohama nevěreckých kacířův.

Kateřino, jdu s tebou do boje, neboť mistři z pekla rádi by mne porazili. I přišel jeden ke mně krásný jak paprsek ze slunce, abych prý věděla, že on jest anděl, a přinášel skvoucí knihu a pravil: Přijmi aspoň pax, když na Mši přijíti nemůžeš. I řekla duše s ukázněnou moudrostí: Kdo sám pokoje nemá, ten žádného pokoje mi nedá. I odletěl a proměnil se a přišel znovu jako všecek nemocný ubožák, jemuž lezla střeva, a řekl: Aj, ty jsi tak svata, uzdrav mne. Ale duše vece: Kdo sám stůně, ten neuzdraví nikoho. Jest psáno: Kdo lépe může, ten ať druhému pomůže. Jest také psáno, že nikomu se nemá pomáhati proti Bohu. Dobře činiti není proti Bohu. Na čem nic dobrého není, na to nikdo nic dobrého nepříčiní. Ty máš neduh věčný, chceš-li se uzdravit, jdi a ukaž se knězi neb biskupovi neb arcibiskupovi neb papeži. Já žádné moci nemám, leda že mohu hřešiti. A on se vztekem řekl: Toho ne učiním nikdy. I zčernal jako kouř a klidě se nezdvořácky odletěl. Ale já se ho přece nebojím.

Matí Magdaleno, bydlím s tebou na poušti, neboť mně všechny věci jsou cizí kromě samého Boha. Pane Otče nebeský, mezi tebou a mnou vane bez ustání nepochopitelný dech, v němž mnoho zázrakův a nevyslovných věcí poznávám a vidím, bohužel k pramalému prospěchu, ježto jsem tak bídnou nádobou, že ani tvé nejmenší jiskřičky nesnesu. Nespoutaná láska bydlí ve smyslech, anť jest pomísena ještě s věcmi pozemskými, že člověku možno volati: V milosti jest láska v smyslech zadržena a bohužel do duše ještě nevstoupila. Takovýchto lidí mnoho padlo, neboť jejich duše zůstala neporaněna. Salomoun a David přijali Ducha Svatého ve své lidské smysly; ale když smysly se změnily, padli do lásky nepravé. Bůh ví, jejich duše se nesnížily v hloubku nejhlubší pod všeliké stvoření a nebyly raněny silnou částkou lásky, ze které nejlepšího vína ni-

kdy neokusil, kdo se po většině často chlubívá. Spoutaná láska bydlí v duši a stoupá nad lidské smysly a nepopřává tělu v ničem jeho vůle. Jest ukázněna a velmi ticha. Nechává svá křídla svěšena a naslouchá nevyslovnému hlasu a dívá se do nepochopitelného světla a točí se s velikou touhou po vůli svého Pána. Může-li pak tělo křídly mávati, tu se duše toho nejvyššího, čeho se člověku dostati může, nikdy nedoví. V této spoutané lásce obohatne duše raněná a velmi ochudnou její vnější smysly, neboť čím Bůh větší bohatství v ní nalézá, tím hlouběji se ona z pravé vznešenosti lásky pokojuje. Který člověk se takto spoutal v základních hnutích silné lásky, toho naprosto nenaleznu v těžkých hříších, neboť když duše jest spoutána, musí stále milovati. Bůh nás všechny takto spoutejž!

XXV. ONÁŘKUMILUJÍCÍ DUŠE, JAK JÍ BŮH ŠETRÍ A ODNÍMÁ SVŮJ DAR. O MOUDROSTI, JAK SE DUŠE TÁŽE BOHA, KDO JEST A JAKÝ JEST. O ŠTĚPNICI, O KVĚTINÁCH A O ZPĚVU PANEN.

O nesčíslný poklade, svým bohatstvím! O nepochopitelný zázraku, svou rozmanitostí! O nekonečná slávo vesvém panství svojí vznešeností! Jak bolestno mi bývá po tobě, když mne šetříváš, toho ti všechno stvoření plně nevypoví, kdyby mělo žalovati za mne, neboť trpívám bídou nelidskou, lidská smrt byla by mi mnohem mírnější. Hledám tě myšlením jako panna skrytě svého miláčka; i musím velmi onemocněti, neboť jsem s tebou spoutána. To pouto jest silnější než jsem já, proto se nemohu milování zhostiti. Volám tě s velikou touhou žalostným hlasem. Očekávám tě se srdcem těžkým, nemohu odpočinouti, hořím neuhasitelně v tvé horoucí lásce. Ženu se za tebou vší mocí. Kdybych měla sílu obra, bylo by rázem po tobě veta, přijít ti řádně na stopu. Aj miláčku, tož nepředbíhej jí příliš daleko a poodpočiň milostně maličko, abych tě dostihla.

Aj Pane, když jsi mi všechno vzal, co od tebe mám, ponech mi aspoň z milosti tentýž dar, který jsi od přirozenosti psovi dal, to jest, abych ti věrna byla ve své bídě bez všelikého vzdoru. Po tom toužím jistotně více

než po tvém nebeském království. Milá holubice, nuže poslyš mne: Má božská moudrost jest tak mocně nad tebou, že všeliký svůj dar na tobě tak pořádám, jak ho ve svém ubohém těle snést můžeš. Tvé skryté hledání musí mne nalézt, hoře tvého srdce musí mi násilí činiti, tvá sladká honba mne tak znavuje, že toužím, abych se ochladil v čisté duši tvé, v níž jsem spoután. Tvého raněného srdce vzdychající chvění mou spravedlnost ode tebe zahnało, což jest velmi dobrým pro tebe i pro mne. Nemohu býti leč s tebou. Jakkoliv daleko jsme oddělení, nemůžeme přece býti rozloučení. Nemohu se tě dotknouti tak maličko, abych ti nezpůsobil nesmírné bolesti ve tvém těle. Kdybych se měl po všecek čas tobě dávatí dle tvé touhy, nezbylo by mi než se vzdáti svého sladkého pobytu na zemi v tobě; neboť tisíc těl nemůže jedné milující duši její touhy plně dopřáti. Pročež čím vyšší láska, tím světější mučeník.

O Pane, ty šetříš přespříliš mého bahnitého žaláře, v němž popíjím vodu světa a pojídám s velikým hořem podpopelnou placku své křehkosti a jsem na smrt zraněna ohnivým paprskem tvého milování. Nyní mne necháváš, Pane, ležeti nepomazánu v soužení velikém.

Milá srdce mého královno, jak dlouho míníš býti tak netrpěliva? Kdykoliv tě zraním přebolestně, téže chvíle pomazávám tebe přemilostně. Velikost mého bohatství jest jediné tvá, i nade mnou samým mějž moc. Jsem ti milostně nakloněn; ty máš závaží, já mám zlato. Vše, co jsi pro mne vykonala, opustila a vytrpěla, to všechno ti zase vyvážím a sám se ti chci věčně darovati, dle vůle tvé vůle se ti dáti.

Pane, otáží se tebe na dvě věci, pouč mne o nich dle své milosti: Když mé oči truchlí žalostně a má ústa omezeně mlčí a můj jazyk bývá hořem spoután a mé smysly každé chvíle se mne ptají, co mi jest, pak mívám, Pane, všechno po tobě; a když mi maso spadává, má krev vysychá, v kostech mne mrazí, žíly se mi v křečích stahují a mé srdce se rozplývá po tvém milování a má duše řve řevem hladového lva: jak mi pak bývá, kde ty pak jsi, přemilý, to mi pověz.

Bývá ti jako nové nevěstě, již ve spaní odešel jediný milý, k němuž se s veškerou důvěrou byla sklonila a

nemůže snést, aby se na chvíli od ní odloučil. Když se pak probudí a nemůže ho už mít, jen tolik, co ve svých smyslech udrží, zdvihá se z toho všecek její nářek. Dokud se mládenec své nevěstě domů nevrátí, dlužno jí samotné bývat bez něho. Přicházím k tobě podle své libosti, kdy chceš, buď zákázněna a ticha a ukryj svůj zármutek, kam můžeš, tak rozmáhá v tobě sílu lásky. Nyní ti povím, kde já pak bývám. Jsem sám v sobě, na všech místech a ve všech věcech, jak jsem vždy býval bez počátku. A očekávám tě ve štěpnici lásky a lámu pro tě kvítka sladkého sjednocení a chystám ti tam lůžko z vášného trávníku svatého poznání a světlé slunce mého věčného Božství ozařuje tě skrytým divem mé slasti, které jsi maličko tajně vyloudila. A tam ohýbám tobě nejvyšší strom své Svaté Trojice, ty trháš pak zelená, bílá, červená jablka mého lahodného člověčenství a tak tě chrání stín mého Ducha Svatého všelike pozemské truchlosti, i nemůžeš myslit na svůj bol. A když ten strom objímáš, učím tě zpěvu panenskému, nápěvu, slovům, sladkému zvuku, jehož jen ti sami v sobě pochopiti nemohou, kdož jsou nečistotou prošli, aťsi jejich život sladký jakkoliv. Nuže milá, zazpívej, ať slyším, jak to znáš.

Ach běda, můj rozmilý, chraptím v hrdle své čistoty, ale cukr tvé sladké dobroty mé hrdlo rozhlaholil, že nyní zpívati mohu takto, Pane: Tvá krev a má jest jedna, neposkvrněná, tvá láska a má jest jedna, nerozdělená, tvůj šat a můj jest stejně nepotřísněn, tvá ústa a má jsou stejně nepolíbena atd.

Toto jsou slova zpěvu a hlasu lásky, a sladkého zvuku srdce nelíčím, ježto ho žádná pozemská ruka nevypíše.

XXVI. O TĚTO KNIŽE A O PISATELI TĚTO KNIHY.

Byla jsem od této knihy odvracena a tak lidé říkali: ať se s ní neschovávám, že mi ji oheň sežhne. I udělala jsem, co jsem dělávala od dětství, kdykoliv jsem byla zarmoucena, modlíla jsem se. Naklonila jsem se k svému Milému a řekla jsem: Ať Pane, rmoutím se; pro tvou slávu mám nyní postrádat tvé útěchy? Ty jsi mne tak svedl, vždyť sám jsi mi to psátí poručil. V tom ukázal se Bůh mé smutné duši a držel tuto knihu ve své pra-

vici a řekl: Má milá, nermuť se přílišně, pravdy nikdo nespálí. Kdo by mi ji z ruky vzít chtěl, třeba, aby byl silnější než já. Tato kniha jest trojitá a vyjadřuje pouze mne. Tento pergamen, jenž se zde ovíjí, značí mé čisté, bílé, spravedlivé Člověčenství, které pro tebe smrt trpělo. Slova značí mé zázračné Božství, ta tekou od hodiny k hodině do tvé duše z mých božských úst. Znění slov značí mého živého Ducha a dokonává se jimi spravedlivá pravda. Jen popať na všechna tato slova, jak chvalně zvěstují mé tajemství, a nezoufej sama nad sebou.

Aj Pane, kdybych byla učeným duchovním a ty bys těchto několik velikých divů na něm vykonal, mohl bys býti od něho na věky oslavován. Ale jakž si o tobě pomyslit, že jsi na nečistém blátě zlatý dům postavil a bydlíš opravdu v něm se svou Mateří a se všemi tvory a s veškerým svým nebeským dvořanstvem. Pane, tu pozemské moudrosti najíti nemohu.

Dcero, mnohý moudrý muž ztrácí své drahé zlato nedbalostí na velké silnici, s nímž mohl jeti na vysokou školu; to musí někdo najíti. Já z přirozenosti své učinil jsem to mnohokrát, že kdykoliv jsem dával zvláštní milost, hledal jsem pro ni vždy nejnižšího, nejmenšího, nejskrytějšího místa. Nejvyšší hory nemohou přijmouti zjevení mých milostí, poněvadž proud mého Ducha Svatého teče od přirozenosti do údolí. Možno nalézti mnohého mistra v Písmě znalého, který sám sebou v mých očích blázen jest. A řeknu ti ještě více: To jest mi před nimi velikou ctí a silí svaté Křesťanstvo v sobě velice, že neučená ústa učené jazyky z mého Ducha Svatého učí.

Aj Pane můj, vzdychám a toužím a prosím za tvého písaře, který tuto knihu po mně psal, račiž mu také milost dáti odměnou, jaké nikdy lidem propůjčeno nebylo, neboť tvých darův, Pane, jest tisíckrát více nežli tvých tvorův, kteří by je mohli přijmouti.

I řekl Náš Pán: Psali ji písmenami zlatými, tedy buďtež všechna tato slova knihy na jejich vrchním rouchu napsána věčně zjevně v mém království, nebeským zářícím zlatem nad všelikou jejich ozdobou. Neboť třeba, by láska svobodná byla na člověku vždy nejvyšší.

Při tom, když mi Náš Pán tato slova mluvil, viděla jsem vznešenou pravdu u věčné důstojnosti: Až Pane, prosím tě, rač tuto knihu uchovati oči nepravé horlivosti, neboť ta z pekla mezi nás přišla. Nebyla nikdy z království nebeského vzata, jest zplozena v srdci Luciferově a zrozena v duchovní pyše a pěstěna v zášti a vyrostla v silném hněvu tak velikou, až se domýšlí, že není ctnosti jí rovné. A dítky Boží musejí hynouti a musejí se potupou dáti utlačiti, chtějí-li nejvyšší slávy s Ježíšem dojíti. Horlivost svatou musíme sami na sobě každé hodiny nésti, abychom se uchránili poklesků. Horlivost milostnou mějme ke svým spolukřesťanům, když dělají zle, věrně jim to řekněme, tak ušetříme mnoha nepotřebných řečí. Amen.

III.

TOTO JEST TŘETÍ KNIHA

I. O KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉM A O DEVÍTI KÚRECH A KDO VYPLNÍ MEZERU. O TRŮNECH APOŠTOLŮV A SVATÉ MARIE A TĚCH, KTERÍ V KRISTU JSOU. O ODPLATĚ KAZATELŮV, MUČENÍKŮV A PANEN A O NEKŘTĚNÁTKÁCH.

Duše řekla takto ke své touze: Aj, let a podívej se, kde můj Milý jest, řekni mu, že bych chtěla milovati. I odletěla touha hbitě, anaf jest od přirozenosti rychlá, a dolétla k výsosti a volala: Veliký Pane, otevř a vpust mne. A Hospodin řekl: Co chceš, že tak velice planeš? Pane, oznamuji ti, má paní nemůže takto dlouho živa býti, kdybys ty tekl, mohla by plavati, neboť ryba nemůže na písku dlouho živa býti a čerstvou zůstatí.

Let nazpět, nyní tě nevpuštím, doneseš mně duši hladovou, v které si libuji nad všechny věci.

Když se posel navrátil a duše zvěděla vůli svého Pána, aj, jak milostně ji to tehdy vytrhlo! Pozdvíhla se jemným dechem a líbezným letem. I přilétli k ní velmi hbitě dva vystrojení andělé, které jí poslal Bůh vstříc z vroucí lásky, a pravili k ní: Paní duše, co chcete tak daleko? Jste přece ještě oděna v temnou zem. A ona řekla: Pánové, mlčte o tom zcela tiše a pozdravte mne poněkud lépe, chci letět milovat. Čím blíže vy k zemi padáte, tím více skrýváte svůj sladký nebeský lesk, a já, čím výše stoupám, tím jasněji zářím. I vzali duši mezi sebe a unášeli ji s radostí.

Když duše spatřila andělskou zem, kde bez klamu jest známa, bylo jí otevřeno nebe. I stanula a srdce její se rozplývalo a pohlédla na svého Milého a řekla: O Pane, když na tě patřím, musím tě chváliti v podivné moudrosti. Kde to jsem? Nyní jsem v tobě ztracena. Nemohu pomyslit ní na zem, ni na žádný svůj bol. Měla jsem v úmyslu, až tě užřím, že tobě o zemi mnoho požaluji; nyní mne, Pane, tvůj pohled srazil, neb jsi mne nad mou vznešenost přilíš pozdvíhl.

I poklekla a děkovala mu za jeho milosti a vzala svou korunu s hlavy a vstavila ji na růžové jízvy jeho nohou a žádala o to, by se mu mohla přiblížiti. A on ji vzal ve své božské náruči a položil svou otcovskou ruku na

její prsa a zadíval se jí ve tvář. Dej pozor, jak tu byla políbena. V tom políbení byla vytržena na nejvyšší výsost, nad všechny kůry andělské. Nejmenší pravdě, kterou jsem tam spatřila, slyšela a poznala, nevyrovná se nejvyšší moudrost, která na této zemi kdy byla jmenována. Viděla jsem tam neslýchané věci, jak moji zpovědníci praví, neboť já nejsem písmu učena. Nuže bojím se Boha, budu-li mlčeti, a bojím se opět nevědomých lidí, pomlčím-li. Rozmilí lidé, což mohu za to, že se mi to stává a často stalo? V pokorné prostotě a bídné chudobě a v ubíjející potupě mi Bůh své zázraky ukázal. I viděla jsem stvoření a uspořádání domu Božího, kterýž on sám svými ústy zbudoval. Do něho uložil, co nejmilejšího svými rukama byl vytvořil. Stvoření domu jmenuje se nebem; kůry v něm zvou se královstvím, proto se říká dohromady nebeské království.

Království nebeské má konec ve svém zřizování, ale ve svém bytí nebude mít konce nikdy. Nebesa obepínají kůry a mezi nebesy a líbeznými kůry jsou spořádání světštlí hříšníci dle toho stejně vysoko s kůry, jak se polepšili a obrátili. Kůry jsou tak jemny a svaty a čistounky, že bez čistoty a zřeknutí se z lásky všech věcí nikdo v ně nepřejde, neboť ti byli všeci svatí, kteří z nich vypadli, a dle toho třeba, aby byli svatí, kteří v ně zase přijdou. Všecka křtěňátka a dítky šestileté nezaplňují mezery výše než do šestého kůru. Potom až do Serafův mají vyplniti mezeru panny, které se pošpinily dětskou zvlí, ke skutku však nikdy nedošlo, a ony se pak očistily ve zpovědi. Ale už zotaviti se nemohou, čistotu ztratily. Čisté duchovní panny vyplní po soudném dni mezeru nad Serafíny, odkudž svržen byl Lucifer a jeho nejbližší.

Lucifer se dopustil najednou tří těžkých hříchův: nenávisti, pýchy a lakoty, které srazily ten kůr tak rychle do věčné propasti, jak možno říci Alleluja. I ulekla se všecka ta říše a oťásli se všickni sloupové nebeského království. V tom padli i někteří z ostatních. Zem vyhnaných jest ještě prázdná a neobydlena, není v ní nikoho a jest všecka jasna sama v sobě a hraje půvabem k slávě Boží. Nad zemí vyhnaných jest sklenut

Boží trůn božskou mocí ve kvetoucím, zářivém, ohnivém jasu a zapadá až v nebesa naproti Cherubínům, i tvoří trůn Boží a nebesa velebný dům; a země vyhnaných a devět kúrův jsou jím objaty.

Nad trůnem Božím už není nic než Bůh, Bůh, Bůh, nezměrný veliký Bůh. Nahoře na trůně viděti zrcadlo Božství, obraz člověčenství, světlo Ducha Svatého a poznati, kterak ti tři jeden Bůh jsou, a jak se pojí v jedno. Nic víc o tom mluvit nemohu.

Mezeru Luciferovu vyplní Jan Křtitel a dostane se mu jeho slávy ve sladké zemi vyhnaných nad Serafíny a s ním všem čistým duchovním pannám, které jsou ještě držány naproti zemi vyhnaných. Na trůně Naší Paní Svaté Marie netřeba nikomu vyplňovati mezery, neboť ona se svým Dítěm uzdravila rány všech lidí, kteří si sami té milosti přáli, že si ji zachovati chtěli a mohli. Její Syn jest Bůh a ona Bohyně, jí nikdo rovným se nestane. Apoštolové dlí nejbliže Bohu na trůně a mají za odměnu kraj vyhnaných Serafinův dle toho jak jsou čisti. Jan Křtitel jest také na trůně knížetem. Andělové nebydlejí výše než v Serafínech. Nad nimi budou všickni lidé. Svatí mučeníci a Boží kazatelové a duchovní milovníci dostanou se do kúrův, byť i nebyli paníci. Ba přijdou čestně mezi Cherubíny. Tu jsem spatřila, aniž jsem si toho žádala, odplatu kazatelův, jaké se jim teprv dostane. Jich stolice jsou podivuhodny, jich odplata jest neobyčejna. V předu stolic jsou dvě hořící světla, jež značí lásku a svatý vzor a upřímný úmysl (uvnitř). Opěradla stolic jsou tak lahodně volna a v rozkošném pokoji tak sladka, že toho ani pověděti nemožno, za silnou poslušnost, již byli zde podrobeni. Jejich nohy jsou ozdobeny rozličným drahým kamením tak krásně, že bych se věru radovala, kdybych měla tak vzácnou korunu. To mají za svou práci, která zde na jejich nohy byla vložena. Ach kazatelové, jak hnete svými jazyky nyní tak neradi a kloníte své uši tak s bídou před hříšníkova ústa!

Viděla jsem před Bohem, co se v nebesích stane, že bude zářiti dech z vašich úst, jenž má vystupovati z kúrův před trůnem a chváliti Otce nebeského pro moudrost, kterou na vaše jazyky vložil, a pozdravovati Syna pro

jeho ctné společenství, neboť i on byl kazatelem, a děkovati Duchu Svatému za jeho milost, neboť on mistrem jest všelikých darův. Tak budou Boží kazatelové a svatí mučeníci a milující panny povzneseni, neboť jim převeliké slávy se dostalo v neobyčejném oděvu a v líbezném zpěvu a v podivuhodných věncích, kteréž nosí Bohu na počest. Roucho panen jest barvy liliově bílé, roucho kazatelův jest ohnivě třípytné jako slunce, roucho mučnickův jest zářivě červené jako růže, poněvadž s Ježíšem trpěli krvavou smrt. Věnce panen jsou barev rozličných, koruny mučnickův jsou zjevně veliky. Věnce kazatelův jsou celé z květů, což jsou slova Boží, jimiž té veliké cti zde došli. Takto chodí tito trojí blažení vyhrát se před Nejsvětější Trojici ve sladkém reji. I plyne jim vstříc z Boha trojí hravý proud, jenž naplňuje jejich odvahu, že zpívají pravdu s radostí bez námahy, jak ji Bůh na ně vložil.

Kazatelové zpívají takto: O vyvolený Pane, následovali jsme tvé štědré dobroty v dobrovolné chudobě a sháněli jsme tvé nevedené ovce, jež tvoji najatí pastýři nechali sejíti s pravé cesty.

Mučeníci zpívají takto: Pane, tvoje nevinná krev naplnila naši smrt, že účastníky jsme tvých muk.

Blažení, kteří nyní v nebi se vznášejí a tam tak slastně živi jsou, ti všickni objati jsou jedním světlem a prostoupeni jednou láskou a spojení jednou vůlí, ale té důstojnosti ještě nemají, která na vznešených stolicích spočívá. Odpočívají v síle Boží a tekou do slasti a vedou si v dechu Božím jako vzduch na slunci.

Ale po soudném dni, až bude chtít Bůh slaviti svou Večeři, bude nevěsta posazena naproti svému ženichovi a tak přijde milý k milé, tělo k duši, i budou pak vládnouti plným panstvím ve věčné slávě.

Oroztomilý Beránku a rozkošný jinochu Ježíši, dítě Otce nebeského, když ty se pak pozdvihneš a všemi kůry proletíš a pokyneš rozkošným pannám, budou tě následovati slavnostně na místo nejnádhernější, čehož nikomu vypověděti nemohu. Kterak pak s tebou si hrají a tvou milostnou žádost v sobě tráví, to jest sladkost tak nebeská a sjednocení tak vroucí, že podobného neznám. — Vdovy mají také následovati v rozkoši výbor-

né a v sladkém patření jest se jim spokojiti nanejvýš, že se dívají, kterak se Beránek k pannám tulí. Manželé mají se také milostně dívati, na kolik jim dle jejich šlechtnosti bude dopřáno. Neboť čím více se zde pozemskými věcmi sytíme, tím méně nám tam nebeské rozkoše zbude.

Kůrové mají každý svůj zvláštní třpyt ve svém záření a nebe svůj. Ten třpyt jest tak vzácně velebný, že ho nikterak nemohu vypsati. Kůrům a nebesům udělil Bůh mnoho důstojenství, i mohu o každém pověděti slovíčko. Což není leč tolik, jako včela medu z plného klátu na noze unese.

V prvním kůru jest kochání, toť nejvyšší, co mají z darů všech. V druhém kůru jest tichost. V třetím kůru jest milostnost. Ve čtvrtém sladkost, v pátém veselí. V šestém vznešená vůně. V sedmém bohatství, v osmém důstojenství, v devátém láskou plání. Ve sladkém vyhnání jest ryzí svatost. Nejvyšší na trůně jest mocná sláva a silná vláda. Nejvyšší vůbec, co kdy bylo v nebesích, jest podiv. Nejvyšším jest, že mohou patřiti na to, co nyní jest a co kdy státi se má.

Ach, té vznešené velebnosti a té sladké věčnosti a toho mocného prohlédání všech věcí a zvláštní důvěrnosti, plynoucí bez ustání mezi Bohem a každíčkou duší! Ta záleží v něžnosti tak vroucí, že kdybych měla umělost všech lidí a hlasy všech andělův, nedovedla bych jí vystihnouti.

Některátko pod pět let bydlí ve zvláštním jakémisi důstojenství, které jim Bůh mimo svou říši uchystal. Nedorostlať ve svém stvoření třiceti let, neboť nebyla s Kristem křestany. Nemají žádných korun, Bůh jim nemůže ničeho odpláceti; přes to jim udělil svou dobrotu, že bydlí ve velikém pokoji. Nejvyšší, co mají, jest plnost milostí. Zpívají takto: Chválíme toho, kterýž nás stvořil, ač jsme ho nikdy nespasila, kdybychom muka trpěla, nařikala bychom pro to bez ustání, ale máme se dobře.

Někteří lidé možná se podiví, kterak já hříšná osoba snesu psát takovou řeč. Pravím vám pravdu pravdoucí: kdyby se toho Bůh před sedmi lety zvláštním darem v mém srdci nebyl podjal, mlčela bych ještě a nikdy

bych toho nebyla dělala. Než z Boží dobroty nikdy mi škoda nevzešla, ta pochází ze zrcadla mé zjevné zloby, kteráž tak právem proti mé duši zjevně stojí, a ze vznešenosti milosti, jež záleží v pravém daru Božím.

Ale čím výše duše vystoupila, tím méně ať tělu slovy a chováním chvály vzdává, také ať sobě svého trudu tělu do očí nestěžuje, jestiž od přirozenosti zbabělcem. Třeba se k němu chovati jako ke starému údělníku, který už u dvora sloužit nemůže, i dává se mu almužna jen z Boží lásky. Což jest opravdu na prospěch, neboť čím vzácnější pes, tím pevnější obojek.

Nyní, milý Pane, tuto řeč poručím tvé laskavé dobrotě a prosím tě, můj nejmilejší, se srdcem vzdychajícím a s plačícíma očima a se žalostnou duší, aby jí nikdy žádný farizej nečetl, a prosím tě, přemilý Pane můj, ještě, aby tuto řeč tvé dítky tak pochopily, jak ty jsi ji v pravé pravdě vypověděl.

II. JAK DUŠE CHVÁLÍ BOHA V SEDMI VĚCECH A BŮH JI ZDRŽUJE OD MASTI.

O sladký Ježíši, nejkrásnější podobo, neskrytý v tísních a v lásce mé žalostné duše, chválím tě jí v milování, v tísních a v lásce společně se všemi tvory. To mne pak těší nad všechny věci. Pane, ty jsi sluncem všech očí, ty jsi rozkoší všech uší, ty jsi hlasem všech slov, ty jsi silou všeliké srdnatosti, ty jsi učením všeliké moudrosti, ty jsi potěšením ve všem živoucím, ty jsi řádem všeho bytí.

I chválil Bůh milující duši chvalně, že ho to těší sladce, takto:

Ty jsi světlem před mýma očima,
ty jsi varytem před mýma ušima,
ty jsi hlasem mých slov,
ty jsi smyslem mé srdnatosti,
ty jsi slávou mé moudrosti,
ty jsi potěšením v mém žití,
ty jsi chválou v mém bytí.

Pane, ty po všeliký čas stůněš láskou po mně, což jsi dobře na sobě ukázal. Zapsal jsi mne ve svou knihu

Božství, namaloval jsi mne ve své moje člověčenství, vryl jsi mne do svého boku, do rukou i do nohou, aj, dovol mi, rozmilý, abych tě pomazala. Ano, odkud bys masti nabrala, miláčku? Pane, chtěla jsem srdce své duše ve dvě roztrhnouti a tebe bych do něho chtěla vložit. Nemohl bys mi nikdy tak milé masti dát, než aby mi bylo dopřáno bez ustání v tvé duši se vznášeti. Pane, kdybys mne ráčil s sebou domů vzít, chtěla bych navždy tvou lékařkou býti. Ano, vezmu tě; ale má věrnost velí ti čekati, má láska velí ti pracovati, má trpělivost velí ti mlčeti, má nouze velí ti chudobu trpěti, má potupa velí ti snášeti, má touha velí ti naříkati, mé vítězství velí ti ve všech ctnostech plně dojít, mé skonání velí ti mnohé nésti; začez máš slávu, až s tebe veliké břemeno složím.

III. NÁŘEK, ŽE DUŠE PANNOU JEST, A O LÁSCĚ BOŽÍ.

DUŠE: O Pane, jak ubohá ta duše a žaluplná, která zde na světě tvé lásky pannou jest! Ach, kdo mi pomůže naříkati, jak bolestně jí jest, ana sama neví, čeho se jí nedostává, co to jest.

LÁSKA: Paní nevěsto, vy přimlouváte v Knize Lásky svému Milému, aby od vás utekl. Dejte mi potřebné zprávy, paní, jak se vám pak dařilo? Neboť já bych raději zemřela, kdyby se mi to stalo, v čisté lásce, než abych Boha vyzvala v zatemněné moudrosti, by ode mne odešel. Když se svým Milým nezbytno mi hrát, nesmí mne moudrost žádnému dělení učit. Ale když pracuji o jiných věcech svými patero smysly, pak přijímám velmi ráda, jestliže svatou míru mi donese. Poslyš mne, milá družko. Byla jsem vesela, poněvadž zpívala v lásce, proto jsem mluvila útlocitně o smyslech. Ale když se přepiju, nemohu na své tělo mysliti, neboť láska mi poroučí, co ona chce, to musí býti, a co Boha těší, toho se odvažuji; vždyť vezme-li mi tělo, jest duše jeho.

Chceš-li se mnou do sklepa jíti, musíš mnoho na útratu míti. Máš-li tisíc marek na penězích, to v hodině strávíš. Chceš-li pít víno nemíchané, utratíš pokaždé

víc než máš, i nechce ti hostinský nalévatí plné. Tak zchudneš a budeš naha a povržena od všech těch, kteří se raději veselí v bahně, než aby svůj poklad prohýřili ve vysokém vinném sklepe. Musíš také strpěti, aby tě nenáviděli ti, kdo s tebou do toho sklepa chodí. O jak velice tebou mnohdy pohrdají. Ježto se neodvažují nadělati útrat tak velikých, chtějí míti do vína namícháno vody. Milá paní nevěsto, v té nálevně ráda propiju vše, co mám, a dám se vláčetí po uhlí lásky a tlouci hořícími poleny potupy, abych hodně často byla dohnána do toho blahého sklepa jít. V něm ráda sobě pochutnám, neboť lásky mi neubude. Pročž ten, kdo mne trýzní a hanobí, nalévá mi vína šenkýřova, které on sám pil. Tím vínem tak se zpíji, až bývám poslušně pode vším stvořením a zdá se mi podle mé lidské nízkosti a podle mé přijaté špatnosti, že nikdy člověk takového zla proti mně nespáchal, aby se byl mohl nějakého hříchu na mně nešťastníci dopustiti. Proto nemohu bolesti dělati svému nepříteli: ačkoliv dobře vím, že mohou přikázání Boží na mně též přestoupiti.

Milá družko, stane-li se, že sklep zavrou, pak ti nezbyvá, než abys po ulici chodila hladna, chuda, naha a tak povržena, že ze všech jídel křesťanského života v sobě už nemáš, leč víru. Dovedeš-li potom milovati, nezhyneš nikdy.

Paní nevěsto, mám hlad po nebeském Otci, v něm zapomínám všeho trudu, a mám žízeň po jeho Synu, ta mi odnímá všecku chuť pozemskou; a mám o Ducha z nich obou takovou nouzi, že jde nad Otcovu moudrost, kterouž pochopiti mohu, a nad klopotu Synovu, než jí snéstí mohu, a nad útěchu Ducha Svatého, než se mi jí dostati může. Koho tato nouze postihne, ten dojista navždy bez vyproštění uvisne v Boží blaženosti.

IV. JAK NAŠE PANÍ SVATÁ MARIA HŘEŠITI MOHLA A JAK NEMOHLA, TOMU UČÍ DUCH SVATÝ.

O Maria, vznešená císařovno, Máti Boží a Paní má, byla jsem tázána o tobě, zda jsi hřešiti mohla podobně jako jiní lidé, když jsi byla na tomto hříšném světě. Nyní

mě zpravil Duch Svatý, jenž, Paní, všechna tvá tajemství dokonale zná, že hřešiti jsi mohla, protože Bůh tě plně stvořil člověkem v celé ženské přirozenosti a v celém panenském stvoření a ty jsi neoslábla ve své přirozenosti. Což činí všechnu dlouhou čistotu u Boha vzácnou a drahou.

Ale, Paní, vznešená Bohyně nad všechny čisté lidi, ty jsi také nemohla hřešiti. Čehož jsi neměla ze sebe, ale Otec nebeský ochránil tvého dětství prozřetelností svého dávného vyvolení a Duch Svatý spoutal tvé mládí náplní své nové lásky a Ježíš prošel tvým tělem jako rosa květinou, takže tvá čistota nikdy nebyla dotčena. A síla Svaté Trojice tvou přirozenost tak potlačovala, že se před svým Stvořitelem nikdy neodvážila ani nemohla lidsky hnouti, a věčná moudrost všemohoucího Božství dala tobě, Paní, stín, bys v něm uchovávala svůj lidský život, totiž abys mohla muka trpěti bez hříchu a také by tvé kvetoucí člověčenství ve slunci silného Božství nezaniklo. V tom stínu jsi nosila Ježíše lidsky a vychovávala ho mateřsky. Avšak, Paní, v Otcově poselství a v Početí z Ducha Svatého a ve Slově Synovu byly, Paní, oheň Božství a světlo Ducha Svatého a moudrost Synova tak veliký na tobě, že jsi toho stínu tu málo mohla nalézt. Ví Bůh, Paní, pak ti bylo chudobou, nesnázemi a mnohou těžkostí srdce žalostně se zchlazovati. Přes to však jsi zůstala v srdci pro dobré skutky přemocně roznícena od ohně, který tu hoří bez počátku a bez pomoci sám v sobě. Ten, Paní, tvé stěny prozařoval a všechny temnoty z tvého domu vypuzoval.

V. KTERAK SI DUŠE NAŘÍKÁ, ŽE MŠE ANI HODINEK NESLYŠÍ, A JAK BŮH JI CHVÁLÍ V DESETI VĚCECH.

Takto si naříká ubohá duše, když Bůh ji byl odvrhl od své roztomilé lásky a miloval ji velikou mukou: Ach běda, jak zle musí trpěti bohatec, když po skvělém bohatství do veliké chudoby jest odkázán. A řekla: A Pane, jsem velmi uboha ve svém chorém těle a velmi jsem zbědována ve své ubohé duši, totiž v duchovním

řádu, Pane, že nikdo tvých hodiněk přede mnou nečte, aniž kdo tvé svaté služby Mešní přede mnou koná.

I pravila milostná ústa, která mou duši všecku zranila svými velikými slovy, jež jsem já, nikdy jich hodná, slyšela takto: Ty jsi mou touhou, lásky žádostí, ty jsi mých prsou sladkým zchlazením, ty jsi silným políbením mých úst, ty jsi veselou radostí mého nálezu, já jsem v tobě a ty jsi ve mně. Nemůžeme si býti blíže, neboť my dva jsme splynuli v jedno a jsme v jednu formu vliti, tak máme setrvati věčně bez omrzení.

Aj Milý, jak mi mluvíš tak blízko; přece však neodvážím se nikdy na tato slova s radostí vzpomínati, neboť mi zcípý pes, mé tělo, bez ustání náhkem páchne a jiní moji nepřátelé ustavičně na mne řídí a já, Pane, ve svých smyslech nevím, jak se to nakonec se mnou skončí. Jedině při tvém nazírání ničeho nevím o utrpení, tak jsi mne, Pane, mně vzal a sebe do mne skryl. Co jsi mi potom přislíbil, to dojísta se stane a dojísta bude ještě k tvé chvále.

Náš Pán odpověděl takto: Má hluboká nabídka, má široká výměna, má vysoká touha, mé dlouhé čekání, třeba mi znova tě poučiti. Vzácné panny stojí jich výchova velice mnoho, musejí se přemáhati ve všech svých trampotách a přechasto se třásti před svou vychovatelkou, toť jest mým nevěstám na zemi v jejich tělech údělem. Já jsem byl na zemi z lásky k tobě trýzněmi soužen a moji nepřátelé nosili mou smrt před mýma očima vztekla ve svých rukou, i trpěl jsem v potupě bídy přemnoho. Při tom jsem důvěřoval v nezměrnou dobrotu Otce svého. Dle toho říd svou mysl.

VI. CHCEŠ-LI ŘÁDNĚ NÁSLEDOVAT BOHA, MĚJ SEDMERO VĚCÍ.

Kdo chce Boha následovati ve věrných pracích, nezastavuj se; často putuj, uvažuj, čím byl ve hříchu a jakým jest nyní ve ctnostech, čím ještě býti může v pádu. Běduj a chval a pros v noci i ve dne. Když se věrná nevěsta probudí, vzpomíná na svého milého; nemůže-li ho pak míti, rozplác se. Aj, jak často se to nevěstám Božím stává duchovně.

VII. O SEDMI ZJEVNÝCH NEPŘÁTELÍCH NAŠÍ SPÁSY, KTERÉ DĚLAJÍ SEDMERO ŠKOD.

Neužitečnost jest v nás velmi škodlivým mravem a zlý návyk škodí nám také na všech místech a pozemská žádostivost ničí v nás svaté slovo Boží a zlá válka ze svévole zaviňuje v nás přemnoho škodlivých vražd a nepřátelství srdce zahání od nás Ducha Svatého a hněvivá mysl olupuje nás o důvěrné obcování s Bohem a nepravá svatost nemůže nikdy obstáti a čistá láska k Bohu nemůže v nikom zhynouti. Nechceme-li těchto nepřátel zniknouti, vezmou nám více než nebeské království; neboť to jest přednebím, když jsme zde svatě živi. Ale povolíme-li těmto nepřátelům, jejich lsti a jejich moci na sebe, olupují nás o sedmero darův Ducha Svatého a zhášejí nám pravé světlo pravé lásky Boží. Zavazují nám také oči svatého poznání a vedou nás zaslepeny v sedmero hlavních hříchův. Kamž pak ta cesta vede, ne-li do věčné propasti?

VIII. O SEDMERU VĚCECH, KTERÉ BY VŠICHNI KNĚŽÍ MÍTÍ MĚLI.

Otec nebeský mi pověděl sedmero věcí, které každý Boží kněz na sobě mítí má, a řekl: Ať jsou nevinní sami v sobě a v jednání dokonalí. Není-li něco prosto pochybnosti, ať toho nechají a nečiní. Ať odloží od sebe všeliký strach a zákona židovského ať zapomenou, ať mého Beránka živi jedí a vzdychajíce pijí jeho krev, tak mohou opravdu pamětliví býti velikých jeho muk. Ale má-li na sobě vinu, jedí mé dítky nebeský Chléb a Jidáš táhne do pekla. A nejsou-li přípravy, jež náležejí ke Mši, dokonalý, stojí Stůl Boží prázden a dítkám bývá jejich pokrm vzat. Ale upadnou-li pro stáří v soužení svého těla, jest lépe, aby prolévají svou krev než mou.

IX. O POČÁTKU VŠECH VĚCÍ, KTERÉ BŮH STVOŘIL.

Aj Otče všeliké dobroty, já nehodná děkuji tobě za všecku věrnost, s níž jsi mne vytrhl mimo mne samu ve svůj zázrak, tak, Pane, že jsem v celé tvé Trojici

slyšela a viděla vysokou radu, která se udála před naším časem, kdy jsi byl, Pane, uzavřen sám v sobě jediné a tvá nevýslovná slast nikomu nebyla společná. Tehdy svítily tři Osoby tak krásně v jedno, že každá z nich zářila druhou, a byly přece všechny jedno.

Otec byl ozdoben sám na sobě v mužné mysli všemohoucností a Syn byl podoben Otci nevýpravnou moudrostí a Duch Svatý jím oběma roven plnou dobrotou. I hrál Duch Svatý Otci hru s velikou líbezností a narážel na Svatou Trojici a pravil k ní: Pane, milý Otče, chci ti mimo tebe samého líbeznou radu dátí a nechtějme býti už tak neplodní. Mějmež stvořené království a uděláš anděly podle mne, aby byli jeden duch se mnou, a druhý bude člověk. Neboť, milý Otče, to slove radostí jediné, jsme-li u velikém množství a v nevýslovné slasti před tvýma očima společně.

A Otec řekl: Jsi se mnou jeden Duch, co ty radiš a chceš, to se mně líbí. Když byl anděl stvořen, víte dobře, kterak se to stalo; kdyby se byl pád andělův neudál, člověk by přes to býval stvořen. Duch Svatý podělil anděly svou dobrotivostí, aby nám sloužili a se radovali z všeliké naší blaženosti. A věčný Syn řekl s velikou líbezností: Milý Otče, má přirozenost nechť také přinese ovoce. Když nyní miníme započítí zázraky, utvořme člověka podle mne; ačkoliv předvídám veliké hoře, dlužno mi přes to člověka věčně milovati. I řekl Otec: Synu, mne jímá také silná žádost v mé božské hrudi a všechno ve mně láskou hrá. Staňmež se plodnými, abychom byli oplátkou milováni a aby naše veliká sláva poněkud byla poznána. Já sám si učiním nevěstu, která mne bude svými ústy pozdravovati a svým pohledem zraňovati, pak teprve nastane milování.

I řekl Duch Svatý k Otci: Ano, Otče, tu nevěstu ti přivedu do lože. A Syn pravil: Otče, já ještě z lásky umru, to dobře víš, ale započněmež tyto věci s radostí u veliké svatosti. I sklonila se Svatá Trojice k stvoření všech věcí a udělala nám tělo a duši v nevýslovné lásce. Adam a Eva byli stvořeni a vznešeni v přirozenosti upraveni podle věčného Syna, jenž bez počátku od svého Otce jest zplozen. I udělil Syn Adamovi své nebeské moudrosti a své pozemské moci, tak aby měl v doko-

nalé lásce pravé poznání a svaté smýšlení a aby poroučeti mohl všemu pozemskému stvoření, což jest nám nyní velmi vzácné. I dal Bůh Adamovi z vroucí lásky jemnou, vzácně půvabnou pannu, jež byla Eva, a udělil jí svého milostného, náležitě uctivého chování, jak si sám ke cti svého Otce počíná. Jejich těla mají býti čista, neboť Bůh jim naprosto nestvořil stydlivých údův, a byli oděni rouchem andělským. Dítěk mají nabývat ve svaté lásce, jako slunce hravě do vody svítí a přece zůstává voda neroztříštěna. Ale když pojedli zapovězeného pokrmu, zkazili se hanebně na těle, jakž ještě nám jest vidno. Kdyby nás byla Svatá Trojice stvořila tak hroznými, nemohli bychom se pro její vznešenou přirozenost za její stvoření nikdy stydět.

Otec nebeský dal duši své božské lásky a řekl: Jsem Bůh všech bohův, ty jsi všeho tvorstva bohyní, i slibuji ti rukou dáním, že tebe nikdy neopustím. Nechceš-li zahynouti, ať ti moji andělé slouží bez konce. Dám ti svého Ducha Svatého komořím, abys z nevědomosti do žádného těžkého hříchu neupadla, a dávám ti... svou bodnou vůli. Milá ze všech nejmilejší, nuže měj se bedlivě na pozoru. Zachovávej nepatrné přikázání, abys byla pamětlivá, že já jsem tvůj Bůh. Tentýž přecistý pokrm, který jim Bůh byl slíbil v ráji, měl u veliké svatosti zůstat s jejich těly. Ale když pojedli pokrmu odporného, který nesvědčil jejich čistým tělům, naplnila je otrava měrou tak plnou, že pozbyli své andělské čistoty a zapomenuli své panenské cudnosti.

I křičela duše u veliké temnotě za svým Milým žalostným hlasem a volala: O Pane milý, kam se poděla tvá přesladká láska? Jak velikou jsi udělal kuběnu ze své zákonné královny! (Což jest smysl prorokův.) O veliký Pane, jak to, že trpíš tuto dlouhou bídu a neuzmrcuješ naší smrti! Dej se přec porodit. Ale, Pane, všeliký tvůj čin jest přece dokonalý, tedy i tvůj hněv.

I povstala znovu vysoká rada ve Svaté Trojici. A věčný Otec řekl: Lito mi mé práce; dal jsem své Svaté Trojici nevěstu tak velebnou, že nejvyšší andělové měli býti jejími sluhy. Ba, kdyby také Lucifer ve své slávě byl ostal, bývala by byla jeho bohyní, neboť jí jediné bylo svadební lože dáno. Ale nechtěla mi býti déle po-

dobnou. Nyní jest zkažena a hrozně znetvořena, kdo ten nešvar na sebe vezme?

Aj, v té poklekl věčný Syn před svého Otce a řekl: Milý Otče, to budu já; rač mi dáti své požehnání. Rád vezmu krvavé člověčenství na sebe a pomazu člověkovy rány krví své nevinny a všech lidí bolesti ovážu rouškou žalostné potupy až do svého skonání a člověkovu vinu ti zaplatím, rozmilý Otče, lidskou smrtí. A Duch Svatý Otcí řekl: O všemohoucí Bože, učiňme krásný průvod a sestupme u veliké slávě nesmíšení s této výsosti. Bylť jsem přece dříve Mariiným komořím. — I sklonil se Otec u veliké lásce k vůli jich obou a řekl Duchu Svatému: Ty poneseš mé světlo před mým milým Synem do všech srdcí, jimiž on svými slovy pohnouti má, a Synu, ty vezmeš na sebe svůj kříž. Půjdu s tebou po všech tvých cestách a dám ti čistou pannu za matku, abys mohl znešlechtěné člověčenství tím čestněji nésti. I sestupoval krásný průvod s velikou radostí do chrámu Šalomounova, kdež chtěl všemohoucí Bůh po devět měsícův pobýti.

X. O UMUČENÍ, KTERÉHO SE MILUJÍCÍ DUŠI OD BOHA DOSTÁVÁ: JAK VSTÁVÁ A VSTUPUJE NA NEBESA. TO UMUČENÍ MÁ NA TŘICET ČÁSTÍ.

V pravé lásce bývá milující duše zrazena ve vzdychání po Bohu. Bývá prodána ve svatém nátku po jeho lásce. Bývá hledána zástupem rozmanitých slzí po svém milém Pánu, jehož by měla tak ráda. Bývá jata na první znamení, když ji Bůh políbí ve sladkém sjednocení. Chopí se jí mnohá svatá myšlenka, jak by své tělo umrtvila, aby se nepotácela. Bývá spoutána mocí Ducha Svatého a její slast bývá velmi rozmanita. Bývá zášikována velikou bezmocností, že věčného světla bez ustání požívati nemůže. Bývá vlečena před soud v tetelícím se studu, že se jí Bůh pro skvrny jejích hříchův tak často odcizuje. Odpovídá také na všechny věci jasně a nemůže strpěti, aby s někým ošemetně jednala. Bývá poličkována před soudem, když na ni ďábli duchovně útočí. Bývá posílána k Herodesovi, když sama se uznává nicotnou a nehodnou a tupí sama sebe velikými pány

všech svých myšlenek. Pilátovi znovu bývá dána, když se má o pozemské věci starati. Bývá na ni křičeno, bývá bita velikou bolestí, když se musí vrátiti do svého těla. Bývá oděna v purpur krásného milování. Bývá sladce korunována mnohonásobnou věrností, žádá-li si toho, aby jí Bůh žádných jejích útrap nikdy neodměňoval jen nanejvýš k své chvále. Bývá posmívána svatou prázdnotou, když v Bohu tak dlouho vytrvává, až pozbude pozemské moudrosti. I klekají před ní u velikém tupení, když se v nepatrné pokoře položí pod nohy všeho stvoření. Oči jí bývají zavázány nešlechetností jejího těla, když tak velice ve své temnotě jata leží. Nese svůj kříž sladkou cestou, když se Bohu zmužile ve všech mukách dává. Po hlavě jí třtinou bijí, když její velikou svatost přirovnávají bláznů. Bývá na kříž tak pevně přibita údery kladiva silné lásky, že jí žádný tvor nemůže odvolati. Také žízni prahne nesmírnou na tom kříži lásky, neboť by pila velice ráda čisté víno ode všech Božích dítek. I přicházejí všechny se všemi a nalévají jí žluči. Její tělo bývá usmrcováno v živé lásce, když její duch byl pozdvižen nad všechny lidské smysly. Po této smrti sestupuje do pekel se svou mocí a těší zarmoucené duše svou modlitbou z Boží dobroty, bez vědomí svého těla. Proklává jí slepý nevinné lásky bok sladkým kopím; i vytéká z jejího srdce mnohé svaté naučení.

Visí také vysoko ve sladkém vzduchu Ducha Svatého proti věčnému slunci živého Božství na kříži vysoké lásky, že nadobro vyschne ze všech pozemských věcí. I bývá pak ve svatém skonání se svého kříže snata. I praví: Otče, přijmi ducha mého. Nyní jest to všecko dokonáno. Bývá ukládána do zavřeného hrobu hluboké pokory, když se ustavičně za nejnehodnější má pod všemi tvory. Vstává také radostně v Hod velikonoční, když byla měla se svým Milým na tísnivém svatebním loži sladké nářky lásky. I těší své učeníky časně zrána s Marií, když se jí dostává od Boha pravé jistoty, že Bůh všechny její hříchy zničil v lítosti lásky. Přichází zase ke svým učeníkům zavřenými dveřmi, když svým patero smyslům svaté učení Boží tak často předfíkává. I vychází z Jerusálema svatého Křesťanstva

s četným ctnostným zástupem. I rmoutí se tělo, jež by celým svým bytím dle veškeré své nešlechtnosti rádo všechnu svou vůli si vzalo. I mluví duše: Jsem vaše panovnice, následujte mne a poslouchejte ve všech věcech. Neodejdu-li k svému Otci, zůstanete takto bláhovými. Vstupuje také na nebesa, když jí Bůh ve svaté proměně všechny pozemské věci odnímá. Bývá vzata v bílém oblaku svaté ochrany, když milostně letí a ve se se vrací bez všelike starosti. I přicházejí zase andělé a těší muže galilejské, jsme-li pamětlivi Božích vyvolených přátel a jejich svatých vzorův. Tato muka trpí každá duše, která ve svaté srovnalosti všeho svého konání jest opravdu proniknuta pravou Boží láskou.

XI. MEZI BOHEM A MILUJÍCÍ DUŠÍ JSOU VŠECKY VĚCI KRÁSNY.

Když se milující duše dívá do věčného zrcadla, mluví: Pane, mezi tebou a mnou jsou všechny věci krásny, a mezi ďáblem a jeho nevěstou, duší zatracenou, jsou všechny věci hnusny a tak strašlivy, že pomní-li milostného Ježíše, třese se a obnovuje se jí všechna její muka pekelná.

XII. CHVAL, DĚKUJ A ŽÁDEJ SI A PROS. O SVÍCNU A O SVĚTLE.

Ach milý Pane, jak chuda jsem jen byla, když jsem nemohla všech těchto slov pomníti, ni se modliti, ni milovati. Ale přes to byla jsem se k tobě svými vyhnými smysly a pravila jsem takto: Ach milý Pane, čím tě nyní oslavím? I promluvil jsi k nejnehodnější, kterou jsi kdy stvořil, takto: Chval mne za mou věrnou ochranu. Děkuj mi za mé milostivé dary. Žádej mého svatého zázraku. Pros o dobré skonání.

I tázala se duše vybranými slovy: Přemilý, jakého zázraku mám žádati? Dále už musím všechna v slzách psáti. Bůh mi pomoz, ubožáče ubohé, abych s Ježíšem zůstala. — I řekl můj Milý takto: Chci postavití světlo na svícen a všechněm očím, které na to světlo pohlédnou, zaráží zvláštní paprsek do oka jejich poznání z

toho světla. A duše se tázala u veliké poddanosti beze strachu: Přemilý, jaký to bude svícen? I řekl Náš Pán: To světlo jsem já a tvá prsa jsou tím svícnem.

XIII. O ŠESTNÁCTERÉ LÁSCĚ.

Dobrotivá láska ze svatého milosrdenství zahání prázdnotu čest a zlou slabost. Pravá láska z božské moudrosti přináší uspokojení a zahání nechvalnou chtivost. Pokorná láska ze svaté prostoty jediná vítězí nad pýchou a uvádí duši mocí ve svaté pravé poznání. Stálá láska z dobrých mravův nemůže chovati žádné neupřímnosti. Veliká láska z odvážného činu umí si ve všech věcech dobře poraditi. Obeznaná láska z důvěrného obcování s Bohem oslňuje tuto zemi bez námahy. Spoutaná láska ze svatého obyčeje nikdy neodpočívá a přes to žije sama v sobě bez námahy. Vcházející láska z přívalu hojnosti leží všechna ticha a všechny věci jsou jí hořky vyjma Boha jedině. Volající láska ze vznešené netrpělivosti nemlčí nikdy a šťastně zapomněla veliké viny. Německá láska z Božího učení sklání se i k dítěti velmi ráda. Krásná láska z vysoké moci omlazuje duši a tělo stárne. Milostná láska z otevřeného daru ničí nárek trpkého srdce. Skrytá láska vynáší drahý poklad dobré vůle ve svatém činu. Jasná láska z hravého proudu způsobuje duši sladkou trýzeň, usmrcuje ji také bez smrti. Vendská láska z přesily tot ta, již nikdo nemůže strpěti.

XIV. O DVOJÍCH NEPRAVÝCH CTNOSTECH, KDO JIM UVYKL, JEST ŽIV LŽI.

Mám Mistra, jest to Duch Svatý, učí mne velmi něžně, čemu chci, a to ostatní mi uschovává. Nyní mluví takto: Moudrost bez utvrzení Duchem Svatým stane se na konec horou pýchy. Pokoj bez pouta Ducha Svatého stává se na obrat marným běsněním. Pokora bez ohně lásky stane se na konec zjevným klamem. Spravedlnost bez hluboké Boží pokory stane se naráz strašlivou nenávistí. Chudoba s ustavičnou chtivostí jest sama v sobě hříšným nadbytkem. Hrozný strach při opravdo-

vě vině přináší hanebnou netrpělivost. Pěkné chování s vlčím smýšlením moudří brzy prohlédnou. Svaté žádosti o celou pravdu nedostává se nikomu bez práce. Dobře si žítí bez bojů, to přispívá mnoho k věcem neúčinným. Opovážnou ctnost bez daru Božího ubije pýcha. Pěkný slib bez věrného činu jest klam a ďáblova rada. Z dobré útěchy bez pravé jistoty duše a bez potvrzení Duchem Svatým bude konec koncův neutěšená smrt. Veliká trpělivost bez naklonění srdce k Bohu jest skrytou vinou, neboť všickni, kdo ve všech věcech na Boží pravdě nelpí, ti najisto od věčného Boha s velikou hanbou odpadnou. Láska bez matky pokory a bez otce svaté bázně jest ze všech ctností největší sirotou.

XV. S OSMI CTNOSTMI CHODÍVEJ K BOŽÍMU STOLU. VÝKUPNÝM OSVOBODÍ ČLOVĚK SEDMDESÁT TISÍC DUŠÍ Z HROZNÉHO OČISTCE, JENŽ BÝVÁ ROZMANITÝ.

O arcipotěšilé bekyně, kterakž jste tak zpupny, že před naším všemohoucím Soudcem se netřasete, když Boží Tělo tak často ze slepého zvyku přijímáte! Hle, já jsem mezi vámi nejmenší a stydívám se, bývám rozpálena a třasu se. V kterýsi veliký svátek byla jsem tak nesměla, že jsem se ho neodvažovala přijmouti, neboť se za svou nejlepší zbožnost v jeho očích stydím. I prosila jsem svého Rozmilého, aby mi ráčil na tom svou slávu ukázat. I řekl: Věř mi, jdeš-li přede mnou s pokorným náfkem a se svatou bázní, ženu se za tebou jako vysoký proud na hluboký mlýn. Ale vycházíš-li mi vstříc s kvetoucí tužbou tekoucí lásky, užívám tě a dotýkám se tebe svou božskou přirozeností jako své jediné královny. Sám se hlásívám, abych mohl svou božskou dobrotu opravdu promarnit. — Nuže to mi už nebránilo, jako by ani horké peci nebránilo, aby nebyla všechna vysázena pšeničnými bělkami. I šla jsem ke Stolu Božímu ve velebném zástupu. Ten mne chránil velmi věrně a držel mne také velmi silně mimo nástrahy. Pravda mne vlekla, bázeň mi spílala, stud mne bičoval, lítost mne trestala, touha mne táhla, láska mne vedla, křesťanská víra mne chránila, věrný úmysl ke všemu

dobrému mne připravoval a všechny mé dobré skutky volaly na mne: běda! Mocný Bůh mne přijal, jeho čisté člověčenství spojilo se se mnou, jeho Duch Svatý mne těšil.

I řekla jsem: Pane, nyní jsi můj, neboť jsi mi dnes dán a také na tom místě, kde se praví: Puer natus est nobis. Nuže, žádám si, Pane, tvé chvály a nikoliv tvého užití, toť aby dnes tvého velebného Těla duším v očištění útěchou se dostalo. Jsi opravdu můj, nuže budiž dnes, Pane, těm zajatcům výkupným.

I nabyla tak veliké moci, že ho vedla svou silou a přišli na místo tak strašlivé, jakého mé oči nikdy nespátřily. Byla upravena hrozná lázeň, namíchaná z ohně a smoly, z bahna, dýmu a smradu. Hustá temná mlha vlekla se nad ní, jako by natažená černá kůže. Duše v tom ležely jako ropuchy v bahně. Postavami byly podobny lidem, ale byli to duchové a měli podoby ďáblův. Vařily a smažily se společně. Křičely a měly nezměrné hoře pro svá těla, že je uvrhla tak hluboko. Těla zaslepila jejich ducha, proto se vaří nejvíce. I řekl duch člověka: O Pane, jak mnoho jest těchto ubohých? Ty jsi mým pravým výkupným, nuže, smiluj se. A Náš Pán řekl: Jest jich nad lidský počet a ty jejich počtu nepochopíš, dokud tvé tělo bude mít pozemskou částku na tobě. Ty všechny byly rozbitými nádobami a na zemi duchovního života nepamětlivé. Jsou ze všech stavů a ze všech zemí.

I tázal se lidský duch: Aj milý Pane, kde jsou poustevníci, žádného z nich zde nevidím? A Náš Pán odpověděl: Jejich hříškové byli tajní, proto jsou v této propasti samotni s ďábly svázáni. I zarmoutila se duše člověkova převelmi a ulehši k nohám Našeho přemilého Pána toužila silně pracovatí milostně a řekla: Přemilý, ty dobře víš po čem toužím. A Náš Pán řekl: Právem jsi mne sem přinesla, nenechám jich jen tak.

V té stanul okolo ní převeliký zástup ďáblův, kteří je měli na starosti v nešťastné lázni. Bylo jich také nad můj počet: ti je dělali a štípali, žrali a hryzali a ohnivými metlami bili. I promluvil k nim duch člověka takto: Slyšte, vy hříchožrouti, pohleďte na to výkupné, jest to cos vzácného, že se tím spokojíte. I zděsili se, všeci

se třesouce, u hrozných hanb a pravili: Ano, vyveďte je odtad. Kterak jsme nešťastní! Musíme vám pravdu přiznati. A Náš Pán dopřál sladkého přání ubohým duším ze svého božského Srdce. I vznesly se s velikou radostí a láskou. A cizí duše řekla: Aj přemilý Pane, kam se nyní dají? I řekl on: Zavedu je na květinový vrch, kde naleznou více rozkoše než pověděti mohou. I sloužil jim Náš Pán a byl jejich komorníkem a jejich přemilým společníkem. A pravil mi Náš Pán, že jich tam bylo sedmdesát tisíc. A duše se zase tázala, jak dlouhá jejich muka byla. I řekl Náš Pán: Po třicet let nepřišly nikdy ke svým tělům a ještě deset let měly býti v mučení, kdyby tak vzácný základ za ně nebyl dán. Dáblové prchli, neodvážili se toho vzíti. Přemilý, pravila zase duše, jak dlouho tam zůstanou? A Náš Pán odpověděl a řekl: Tak dlouho, jak za dobré uznáme.

XVI. ZA DAREM JDE METLA A ZA POTUPOU SLÁVA.

Tato duše připomíná Našemu Pánu jeho dávná slova takto: Pane, ty jsi pravil, že není daru na této zemi, aby na něm neležela metla. To jsi mi předpověděl svými vlastními ústy a pak jsi mi to podával v mnohou hodinu. Předpověděl jsi mi také více než před šesti lety, že mne duchovní lidé převelice ještě tupiti budou; což činí nyní pilně a činili to často zle. Jest toto, Pane, ten zázrak, kterého si mám žádati? A Náš Pán mi odpověděl a řekl: Můj Otec mi dal moc své pravdy a dal mi znalost své svatosti a pak mi dal nejrozmanitějších potup. Ale potom mi dal velikou slávu a nevýslovnou důstojnost. Tak chci já dáti tobě svou svatou Trojici.

XVII. O OČISTCI JEDNOHO DUCHOVNÍHO ČLOVĚKA, O PATERĚ JEMU POMOCI Z MUK A O VZNEŠENOSTI ŘÁDU KAZATELSKÉHO.

V mukách jsem viděla také řeholníka, o němž jsem měla za jeho života dobré mínění. Prosila jsem po tři měsíce za jeho duši se srdečnou bolestí, ať se mu to nikdy nestane, abych jeho trýzeň viděla až večer v soudný den.

Když vypustil ducha, byl mi ihned ukázán v modlitbě, kterou jsem konala za dušičky. Viděla jsem ho samotného a svých muk mi ukázati nemohl. Byl bledý, v bílé mlze. I tázala jsem se: O běda, proč nejsi v nebi? I vypověděl mi vše slovy skrytými v lítostném studu a četl nějakou knihu všecek uplakan a všechna ta slova křičela, až se nad ním kouřilo a s nimi všechny ty knihy, které kdy četl. A řekl: Měl jsem k světu přílišnou lásku v myšlení, v slovech i v chování. Dva draci mu leželi u nohou a vypájeli mu všecku útěchu, již se mu mělo dostati ze svatého Křestanstva, pro nesmyslnou poslušnost, že bez potřeby po své vůli chodíval a ne podle návodu svého preláta. Tázala jsem se ho: Kde jsou tvoji nepřátelé, kteří by tě měli trápit? A on odpověděl: Pro vznešenost mého řádu nemohl se mne nikdy žádný ďábel dotknouti. Měl jsem veliký boj se svým tělem a zamýšlel jsem jednu věc, kteráž, kdyby se byla vykonala, bývalo by to na velikou škodu, proto mne Bůh nenechal dále na živu. Hořím sám v sobě, má vlastní vůle mne mučí. I tázala jsem se: Aj, pověz mi, čím ti možno pomoci? A on řekl: Kdo má po dobu jednoho roku denně sto veníí a dvanáct disciplín a mnoho slz s kajícím srdcem z čistých očí dá: to mělo a má býti mým pokáním. Mše ať se také slouží. Aj, pověz pannám a kněžím, aby se ráčili za mne modlití. Konce svých muk ti neřeknu, neboť nechci tím bratři svých zarmucovati. Nyní pryč ode mne. I vzal na se podobu ďábla a hořel a oněměl pro mne.

XVIII. O RYTÍŘOVĚ BOJI V PLNÉ ZBROJI PROTI ZLÝM ŽÁDOSTEM.

Modlila jsem se za jednoho člověka, jakž jsem byla žádána, aby ho Bůh ráčil zbaviti hnutí těla, které však bývá bez hříchu, nepřidala-li ho k němu zlá vůle. I řekl Náš Pán: Mlč. Líbilo by se ti býti rytířem v plné zbroji a výborného výcviku a pravé mužné síly a hbitých rukou, při tom však býti líným a o čest pána svého nedbati a ztráceti bohatý žold a slavné chvály zvuk, jež oba, pán i rytíř, po zemích míti mají? Ale kde zase byl by necvičený muž, jenž nemaje cviku do boje ni-

kdy nepřišel: takový kdyby se na knížecí turnaj dal, brzy by pozbyl svého života. Proto mi třeba lidí šetřiti, kteří tak lehko padají. Ty nechávám bojovati s dětmi, aby si dobyli věnce z kvítí v odměnu.

XIX. O DVOJÍCH CHUDÝCH: MILOSTNĚ CHUDÝCH A BOLESTNĚ CHUDÝCH.

Viděla jsem dvojí chudé, jedni jsou milostně chudí a stále se obávají, že se jim příliš dostane této chudé země. Druzí jsou proti své vůli velmi bolestně chudí a stále pobíhají a mají veliký strach, že se jim nedostane této chudé země. Na to odpovídá Náš Pán a praví: Bolestně chudí stojí v mé spravedlnosti, neboť, kdyby měli mnoho pozemských věcí, přes to by mne za ně milostně nemilovali ani svatě nevyznávali, proto mi nezbyvá, než získávati je největší strohostí. Milostně chudým dávám více než se odvažují žádati, neboť nemohu na nich strpěti prachu, aby se pozemskými věcmi příliš nezatěžovali, a žádám, aby jejich srdce bylo stále otevřeno ke mně a já bez překážky a bez ustání mohl svítiti a zářiti tím, co jest mé.

XX. O PĚTI PROROCÍCH, KTERÍ TUTO KNIHU OSVĚCUI.

Náš Pán mi slíbil, že tuto knihu osvítí pěti světly: Mojžíšova veliká tajemnost a jeho svatá práce a jeho zvláštní potupa, kterou bez viny trpěl, a jeho skvělá znamení a jeho sladké učení a jeho vyvolené hovory lásky, jež často s věčným Bohem na vysoké hoře mluvil: to všecko budiž jedním světlem. A Bůh dal a chce mi to dáti, abych zlými úskoky všech svých nepřátel pod jeho ochranou bez zasloužené hanby kráčela a milostně se vznášela, jako Mojžíš se svými přáteli prošel Rudým mořem. A Farao a jeho přátelé, ti at za námi příliš daleko nechodí. Běda, kterak se utopili v moři tom! Aj, smiluj se, milý Pane, a at se obrátí naši nepřátelé!

Král David jest v této knize druhým světlem svým Žaltářem, ve kterém nás učí a běduje, napomíná a Boha chválí.

Salomounova slova svítí, a jeho skutky nikoliv, an sám jest zatemněn, v knize Kantika, v níž nevěsta tak opojeně smělou nalezena byla a ženich tak opravdu roztomile k ní mluví: Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a poskvrny není na tobě.

Jeremiáš svítí také svou částkou, kde mluví o tajemství Naší Paní. Neboť tak mi Bůh pravil, že měl ryzí čistotu, vysokost lásky a že muka vytrpěl v křesťanské víře, které nikdy nezřel svýma tělesnýma očima.

Daniel svítí také v podivné moudrosti, že mu Bůh z milosti mezi všemi jeho nepřáteli dal pokrm pro duši i pro tělo. Tak podobně se stalo mně nehodné v mých trampotách. To moji nepřátelé maličko postřehli a nemohou toho snést, proto mne všelijak mučí.

XXI. O PEKLE, JAK MÁ TROJE ODDĚLENÍ. JAK JEST LUCIFER A ŠESTNÁCTERO LIDÍ MUČENO. TĚM NENÍ ŽÁDNÉ POMOCI. O LUCIFEROVÝCH ŠATECH.

Viděla jsem město, jehož jméno jest věčná nenávist. Jest zbudováno v nejhlubší propasti z rozličného kamení hlavních hříchův. Pýcha byla prvním kamenem, jakž na Luciferovi dobře viděti. Neposlušnost, zlá žádostivost, přecpání, nečistota byly čtyři přetěžké kameny, které tam ze všech nejprve náš otec Adam poslal. Hněv, faleš a vraždu, ty tři kameny přinesl Kain. Lež, zrada zoufalství, samy se vraždící, těmito čtyřmi kameny zabil se také bídný Jidáš. Sodomský hřích a falešná svatost jsou nezbytné úhelní kameny, které do díla toho jsou vloženy.

Toto město bylo stavěno po mnoho let. Běda všem, kteří tam posílají svou pomoc! Čím více si tam předešlou, tím většího zla, až sami tam přijdou, se jim dostane.

V tom městě jest taková převrácenost, že vždy nejvyšší jsou zařazeni na místa nejnižší a nejhorší. Lucifer sedí v propasti nejhlubší svázán svou vinou a z jeho ohnivého srdce a z úst tekou mu bez ustání všeliké hříchy, muka, náказы a hanby, jimiž peklo, očištec a tato země tak žalostně jsou stíženy.

V nejnižší části pekla jest tma a smrad a hrůza a všeliká muka největší a jsou tam vřazení křesťané podle svých skutkův. V prostřední části jsou všeliká muka mírnější. Tam jsou vřazení židé podle svých skutkův. V nejvyšší části pekla jsou všeliká muka nejmenší a tam jsou vřazení pohané podle svých skutkův.

Pohané bědují takto: O běda, kdybychom bývali měli zákon, neměli bychom věčně tak veliké bolesti! Židé bědují zase takto: O běda, kdybychom byli poslouchali Boha podle Mojžíšova učení, nebyli bychom zatraceni tak velice!

Křesťané bědují ještě více, že ze svobodné vůle ztratili velikou slávu, ku které je Kristus s velikou láskou byl vyvolil. Na Lucifera patří bez ustání s velikou žalostí a musejí zjevně před něho se všemi svými vinami nazí choditi. O běda, jak hanebně je přijímá! Pozdravuje je strašlivě a mluví trpce: Vy zatracenci se mnou, jakých radostí zde hledáte? Přec jste neslyšeli o mně slova dobrého, jakž pak se vám mohlo tolik líbiti?

I chopí se nejprve pyšného a vmáčkne si ho pod ocas a mluví takto: Nejsem tak propadlý, chci přece jen býti nad tebou. Všickni sodomité mu projíždějí hrdlem a bytují v jeho břicho. Když vdechuje, vjíždějí mu do břicha, když kašle, vyjíždějí. Falešně svaté sází si na klín a líbá je přehrozně a říká: Jste moji tovaryši. Byl jsem též oděn v krásný klam, který vás všecky ošálil. Lichváte ohryzuje bez ustání a předhazuje mu, že nikdy nebyl milosrdným. Lupiče olupuje sám a dává ho pak tovaryšům svým, aby jej honili a mlátili a žádného slitování s ním neměli. Zloděj visí za nohy a jest v pekle kahancem, ale ti nešťastníci přes to o nic lépe nevidí. Ti, kdo zde spolu smílnili, musejí před Luciferem ležeti v takovém stavu spoutání; ale přijde-li tam kdo sám, jest ďábel jeho kumpánem.

Nevěreční mistři sedí Luciferovi u nohou, aby se na svého nečistého boha dosyta nahleděli. On s nimi také disputuje, aby sklidili hanbu. Lakomce požírá, protože stále chtěl více mít. Když pak ho pozřel, vytlačuje ho zadkem. Vrahové musejí před ním zkrvácení stát a ďábel je bije ohnivým mečem. Kdo zde chovali vzteklou nenávisť, ti jsou tam jeho voněčkou a visí

mu stále pod nosem. Kdo se zde pilně přežírali a přepíjeli, těm jest určeno před Luciferem u věčném hladu stát a pojídat žhavé kamení. Nápojem jest jim síra a smůla. Za sladké se tam dostává všeho trpkého, vidíme, čeho si zde hledíme. Lenoch jest tam všelikou mukou zatížen. Zlostný jest tam ohnivými bičí mrskán. Přebobý kejklíř, který v nadutosti hříšnou marnost dělati zná, napláče v pekle více slz než jest veškeré vody v moři.

Viděla jsem pod Luciferem dno pekla, jest to silně černý křemen, jenž povždy to dílo ponese. Peklo sice ani dna ani konce nemá, avšak podle uspořádání má obojí, hloubku i konec.

Kterak peklo hoří a samo v sobě běsní a jak ďábli se s dušemi perou a jak vaří a smaží se a jak plavou a brodí se v smradu a kalu, v červech a v bahně a jak se koupou v síře a v smůle — toho oni sami ani všichni tvorové nikdy zcela nevypoví. Když jsem z Boží milosti bez námahy tuto trýzeň spatřila, bylo mně ubohé ze zápachu a z nepozemského horka tak bídě, že jsem nemohla ni seděti ni choditi a nebyla jsem žádného ze svých pěti smyslův mocna po tři dni jako člověk, do kterého blesk uhodil. Ale má duše netrpěla žádné trýzně, poněvadž s sebou nepřinesla moroviny, která se nazývá věčnou smrtí. Ovšem kdyby možno bylo, aby čistá duše tam s nimi byla, bylo by jim to věčným světlem a velikou útěchou. Neboť nevinná duše od přirozenosti vždy svítí a září, ježto jest zrozena z věčného světla bez bolesti. Vezme-li však na sebe podobu ďábelskou, pozbývá svého krásného světla. Že by se ve věčném pekle z modlitby, z almužny zatracencům vůbec nějaké útěchy dostalo, toho jsem se nedověděla, jsouť ustavičně v takové zarputilosti, že se děsí všeho dobrého.

Po soudném dni si Lucifer obleče nové roucho, jež povstalo samo od sebe z hnoje všech nečistých hříchův, které kdy lidé neb anděl v známost uvedli, neb on jest první nádobou všelikých hříchův. Ač bude pak odpoután, jest přes to jeho vzteku a jeho krutosti do všech duší a do všech ďáblův tolik namícháno, že se jeho přítomnosti nikde nepostrádá. Někdy se nadme ne-

smírně a tlama se mu tak široko rozevře, že pohlcuje jedním vdechnutím dábly, židy i pohany. Pak teprv mají plnou odplatu v jeho báchoře a svou zvláštní svatbu. Běda pak duši i tělu! lidským ústům nemožno se o tom vyslovit. To všechno není nic proti nezměrné trýzni, jaké se jim tam dostává. Věru nesnesu, abych tak dlouho na to myslila, co by se řeklo: Ave Maria. O běda, tak strašlivě tam jest!

Peklo má nahoře hlavu, ta jest ohromná a obludná a má na sobě přemnoho strašlivých očí, z nichž vyšlehuji plameny a se všech stran obmykají ubohé duše, které tam v předhradí dlí, odkud Bůh Adama a jiné naše otce vzal. To jest nyní největším očistcem, kam hříšník přijíti může. Viděla jsem v něm biskupy, knížata a veliké pány v dlouhém trápení s nevýslovnými bolestmi. Všech, kteří tam přicházejí, tak tak že Bůh věčného pekla zbavil, neboť jsem tam nenalezla nikoho, kdo by při svém skonání byl čistou zpověď vyřikal svými tělesnými ústy. Když jim podle povahy smrti byly odňaty zevnější smysly, tělo leželo tiše, ale duše i tělo měly ještě vůli. Když byli zbaveni pozemské tmy, dal je Bůh do školy pravého poznání! O jak úzká jest tam cesta do nebeského království! I řeklo spojení těla a duše ještě nerozloučené takto: Pravý Bože, buď mně milostiv, mých hříchův jest mi opravdu líto. Toť chvílka, ve které Bůh přemnohou duši zjevně ztracenou skrytě zase našel. Nenašla jsem, že by se to bylo kdy událo s člověkem, jenž něco dobrého s dobrou vůlí vykonal. Dábli vodí poskvrněné duše z těla do očistce, protože čistí andělé nemohou se jich dotknouti, dokud nezáří v jasnosti jim podobné. Duši však může se dostat pomoci od přátel na zemi, že to dábli dobře pocítí a na ni stále nedorážejí. Prohřešila-li se velice, má ještě jiná muka, což všechno raději vytrpí, než aby se jí dábli chopili a bez ustání si z ní posměch tropili.

Když naši svatí otcové sestupovali do pekel, přinášeli s sebou pravou naději v křesťanské víře se svatou Boží láskou a velmi mnohou pokornou ctnost a věrnou práci. Všickni sestupovali do pekel, ač byli hotoví do nebe; v předpekli nemohlo jim nic škoditi, co s sebou přinesli, tím hořeli. To byla láska, jež věčně hořeti má

ve všech dítkách Božích. Nedostanou-li se nikdy do nebe, vyměřil to tak Bůh: co s sebou nahoru přinese-me, to tam budeme pít a jísti. Ale nedbalci, kteří s velikými hříchy a neobrácení odtud přicházejí, nemohou se nikde mít tak zle, nebyvše zatraceni, jako před pekelnými ústy, kde po všecek čas Luciferův dech s veškerou mukou vyráží a je tak strastně proniká, že ti nešťastníci tak těsně spojení jsou v plameni a ve všelijaké zlobě, jako přebízení spojení byli ve sladké poznané Boží lásce. Neméně než vysokých knížat viděla jsem tam všelikých žen, které zde rozličný hřích stejně s knížaty milovaly. Peklo má také nahoře na hlavě ústa, všelikého času otevřená. Žáden, kdo do těch úst přijde, neznikne už nikdy věčné smrti.

XXII. SLYŠELA JSEM O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ, O JEHO POCHOTÍCH A SPRÁVEDLNOSTI.

Slyšela jsem a viděla tak nesmírné milosrdenství od Boha, že jsem řekla: Pane, jak to? Přece tvá spravedlnost jest družkou tvého milosrdenství, kterakž jest tvá dobrota tak veliká? A Náš Pán řekl velmi věrné slovo takto: Pravím ti při své božské věrnosti, že těch jest více ve svatém Křesťanstvu, kteří z úst do nebe vzlétají, než jest těch, kteří padají do věčného pekla. Ale spravedlnost má stále svou moc. Co se jí s vinami přiblíží, toho jí nikdy nevezmu, chci však nejprve jako otec k zatížené duši přijít, zvěděl-li jsem najisto o ní něco dobrého. Což pochází z veliké pochoti, kterou po svých dítkách mám.

I řekla duše: A j Přebá, neřekl bys mi svých pochotí, aby tvé potěšení a má žádost se shodly? I řekl Náš Pán: Nuže slyš, jak bývám pokoušen. Má dobrota a má laskavost, má věrnost a mé milosrdenství ženou mne tak velice, že jim dávám téci přes hory pýchy i údolími pokory i přes křoví zapletení i po přímých cestách čistoty. A ještě silněji žene mne má dobrota, než zlého člověka pudí jeho zloba. A větší jest zase má spravedlnost než zloba všech ďáblů. I řekla duše: Pane, tvá spravedlivost sluší ti opravdu tak dobře v živé pravdě, že mně působí nevýslovnou radost bez bohu. I když někde uhoří, raduje se vždycky pravda.

**XXIII. SÍLA TOUHY ODNÍMÁ SLOVA. PANEN NEMŮŽE BŮH
POSTRÁDATI. TVÁŘ BOŽÍ, OBJETÍ A ROZKOŠ Z NĚHO
PŘEKONÁVÁ TISÍC SMRTÍ.**

Kdo zde hoří v ohni silné lásky, nemůže strpěti, aby se kde hříchů ničemně chladil. Aj Přemilý, kdy budeš mít chuť, na co já mám chuť? tak řekla jedna ubohá duše. I odpověděl jí Přemilý a řekl, jako by nevěděl, čeho si přeje: Na co máš chuť? A ona zase řekla: Pane, síla touhy mne oloupila zvuku slov. I řekl on: Panny nemohou ovšem chodit na námluvy, neboť jejich stydlivost jest od přirozenosti vznešená. I naříkala si: Ach běda, Pane! Věru, jsi mne už příliš dlouho vzdálen. Kéž bych ti mohla, Pane, učarovat, bys neměl odpocínutí lež ve mně. Aj, to by došlo k milování, a tobě by nezbylo než prositi, bych dělala s rozumem. I odpověděl on a řekl takto: O ty neposkvrněná holubice, dopřej mi, ať tě šetřím. Tento svět tě nemůže ještě postrádat. A ona řekla: Aj Pane, kéž se mi toho jedné chvíle dostane, ať se na tebe po chuti svého srdce nadívám a pažema tě zobírám; tvá božská pochoť lásky nechat mou duši pronikne, jak jí jen člověku na zemi dopřáno býti může! Co bych pak chtěla trpěti, toho nikdy lidské oči nezřely, ba tisíc smrtí bylo by příliš lehkých, tak jest mi, Pane, po tobě bolno, nyní chci stát u věrnosti. Sneseš-li to, Pane, nechej mne dlouho za tebou žalostně chodit. To dobře vím, tebe dojista, Pane, prvního chuť po mně překoná.

**XXIV. DVOJÍMLIDEM BÝVÁ NABÍZEN DVOJÍ DUCH. O BOHU
A O ĎÁBLOVI. O SEDMERÉ LÁSCE.**

Nyní vám napíši o pravé duchovní sestře a o světské bekyni, které spolu rozmlouvají takto. Duchovní sestra mluví z pravého světla Ducha Svatého bez bolu; ale světská bekyně mluví ze svého těla duchem Luciferym v hrozně námaze: Dvojí duchovní lidé jsou na této zemi; těm bývá nabízen dvojí duch. Bůh nabízí svého Ducha Svatého čistým duchům, kteří zde živi jsou ve věrném svatém úmyslu všeho svého bytí. I setkávají se dvě čisté podstaty, žhavý oheň božství a te-

koucí vosk milující duše. Jest-li tu pak čistý knot stále pokory, vzplane krásné světlo, od něhož daleko viděti. O milující duše, pak tolik zbohatneš, že tě nikdo neochudí, a jsi ze všech nejchudší. Pokora obohacuje, počestné dobré mravy povznášejí a zušlechťují, láska činí krásným a chvályhodným, potupa vynáší velice vysoko v Boha. Toho buď pamětlíva, duchovní sestro, a nedej se nikým od svých dobrých mravů odpuditi, i zůstaneš svatou.

Đábel nabízí také svého ducha duchům, kteří jsou hotovi nenávisť a pyšnou žádostivostí k věcem nejhorším. Ti nevědí, co vše dobrého láska přináší, zlá nenávisť a ďábelská zloba je tak ochuzují, že jest nemožno, aby kdy Boží lásky našli nebo jí následovali. Věrná láska má k Bohu stálou chválu; toužící láska působí čistým srdcím přemnohou sladkou trýzeň; hledající láska náleží sobě samé, poznaná láska dává se spolu všem tvorům; svítící láska bývá ještě pomísena se zármutkem; mlčící láska užívá bez námahy. O, čeho potichu nadělá, že tělo o tom nic neví! Ryzí láska jest v Bohu jediné klidna, neboť oba mají jednu vůli a není tvora tak vznešeného, aby jim mohl překážeti. Toto napsalo poznání z věčné knihy. Zlato bývá často převelice porušeno mědí; tak činí faleš a prázdná čest, jež vyhlazují všechny ctnosti z lidské duše. Nešlechtné duši, které jest při pomíjejících věcech tak blaze, že se láskou nikdy nezalekla a že Bůh v ní nikdy milostně nepromluvil, ach běda, bohužel, té jest tento život všecek nocí.

IV.

TOTO JEST ČTVRTÁ KNIHA

I. PATERO VĚCÍ MAJÍ MÍTI ČISTÉ PANNY.

Chceš-li zdobiti panenství, jež Bůh tak velice uctil, že z lásky k tobě Synem Panny se stal, (aj, pomni, co to praví!) pak budeš pokorně mlčeti a milostně soužení trpěti a na všech místech po všechny své dny panen-ského studu dbáti, i budeš v čistotě zdráva. O panno, co ti pak Bůh chce dáti! Chce tobě krásným mládcem býti a chce s tebou vejíti v nebeský rej. O, já nešťastný kulhavý pes! Také při tobě belhám. Zkoumej, kterak to míním, čistých panen jest málo.

II. TATO KNIHA VZEŠLA OD BOHA. DUŠE SE CHVÁLÍ VE MNOHA VĚCECH. JSOU JÍ DÁNI DVA ANDĚLÉ A DVA ZLÍ ĎÁBLOVÉ A DVANÁCTE CTNOSTÍ BROJÍ PROTI TĚLU.

Po všechny dny svého života, než jsem tuto knihu započala a než pro ni od Boha jedinké slovo do mé duše přišlo, byla jsem z nejhoupějších lidí, jež se kdy v duchovním životě ukázali. O ďáblův zlobě jsem nevěděla, špatnosti světa jsem neznala, fašše duchovních lidí jsem byla také nepovědoma. Promluvím Bohu ke cti a také knihou k poučení. Já nehodná hříšnice byla jsem ve svém dvanáctém roce pozdravena od Ducha Svatého tak silným proudem, když jsem byla sama, že bych toho již nikdy nesnesla, abych se propůjčila k velikému všednímu hříchu. Ten rozmilý pozdrav býval den co den a působil mně milostnou bolest. Všelike alasti světa a cti přibývá ještě den co den. Toto se dalo přes třicet a jeden rok.

Nevěděla jsem o Bohu nic než jediné křestanské Věřím a toho jsem dbala vždy bedlivě, aby mé srdce bylo čisto. Bůh sám jest mi toho svědkem, že jsem ho nikdy neprosila z vůle ni s touhou, aby mi ráčil dáti to, co v této knize psáno jest. Nepomyslíla jsem také nikdy, že by se toho lidem dostávalo. Dokud jsem byla u svých příbuzných a u svých vzdálených přátel, jimž jsem bývala vždy velmi milou, neměla jsem o těchto věcech

ani zdání. Už dávno dříve jsem toužila, abych byla bez své viny opovrženou. I jela jsem z lásky k Bohu do města, kde jsem přítelíčka neměla mimo jediného člověka. Bývalo mi z něho úzko, aby mi svatého opovržení a čisté Boží lásky nevzal. I nenechával mne Bůh nikde samé a uvedl mne v tak milostnou slast, v tak svaté poznání a v tak nepochopitelný zázrak, že jsem se pozemskými věcmi málo zabývati mohla. Tehdy byl poprvé můj duch z modlitby unesen mezi nebe a vzduch. I spatřila jsem očima své duše v nebeské slasti krásné človenství našeho Pána Ježíše Krista a poznala jsem ho po jeho vznešené tváři; Svatou Trojici, Otcovu věčnost, Synovu práci, sladkost Ducha Svatého. I viděla jsem anděla, jemuž jsem byla poručena na křtu, a svého dábla. A Náš Pán řekl: Tohoto anděla ti vezmu a dám ti za něho dva, kteří budou o tebe při těchto zázracích pečovati. Když duše na ty dva anděly pohlédla, ach, jak velice se v pokorné nicotě ulekla a položila se na nohy Našeho Pána a děkovala mu a naříkala si mu velmi velice, že jest tak nehodna, aby taková knížata byla jejími komoňími. Jeden ten anděl byl ze Serafínův a jest zaněcovatelem lásky a zvyklé duši svatým svícenem. Druhý anděl byl z Cherubínův, ten jest těch darův opatrovníkem a pořádá moudrost v milující duši.

I dal Náš Pán vyjítí dvěma dáblům, jež byli velicí mistři a byli vzati ze školy Luciferovy a také zřídka vycházivali. Když duše ty přehrozné dáblы spatřila, zatřásla se poněkud a radovala se v Našem Pánu a přes to přijala je velmi ráda. První dábel jest podvodník s krásným andělským rouchem. O jakých mi zprvu rozmanitých úskočných léček nakladl! Sestoupil jednou při Mši s výsosti a řekl: Jsem překrásný, nebudeš se mi klaněti? A duše odpověděla: Bohu jedinému náleží se klaněti ve všem dobrém i ve všem zlém. I řekl: Pohled přece, kdo jsem! I ukázal ve vzduchu krásnou nepravou zář, která mnohého kacíře svedla, a řekl: V tom trůně na tom stolci budeš ty jediná nejvyšší pannou a já nejkrásnějším mládencem při tobě. I pravila zase ona: Nebyl by moudrým, kdo by lehce nejlepšího nabyt, aby pak se mu nejhoršího dostalo. I řekl on: Nuže, když se mi nechceš poddati, jsi tedy svata a já tedy po-

nřzený, tož já se ti budu klaněti. A ona řekla: Z toho ti žádné milosti nevzejde, že se bahnu klaníš. I ukazoval namalovaných pět ran na nohou a na rukou a řekl: Nyní věru vidíš, kdo jsem; budeš-li podle mé rady živa, dám ti velikou slávu. Pováš tuto milost lidem, vzejde z toho mnoho dobrého. Jí pak se protivilo nesmírně jeho daremné tlachání, než přes to poslouchala je ráda, aby tím zkušenější byla, a řekla: Právíš mi, že jsi bůh, nuže, pověz mi, kdo pak jest ten, jenž nyní zde Syn Boha živého v rukou pravého kněze jest? I klidil se už a ona řekla: Při všemohoucím Bohu tě vyzývám, abys nyní slyšel mne. Znáám tvoje zámysly dobře; kdybych všem lidem své srdce vypověděla, na chvílku by se to ovšem líbilo, pak bys pilně o to dbal, aby se ta hříčka rozbila. Chtěl jsi to proto učinit, abych upadla v pochybnost a v zármutek a v nevěru a v nečistotu a potom do věčného hoře. A činíš to také proto, abych se domnívala, že jsem svata, že jen proto přicházíš ke mně. Ano, ty prastarý podvodníku, dokud Bůh při mně stojí, marna jest všechna tvá práce. I volal: Prokleté tvoje čáry, pusť mne, ať od tebe uteku, nikdy tě nechci obtěžovat.

Ten druhý ďábel, jenž mi byl dán, jest rušitelem pokoje a mistrem skryté nečistoty. Bůh mu však zakázal, aby sám ke mně kdy chodil. Za to mi posílává posly, převrácené lidi, kteří mi dobré věci převracejí a olupují mne, jak mohou, slovy o čest: také mi ukládá tím, když jsou dobří lidé pohromadě a mluví něco daremného nečistě, nemohu já nebohá bez hoře tam zůstat. Toho se mi nestalo nikdy.

Kterési noci byla jsem za prvního spánku na lůžku i přiletěl právě tento ďábel v povětrí a velice se rozhlížel po hříšné zemi. Byl veliký jako obr, měl krátký ocas a křivý nos, hlavu měl velikou jako džber a z úst mu litaly ohnivé jiskry, opletené černým plamenem. A smál se v šibalské zlobě hlasem strašlivým velice. I tázala se ho duše, čemu se smál, čeho hledal a co shání? I odpověděl on a řekl: Nu raduji se z toho, že od té doby, co sám tě nemohu trýznit, tak mnoho nacházím těch, kteří se anděly zdají a rádi to za mne dělají, že tebe mučí. A zase praví: Jsem komořím duchovních

lidí a snažím se u nich o dvojí chorobu, která je nejrychleji od Boha vzdaluje; předně o svatou nebo tajnou nečistotu. Hledá-li člověk ve svatém životě pohodlí svého těla bez opravdové potřeby a ve všech svých pěti smyslech, stanou se nečisty, to jest otylí a zlenivějí a pravá láska k Bohu vystydne. Druhou jest skryté záští ve zjevném rozbroji, kterýž hřích mi bývá tak prospěšným: naleznou-li je spáti neobrácení, tehdy mám vyhráno, neboť toť jest základ dlouhé zloby a ztráta veškeré svatosti.

I pravila duše: Ty nemáš od přirozenosti nitky dobré na sobě; jakž možno, že tuto prospěšnou řeč o své zlobě podáváš? A on zase řekl: Kamkoliv se obrátím, má mne Bůh tak pevně ve svých rukou, že nemohu počítí, nač on mne neodkáže.

Já nešťastná! za svého prvního dětství spáchala jsem tak veliký hřích, že kdybych byla bez lítosti a bez zpovědi zůstala, bývala bych musila být deset let v očištění. Nuže, milý Pane, až umru, ráda chci z lásky k tobě ještě tam se mučiti. Toho nepravím ze smyslu, to láska mi velí. Když jsem došla duchovního života a rozloučila se se světem, pohleděla jsem na své tělo, i bylo velmi vyzbrojeno na mou nebohou duši velikým nadbytkem silné moci a dokonalou přirozenou silou. I viděla jsem dobře, že bylo mým nepřítelem, a viděla jsem také to: Měla-li jsem ujíti věčné smrti, bylo mi třeba sebe porazit, bylo třeba, aby došlo k boji. I pohleděla jsem též na zbroj duše své, tou bylo vznešené umučení Pána našeho Ježíše Krista, tím jsem se bránívala. I bývala jsem ustavičně u velikém strachu. Všickni moji nepřátelé velikými šermířskými ranami bijí do mého těla. To bylo vzdychání, pláče, zpovídání, postův, bdění, rozjímání, ran a koření se ustavičného. Toto byly zbraně mé duše, jimiž jsem přemohla tělo tak velice, že ve dvaceti letech nikdy jsem nebyla bojem schváčena: chora a nemocna hlavně z lítosti a z bohu, pak z dobrých žádostí a z duchovní práce a k tomu mnoho těžce prostonaných dní od přirozenosti. K čemuž přistoupila mocná láska a obdařila mne tak velice těmito zázraky, že jsem se toho neodvažovala smlčeti. Ale tu mne pojala převeliká lítost z mé ubohosti. A řekla jsem: Aj

dobrotivý Bože, co jsi na mne viděl? Víš přece dobře, že jsem zpozdilá, hříšná a ničemná tělem i duší. Tyto věci jsi měl dáti lidem moudrým i mohl jsi býti pro ně veleben. A dohněval se Náš Pán na mne ubohou velmi velice a tázal se mne na úsudek: Nuže řekni mi, jsi mou? Ano, Pane, toho si žádám od tebe. — Nemohu pak s tebou dělati, co chci? — Ano, převroucně milovaný, s velikou radostí, ať jsem i zničena. — I řekl Náš Pán: V těchto věcech mne poslouvej a důvěřuj mi a budeš také dlouho nemocna, já sám tě budu opatrovat a všechno, čeho potřebuješ pro tělo i pro duši, tobě dám.

I šla jsem ubohá třesouc se v pokorném studu k svému zpovědníkovi a pověděla jsem mu tuto řeč a žádala i jeho poučení. I řekl, abych vesele konala; Bůh, který mne vzdělal, bude mne jistě opatrovati. A poručil mi, zač se často s pláčem hanbívám, vidouc zjevně svou velikou nehodnost, totiž že nicotné ženě poručil, aby z Božího srdce a z úst tuto knihu psala.

Tak tato kniha milostně přišla od Boha a nebyla vzata z lidských smyslův.

III. HŘÍŠNÍCI OD BOHA ODPADAJÍ. O TŘECH DARECH Moudrosti. O SKÁLE. O CHVÁLE PANNY, TOTIŽ CÍRKVE.

Jako bývá milé dítě konejšíváno, tak bývá nezbedné bito, podobně dělává Náš milý Pán a mluví takto: Kdo nic dobrého na sobě nemá, nepřijde nikdy do mého království, a kdo se nemůže nasytiti věcí pomíjejících, bude sycen věčným hladem. A běda tomu, kdo má statek, jenž na jeho srdci lpí, a kdo se staví nad lidi ostatní, ten ode mne odpadne v bezedné údolí. K tomu praví svaté poznání, že Bůh nám dal trojí dar pravé moudrosti, kterým se máme sytiti a všelikých svých úhon chrániti.

První jest kněžská moudrost a křesťanské učení, jakž mi Bůh ukázal u veliké slávě. Viděla jsem na vlastní oči své věčnosti ve sladké rozkoši bez námahy skálu, byla jako neveliká hora sama ze sebe vyrostlá, i hrála v souladu všelikými barvami a chutnala velmi sladce

vzácným nebeským kořením. I tázala jsem se toho přeladkého kamene, kdo že jest? A on odpověděl takto: Ego sum Jesus. V té jsem vyšla milostně sama ze sebe a spolehla hlavou na něj. I viděla jsem, že zvenčí byl všecek obklopen tmou a uvnitř byl naplněn věčným světlem. Na té skále stála nejkrásnější panna, jaká kdy byla viděna, kromě Naší milé Paní Svaté Marie, jejíž však jest družkou. Nohy má ozdobeny kamenem, zove se jaspis. Ten kámen má tak velikou sílu, že zahání zlou žádostivost od nohou jejích žádostí. Dává též čistou chuť a podněcuje svatý hlad. Zaplašuje všelikou tmu z očí. Tento drahý kámen jest křesťanská víra. Ta panna stála na dvou nohou, jedna jest svazování, druhá rozvazování ve svaté moci, kterou mají všickni křesťansky věřící kněží. V pravici nese kalich červeného vína, jež pije ona sama v nevýslovné slasti, andělé ho neokusí nikdy. Jestli to Krev věčného Syna, kteráž jí naplňuje mysl tolik, že nám dává přemnohé sladké naučení. V levici má ohnivý meč ověšený všecek zlatými zvonky; ty cinkají tak sladce, že musejí k ní přijíti všichni, kdo touží po Svaté Trojici.

I tázala jsem se té panny, jak to, že meč drží v levici a kalich v pravici? I řekla: Mám uloženo hrozit, neboť každého člověka poslední dny uhodí Bůh svou ranou. A jeho Krev nalévám pravici, jakž Kristus ke cti svého Otce jest zván. Má také velikou sílu ve svých rukou, jimiž přitahuje k sobě všecko, co Bůh vyvolil, a odhazuje zase od sebe vše, co se ďáblu dalo. Aj, jak krásnou má tvář, dívala bych se na ni čím dál tím víc. Z hrdla jí teče olej milosrdenství, masť na hříchy. A v ústech má zlaté zuby, jimiž kouše nebeský jalovec, výroky prorokův. Z jazyka jí kape med, který hbité včely, svatí apoštolové, z nejsladšího kvítí světa vyssáli. Před ústy má kvetoucí růže a nosní dírky má ucpány sladkými fiálkami. Na čele má zelenobílé lilie, což znamená, že jest matkou vdov, přítelkyní vdaných a slávou všech panen. Oči jí hrají samou slastí jako bělozelené ranní červánky honí hravé slunce před sebou. A jako její oči jsou trojity a přes to celistvy, tak jest tomu se Svatou Trojicí. To bílé znamená Otce, zelené Syna, roztomilé slunce Ducha Svatého. Když

na sebe ze srdce pohlédnou, nemůže býti radosti větší. Tato panna má také na hlavě korunu, která jest zrobená z rudého zlata. Jest to vysoká rada a svatý čin, jež máme od svatých mistrův. Tato koruna jest jako hrad s cimbuřím, před kterým leží veliké ubohé vojsko a má velmi nevěrného pána. Tot ďábel a jeho stoupenci, tot bídák a nevěrník. V té koruně bydlí vojsko slavné, v plné moci, s bohatou zbrojí. Ti mají věrného pána, Ježíše Našeho Spasitele, jenž vodí zotavené vždy do zbraně a upracované do vinného sklepa. V této koruně jest koruna trojitá, ve které jsou silní. Kdo pěstují velikou lásku, jsou strážci a hlídači a mají chrániti nejnižších. V té koruně jest také věž. Blažení, kdož na ní bydleti chtějí, těm netřeba mnoho choditi do boje. Ale nedostane se na ni nikdo, leč komu láska odňala všecku jeho pozemskou vůli. Koruna má nahoře na svém cimbuří přemnoho vzácných klenotův. Jsou to ti, kdo už odtad vešli do nebe. Uvnitř v srdci této panny viděla jsem tryskati živý pramen. K tomu nosili pohanské dívky, jež byly všechny malomocny a slepy. Nad tímto pramenem stál velice duchovní muž, nikdo jiný ho tam nemohl dosáhnouti, byl to Jan Křtitel. Myl v tom prameni ty dívky, aby viděly a byly krásně zdrávy.

I tázala jsem se panny, kdo jest? Řekla: Jsem ta, kterou ty tak ráda máš, a jsem tvou družkou. Jsem svatá Církev a obě máme jednoho Ženicha. Tot panna blažených kněží, kteří na ni tak často s láskou pohlízejí.

Ta druhá moudrost jest z přirozených smyslův; tou možno činiti obojí: pozbývati i nabývati. V této moudrosti zůstává mnoho zkažených laikův a nepravých kněží a špatných duchovních lidí. Nebude nikdy člověka tak svatého, aby se těch tří nadobro uchránil. Jsou ducha tak zlého, že zpěvracejí kde co dobrého. Nikdo se nestane z tohoto daru duchovním, není-li při tom vždycky z lásky k Bohu bláznem, neboť čistá svatá sprostnost jest matkou pravé moudrosti Boží. Co prospěje vynikajícímu člověku mnoho peněz, nekupuje-li si za ně než hlad a žízeň, dlouhou hanbu a k ní věčné hořel

Třetí moudrost jest z milosti a dokonává se na všech Božích darech. Nikdy tak nezbohatne, aby se odvážila nejmenším tvorům se rovnati. Svým hořem se ne-

trudivá; těší se jedině z vůle Boží. Nestrpí také, aby jedna jediná ctnost zůstala vyhoštěna z jejích dveří.

IV. O DVOU NESTEJNÝCH CESTÁCH, JEDNA SPADÁ DO PEKLA, DRUHÁ STOUPÁ DO NEBE.

Bohatost pomíjivými věcmi jest nevěrný host, svatá chudoba přináší před Boha vzácné břemeno.

Lehkomyslnost nemyslivá na svou škodu, vytrvalost jest všelikých ctností všecka plna.

Hloupost se líbí jen sama sobě, moudrost se nemůže nikdy nadobro vyučiti.

Hněv vnáší do duše velikou tmu, svatá tichost má jistu všecku milost.

Pýcha chce býti vždy nejlepší, pokora nemůže ustati, musí se všem tvorům do služby dáti.

Marná čest jest před Bohem hluchá a slepá, nevinná hana posvěcuje všechny dítky Boží.

Faleš má velice pěkné sklo, dokonalostí nejvyšší lidé povrhují.

Chtivost mívá vždycky hrubou hubu, blahoslavená mírnost má vždycky sladký základ.

Netečnost pronedbává drahý poklad, svatá horlivost nehledá příliš svého pohodlí.

Nevěrnost dává vždycky nepravou radu, naprostá věrnost nezanedbá nikdy dobrého skutku.

Pravá duchovnost nemůže se nikomu mstíti, nevzdělané srdce chce vždycky rušiti pokoj.

Rádná zbožnost neučiní nic zlého, zlá vůle není nikomu poddána.

Zloba má od přirozenosti špatný základ, Boží milost má milostnou tvář a sladká ústa.

Světští pánové bývají rádi ctěni, duchovní duše chce vždycky někam jít.

Skrytý vztek mívá sprostá ústa, zjevná něžnost má nálezek Boží.

Zrádný úskok bývá velmi blízek nenávisti, svaté milosrdenství stojí jedině s Bohem.

Lež bývá po venku pěkná a uvnitř dopravena strážlivě, proto ji její tovaryši velice lahodně přijímají;

pravda bývá odstrkována pro svou nevzhlednost, všem, kdož ji milují, třeba trpěti s Ježíšem mnohou potupu.

Nenávist se vzteká čím dál hůře, láska hoří bez bolesti, po každém hoři se jí daří lépe.

Zlá závist nenávidí Boží dobroty, čisté srdce plné lásky raduje se ze všelikého požehnání.

Pomluva se stydí lidí a nestydí se Boha, kterýž přece všechny věci slyší a vidí.

Zoufalství jest pádem strašlivým; pravé naději se dostane všeho.

Nepravé útěše nebývá nikdy veselo, pravá vina ji tak kormoutí.

Hned po té, jak mi to byl Náš milý Pán ukázal, pravil takto: Kdo jest pamětliv toho, jak já dobrý jsem, ten se mne pevně vždy drží. K čemu nám pomáhej, Pane, pro svou vlatní slávu!

V. SVŮJ HRŮCH, PÁD PŘÍŠTÍ, POZEMSKÉ BYTÍ, NEBESKÉ KRÁLOVSTVÍ, BOŽÍ DAR MĚJME JASNĚ PŘED OČIMA.

Pane, má vina, kterou jsem tebe pozbyla, stojí před mýma očima jak velikánská hora a zatměla na dlouho mezi mnou a tebou a na věky mne vzdálila od tebe. Aj, milený nad lásku všelikou, vtáhni mne zase v sebe.

Ale, Pane, i budoucí pád stojí před mýma očima jak ohnivá dračí tlama, jež by mne každé chvíle ráda pozřela. Aj, moje jediné dobro, nuže pomoz mi, ať bez poskvrny vtékám do tebe.

Pane, mé pozemské bytí stojí před mýma očima jak vyprahlé pole, na kterém málo dobrého vyrostlo. Aj, sladký Ježíši Kriste, nuže pošli mi sladký déšť svého člověčenství a žhavé slunce svého živého božství a libou rosu Ducha Svatého, ať skončím žalobu svého bolu.

Pane, tvé věčné království stojí zjevně před mýma očima jak drahý kámen k oddávkám a na převelikou svatbu a na předlouhé hodování. Aj Miláčku můj, při něm neustávej k sobě vinouti své láskychtivé nevěsty.

Pane, všeliký tvůj dar, jehož se mi od tebe dostalo, jest před mýma očima jak žalostný mně daný políček, neboť mne poníží zde tvé převysoké nadělení.

Tak odpovídá Bůh, kterýž to všechno dává: Tvá hora se roztaví v lásce. Tvoji nepřátelé nedobudou na tobě ničeho. Tvé pole prozářilo žhavé slunce, tvůj užitek přes to zůstal nezkažen. V mém království budeš novou nevěstou: dám ti tam sladké políbení na ústa, že všechno mé božství tvou duší se ponese a mé trojitě oči budou vždy víc v tvém dvojitém srdci hrát. Kam pak se poděl tvůj zármutek? Byť jsi se modlila pak tisíc let, tam ti ni jednoho vzdechu nedám.

VI. BOŽÍHO VYVOLENÍ NEMŮŽE NIKDO ZRUŠITI. PRAVÁ LÍTOST MÁ ODPUŠTĚNÍ Z BOŽÍ MILOSTI A JEST BEZ OČISTCE.

Jeden zarmoucený člověk mne prosil, abych se za něho modlila, i dělala jsem to s bázní bez sebe. I uslyšel mne Bůh svým shlédnutím, svými slovy a svým pravým hlasem a řekl takto: Není beránka tak bílého ani tak čistého, aby nebyl v úzkosti pro vlnu, a mého vyvolení nemůže nikdo zrušiti. To jsem mu dokázal třemi věcmi: První, že jsem byl milosrdný k jeho vině, druhou, že jsem mu dal svou milost, třetí, že jsem nikdy nechtěl dopustiti, aby nevěrní lidé někdy nějak ho znásilnili. I naříkala jsem za něho takto: Pane, bojí se ještě velice, že jsi mu jeho vin nadobro neodpustil. Bůh odpověděl tak: To by bylo nemožno. Komu jest jeho hříchův líto, tomu je odpouštím, kdo pak jich v hoři želí, tomu dávám svou milost, a kdo jich želí tak, že by své tělo dal, než by je ještě spáchal a trvá tak pevně, ten nebude po tomto životě pro viny na žádná muka už vzat, nedopustí-li se velikého denního hříchu a ten nebude nalezen neodpykán.

VII. KTERAK SVOBODNÁ DUŠE MLUVÍ K BOHU V CELÉ LÁSCE.

Pane, proto že jsem podrobena byla všem tvorům, přitáhl jsi mne nad všechny věci k sobě, a proto, Pane, že nemám žádného pozemského pokladu, nemám pozemského srdce. A že ty, Pane, můj poklad jsi, jsi také

moje srdce a ty jsi jediné mé dobro a já jsem nestálá ve všech věcech.

VIII. O PŘIJÍMÁNÍ NEMOCNÝCH ZVRACEJÍCÍCH A O SÍLE BOŽÍHO TĚLA.

Že nemocný, jenž zvrací, nemůže přijmouti Božího Těla, v tom jsem byla tak nevědoma, že jsem si toho se svými smysly a se svou věrou nemohla zcela srovnati, neboť Boha nemožno ztratiti, leč jediné hříchy. I tázala se má duše ve spojené lásce Našeho Pána, jak tomu jest. A Náš Pán odpověděl takto: Máš pravdu, nemůže mne ztratiti, leč hříchy; ale jeho tělo může pro nemoc mé Tělo ztratiti. Za těchto slov viděla jsem ve Svaté Trojici tyto glossy: Přijímáme-li Boží Tělo, spojuje se božství s naší nevinnou duší a Boží človenství mísí se s naším hrozným tělem, a tak činí Duch Svatý svůj příbytek v naší víře. Toto blažené spojení máme si s velikou péčí zachovati.

IX. O ČTVERÉ OBĚTI KNĚŽÍM.

Po té mi pravil Náš Pán, že kněží mají přijímati oběti na čtverý způsob a nic jinak: Z oltáře, z pokání, s Božím Tělem, za nemocného. Ale nemocný at obětuje na poslední pomazání dle svého stavu a dle své svobodné vůle. A na poli at vezme, co se mu tam dává. Kněz si nemá vybíratí a nemá se domáhatí, neboť co nemocný obětoval, to všechno má přijmouti z milosti a ne z práva.

X. O OBĚTI LAIKŮV DLE JICH STAVŮ.

Laikové, kteří obětují, mají se při svých obětech tak pilně chrániti zlé skrblosti, jako kněz se má chrániti hrabivé lakoty, čehož jest nám oběma velice potřebí: protože laik má obětovati s velikou láskou a s usměvavou duší Bohu do jeho dobrotivé ruky, kněz to má bráti s pokornou bází a s třesoucím se srdcem z rukou Božích a má to ve všem svém jednání s chvalou vraceti Bohu; neboť tento pozemský statek jest zrádný, byl-li vzat, ale jest nadobro starostí prost, byl-li dán.

XI. JAK SE MAJÍ KŘESŤANÉ CHOVATI K ŽIDŮM VE ČTYŘECH VĚCECH.

Potom mne učil Bůh, jak se mají křesťané chovati k Židům. Nemá se zachovávatí jejich zákona. Nemá se s nimi bydleti. Nemá se s nimi přes noc býti. Má se od nich kupovati a jim prodávati bez přátelského společenství a bez podvodné hrabivosti.

XII. JAK NEVĚSTA, KTERÁ JEST SPOJENA S BOHEM, ODMÍTÁ ÚTĚCHU VŠECH TVORŮV KROMĚ BOŽÍ JEDINÉ A JAK PADÁ TRÝZNÍ.

Toto praví Boží nevěsta, která přebývala v uzavřené klenotnici celé Svaté Trojice: Ach, odstupte mimo a odejděte ode mne všelící tvorové, děláte mi bolest a nemůžete mne potěšiti. Tvorové praví: Proč? Nevěsta praví: Můj Milý mi ve spaní odešel, když jsem v jeho sjednocení odpočívala. Nepotěší vás tento krásný svět a všechno, co dobrého má? Ne, vidím hada falše, jenž podvodný klam do všelické rozkoše tohoto světa stráží. Vidím též udici žádostivosti v mršině nešlechtné slasti, na kterou mnohého chytá. Nepotěší vás nebeské království? Ne, bylo by samo v sobě mrtvo, kdyby dopustil živý Bůh. Což nepotěší vás, paní nevěsto, svatí? Ne, kdyby se jim bylo od protékání živého Božství odloučiti, bolestněji by plakali než já, neboť vystoupili nade mne a hlouběji bydlí v Bohu. Nepotěší vás vždycky Boží Syn? Ano, optám se ho, kdy půjdeme do kvítí svatého poznání, a poprosím ho velmi dychtivě, aby mi otevřel hravý proud, jenž ve Svaté Trojici se vznáší, z něhož jediné duše živa jest. Mám-li potěšena býti dle své vznešenosti, jest třeba, aby mne Boží dech do sebe vtáhl bez námahy, neboť hravé slunce živého Božství září jasnou vodou radostného člověčenství a sladké utěšení Ducha Svatého vyšlo z nich obou. Ten mne zbavil všeho toho, co níže Božství přebývá. Mně nechutná nic, než jediné Bůh, jsem podivně mrtva. Této pochoutky chci ráda co nejvíce postrádati, aby on podivuhodně byl chválen. Neboť když já nehodná osoba svou silou Boha chváliti nemohu, posílávám všechno stvoření ke

dvoru a káží mu, aby ono Boha za mne chválilo veškerým svým uměním, veškerou svou láskou, veškerou svou krásou a veškerou svou tužbou, jakž nezkaženo od Boha bylo stvořeno, a také všemi svými hlasy, jak nyní zpívá. Když na tuto velikou chválu pohlédnu, nebývá mi nikde bolestno.

Nestrpím také, aby se mne jedinká útěcha dotkla mimo jediného mého Milého. Své pozemské přátele miluji v nebeském obcování a své nepřátele miluji ve svatém nářku po jejich spáse. Bůh má všeho dosti, jen jediného styku s duší nikdy dosti míti nebude.

Když tento zázrak a tato útěcha trvaly osm let, chtěl mne Bůh převelice potěšiti nad vznešenost mé duše. Aj nikoliv, milý Pane, nevyvyšuj mne tak velice! tak pravila nehodná duše: jest mi příliš dobře v částce nejnížší; budu v ní povždy velmi ráda tobě ke cti. I padla ubohá pod duše provinilcův a lotrův a bylo jí to velmi vhod. I šel Náš Pán za ní přizpůsobiv se tak, jak sněsti mohli ti, kteří v nejnížší radosti byli, neboť Bůh září ve všech dle toho krásně, jak jsou zde posvěceni v lásce a zušlechtěni ve ctnostech. Svatý Jan praví: U-zříme Boha, jak jest. Toť pravda, ale slunce svítí podle počasí. Rozmanité bývá počasí pod sluncem na zemi, tak rozmanití jsou příbytkové v nebesích. Tož jak mohu sněsti a viděti, takovým on mi jest.

I řekl Náš Pán: Jak dlouho zde budeš? Nevěsta: Aj, odstup ode mne, milý Pane, a dej mi ještě hlouběji padnouti tobě ke cti. Po té se octlo obě, duše i tělo, v tak veliké tmě, že jsem ztratila poznání i světlo a o důvěrném obcování s Bohem nevěděla jsem nic a přebílená láska šla též svou cestou. I řekla duše: Kde pak jste, paní Věrnosti? Chci vám uložití službu lásky a máte na mne osvědčiti slávu Boží. Při tom se ukázala tato komorná své paní s tak svatou trpělivostí a s tak radostným čekáním, že jsem byla živa bez starosti. I přišla Nevěra a objala mne všecku velikou tmou a volala na mne s tak velikým vztekem, že mne silně hrůza obcházela z jejího hlasu, a řekla: Kdyby tato milost byla bývala od Boha, nebyl by tě tolik odstrčil.

I řekla duše: Kde pak jste, paní Stálosti? Poručte právě Víře, aby ke mně šla. I řekl Otec z nebe k duši:

Pomni, co jsi nalezla a viděla, když nebylo nic mezi tebou a mnou. I řekl Syn: Pomni, co tvé tělo z mých muk trpělo. Toto řekl Duch Svatý: Pomni, co jsi psala. I odvětilo obojí, tělo i duše, se stálostí pravé víry: Jak jsem věřila, milovala a požívala a vyznávala, tak chci nezměněně odtad se odebrati.

Po té přišla trvalá Opuštěnost od Boha a objala duši všecku tak silně, že blažená duše řekla: Buď vítána, přeblažená Opuštěnosti. Blaze mi, že jsem se kdy zrodila, abys ty, paní, byla nyní mou komornou, neboť mi přinášíš nebyvalou radost a nepochopitelný zázrak a s ními slast, jíž snést nemožno! Avšak, Pane, slast ode mne vzdal a opuštěnost tvou mi ponechej. Aj, blaze mi, rozmilý Bože, že mi ji třeba trpěti podle změn lásky, byť jen na ponebí mé duše. K tomu jsem žádala, aby všickni tvorové chválili Našeho Pána s Te Deum laudamus. Nechtěli toho učiniti a obrátili se ke mně zády. I byla duše ráda nesmírně a pravila toto: Vy mnou nyní opovrhujete a zády se ke mně obracíte, hleďte, a blaze mi! to chválí nesmírně Našeho Pána. Dějeť se to na mně k jeho cti, neboť Bůh jest zázračně ve mně a opuštěnost jest mi lahodnější než on sám. Toto věděla duše dobře, chtěla ji Bůh těšiti v největší opuštěnosti. I řekla: Pomni, Pane, jaká jsem a zdrž se ode mne. A Náš Pán mně řekl: Dopřej mi toho, ať žár svého božství, žádost svého člověčenství a záhu Ducha Svatého tebou ochladím. Načež ona odpověděla: Ano, Pane, tak rozvážně, aby jen tobě, Pane, z toho blaze bylo a mně ne.

Po té padla nevěsta do tak veliké tmy, že se tělo potilo pod křečí v muce. I prosili jí lidé, aby byla poslem za ně u Boha. I řekla jsem: Paní Muko, toto vám poroučím, abyste mne nyní osvobodila, neboť vy jste nyní ve mně nejvyšší. I pozdvihla se Muka z duše a z těla jako temný svit a letěla k Bohu s moudrým smyslem a volala silným hlasem: Pane, ty dobře víš, co chci. I vyšel jí Náš Pán vstříc před bránu nebeskou a řekl: Vítám vás, paní Muko. Vy jste šat nejspodnější, který jsem na zemi nosil na svém těle, a potupa všeho světa byla mým oděvem nejvyšším. Ač velice jsem vás tam miloval, sem přece nepřijdete. Ale té panně, učiní-li dvě

věcí, dvě věci dám. Ať jest ustavičně usebrána a moudrá, tak zmůže, že ty budeš jejím poslem a já jí dopřeji svého objetí a svého sjednocení srdcem. I řekla Muka takto: Pane, já dělám mnohého blaženým a přece nejsem blažena a pohlťím mnohé svaté tělo a sama jsem zlá a přivádím mnohého v nebeské království a sama do něho nikdy nepřijdu. Načež odpověděl Náš Pán takto: Muko, ty nejsi z nebe zrozena, proto se nemůžeš do něho vrátiti. Ale zrodila jsi se ze srdce Lucifera, i navrátíš se zase do něho a budeš s ním bydliti věčně.

Aj, blažená Opuštěnosti od Boha, jak milostně jsem tebou spoutána! Ty utužuješ mou vůli v muce a činíš mně milým dlouhé čekání v tomto ubohém těle. Čím se kdy více k tobě přidružím, Bože, tím Bůh mocněji a zázračněji na mne padá. O Pane, v hloubce nesmíšené pokory nemohu od tebe odpadnouti, o běda, v pyše se ti stanu snadno nevěrnou. Ale čím hlouběji padám, tím sladčeji piji.

XIII. PÍSMO TÉTO KNIHY BYLO VIDĚNO, SLYŠENO A CÍTĚNO VŠEMI ÚDY.

Neumím ani nemohu psáti: vidím to očima své duše a slyším to ušima svého věčného ducha a cítím to ve všech údech svého těla: sílu Ducha Svatého.

XIV. O SVATÉ TROJICI, O NAROZENÍ A O JMÉNĚ JEŽÍŠE KRISTA A O VZNEŠENOSTI ČLOVĚKA.

Viděla jsem a vidím tři Osoby u věčné výsosti prve než Boží Syn byl počat v těle Svaté Marie. I byly poznávány a rozličně nazírány ode všech svatých andělův podle své plnosti a podle svých jmen a kterak ti tři jeden Bůh byli. Jak měli oči jasny, neviděli přece ni kostí, ni masa, ni barvy, ni vznešeného jména Ježíšova. To jich bylo zázračně ukryto ve hrudi věčného Otce. Nazývali Otce nestvořeným věčným Bohem, Syna nepočatou Moudrostí. Jich obou Ducha nazývali pravým uměním pravdy. Žhavi andělové nejvyšší rady, kteří visí proti lásce Boží v jednom tažení dechu celé Trojice,

sloužili a dívali se rozkošnému úradku, kdy Bůh Boho-
člověkem se stal. Gabriel nesl jméno Ježíšovo s pozdra-
vením samo dolů. Nebylo mu s sebou dáno ni kosti,
ni masa, ni krve. Druhá Osoba byla vždycky věčný
Syn, ale Bůh člověčenstvím se ještě neoděl, byl vždycky
náš, ale nebyl nám nikdy před tím dán, než Gabriel
poselství vyřídil. Kdyby táž druhá Osoba před posel-
stvím nás byla mohla vykoupiti, bývalo by potřebí, aby
měla začátek, čehož nebylo nikdy. Táž druhá Osoba
stala se jedné přirozenosti s člověčenstvím Adamovým,
prve než se hříchy zkazil. Ale Adamova přirozenost
byla zlomena a změněna a jejího podílu jí ubývalo na-
pořád; té Bůh nikdy nevolil, proto jsme mohli a mů-
žeme se ještě zase vrátiti. Bůh zachoval svou vznešenou
milující přirozenost neporušenu, proto se nemohl zdr-
žeti. Lucifera Bůh zavrhl rázem od sebe do věčného
žaláře, ale za Adamem šel a tázal se ho, kde jest, a uvedl
ho zase na cestu. Lucifer neměl než jedinou přirozenost
v Bohu, když si ji zkazil, nemohl se nikdy navrátiti.

Člověk má plnou přirozenost ve Svaté Trojici a Bůh
ho ráčil dělati svýma božskýma rukama. Když mu byla
ta přesvatá práce na nás zmařena, byl jat sám v sobě
trojí chutí. I chtěl nás nazpět přivéstí svýma nohama
a svýma vlastníma rukama, že jsme tak velikou jednotu
s ním měli. Kdyby byl člověk v ráji setrval, Bůh by
se býval ihned s ním smířil a býval by pozdravil jeho
duši a obveselil jeho tělo. Tak jsem viděla Boha při-
cházetí s nebe do ráje jako velikého anděla. Táž přiro-
zenost pudí Boha ještě k tomu, aby nás pozdravoval
zde poznáním a svatou vroucností, jak mnoho jsme
svatými ctnostmi a pravou nevinností připraveni.

Pomyslím-li si, že božská přirozenost má na sobě
nyní kosti a maso, tělo a duši, povznáším se s velikou
radostí daleko nad svou důstojnost. Též anděl jest po-
někud utvořen dle Svaté Trojice, ale jest čistý duch.
Duše jediná se svým tělem jest domem před králov-
stvím nebeským a sedí u věčného Hospodína jemu
samému ze všech nejpodobnější. Tu hraje oko v oku
a tu teče duch v ducha a tu se šine ruka k ruce a mluví
ústa k ústům a tu srdce pozdravuje v srdce. Tak ctí
Hospodin po svém boku hospodyní. A knížata a pa-

noše, což jsou svatí andělé, má Hospodin před svými očima. Všeľiká služba a všeľiká chvála, kterou přisluhují andělé, děje se všecka hospodyní s Hospodínem. Vždycky dle toho, jak bohatí jsme zde svatými ctnostmi, tak jsou naši sluhové vznešení.

XV. PRAVÁ ČISTÁ LÁSKA MÁ ČTVERO VĚCÍ. DÁŠ-LI SE BOHU, DÁ SE BŮH TAKÉ TOBĚ.

Opravdu čistá láska k Bohu má do sebe čtvero věcí, jež nikdy neodpočívají. První jest rostoucí žádost, druhá tekoucí soužení, třetí žhoucí pocit duše i těla, čtvrtá stále sjednocení spojené s velikou ostražitostí. K tomu také nikdo nepřijde, neučiní-li naprosté výměny s Bohem: jak ty dáš Bohu vše, což tvého jest, uvnitř i zevně, tak dá on tobě opravdu všecko, což jeho jest, uvnitř i zevně. Když minula blahá hodina, kdy Bůh milující duši své převznešené útěchy poskytl, ať, potom bývá tak milostně rczjařena, že všecko to se jí dobrým zdá, co cizím duším bolest působí. Býváš-li pak hněvivým, jest velká obava, že tě pomazal ďábel.

XVI. VELIKÁ LÁSKA MÁ VÍCE NEŽ DESET ČÁSTEK A DVOJÍ STESK.

Podle toho má velká láska svou přirozenost: neteče se slzami, ale hoří u velkém ohni nebeském. V něm teče nejprudčeji a stojí přece sama v sobě nejtišeji. Vystupuje k Bohu zcela blízko a zůstává sama v sobě zcela nepatrná. Chápe nejvíce a ponechává si nejméně. O přeblahá lásko, kde jsou ti, kteří tebe znají? Jsou nadobro shofeli ve Svaté Trojici, nebydlí sami v sobě. Tito blažení nemohou nikdy padnouti do těžkého hříchů. Proč? Jsou Bohem proniklí a objati tak velice, čím více bývají navštěvováni, tím silnějšími se stávají. Proč? Čím déle jsou zde v boji a milují, tím vznešenějšími se jeví Bohu a tím ničemnějšími a odpornějšími se jeví sami sobě. Proč? Čím světlejší láska, tím větší úzkost a čím hojnější útěcha, tím trvalejší bázeň. Ale milující duše nemůže se báti hrůzně, nýbrž bojí se ušlechtilě. Do dvou věcí nemohu si nikdy nažalovati: jedna, že Bůh tak

velice zapomenut jest ve světě, druhá, že duchovní lidé tak nedokonalí jsou. Proto jest potřeba tolika pádův, neboť dokonalí lidé nepadli nikdy.

XVII. O JEDNÉ PANÍ, KTERÁ BYLA RÁDA U DVORA, O JEJÍM ĎÁBLU, KTERÝ JÍ RADIL SEDMERU ZLOBU.

Jedna paní vstoupila (do kláštera) a chtěla přes to sloužit u dvora. I modlila jsem se za ni veškerou svou silou ve dne i v noci, neboť jsem viděla její zkázu tak velikou, že zůstane-li tak, po tomto životě žalostně stane se družkou ďáblovou. Milovala své panstvo přespříliš a nechovala se k slávě Boží; ale řídily ji nepotřebné dvorské způsoby a měla stále před očima vznešenost svého pána a své paní.

Po té přišel veliký ďábel, ohnivý, krvavý, černý, s pazoury a s rohy, se sklenýma očima a stoupl si přede mne. Nebála jsem se ho, ale požehnala jsem se a usnula jsem. I válel se po mně jako měch plný vody a trýznil mne tak velice, že jsem hledala milosti u Našeho Pána. I přišel mi na pomoc bílý anděl, jenž byl ze čtvrtého kůru andělův a byl strážcem té paní. Tázala jsem se ho, kdo tento nepřítel jest a co mi ukazuje. Aj, tu promluvil líbezný anděl nebeským hlasem: Tot jeden z nejhorších ďáblův, jaké peklo má, a jeho úlohou jest, aby lidská srdce, jež jinak dobrá byti chtějí, povázal zhoubnou láskou, a trýzní tě proto, že ho chceš zahrnati od této paní. Aj, bude mne tak dlouho trýzniti? — Nikoliv, Bůh chce takto ukázati svou dobrotu. Po té přišel ďábel znovu a střílel do mne ohnivými šípy, které mi metaly pekelnou muku na tělo i na duši. I řekla jsem: Vše, co ti Bůh dovolí, mi dělej. Ďábel oživil a řekl: Jak se pokorně trýzniti dáváš, pozbýváš veškeré své síly. A duše řekla: Při živém Bohu tě vyzývám, abys mi pověděl své jméno a co tvou úlohou při této paní jest. — Mé jméno? O toho ti nepovím, mohlo by mi to uškodit nesmírně. Zvíš je na posledním soudě. Přestuji v ní divou pýchu a nevázanou moudrost a silnou hamižnost a jmenuji se zlostná nevraživost, jež duchovní srdce hubí.

XVIII. DUCHOVNÍ ČLOVĚK JEST PODOBEN JEDNOMU ZVÍŘETI, V TRÍCATERU VĚCECH JEHO PŘIROZENOSTI.

Takto si naříkala zarmoucená duše a pravila žalostně svému Milému: Aj Pane, dlouho jsem sobě dvou věcí žádala a nebylo mi jich ještě dopřáno. Jedna jest věrný duchovní život. Ach, běda mně, vroucně milovaný, tu všecko v cestě uvázlo. Druhá jest svaté skonání, na něž se tolik těším, že pozbývám své trudné vážnosti. Na to odpověděl Náš Pán a ukázal mi bídné nepatrné zvířátko a řekl: Pohleď, jsi jako toto zvířátko. I viděla jsem, jak se to zvíře vylíhlo na ostrůvku v moři z bahna, které se čistí z moře mezi horkým sluncem a mořem. Tak že slunce bylo zvířeti otcem a moře jeho matkou a bahno jeho tělem.

Tak byl Adam mocí Boží na zemi z nicotné látky utvořen. Toto zvíře znamená právě duchovní lidi. Když člověk dostává duchovního ducha, bývá zplozen žhavým božstvím a počat ve své matce, Božím člověčenství, i jest jeho látkou Duch Svatý, jenž jeho hříšnou přirozenost ve všech věcech ničí. Toto zvíře roste k pravému slunci. Tak tomu i s duchovním člověkem, jenž Ducha Božího přijal. Toť setba velmi vzácná, jež klíčí a roste až do blaženého člověkovy skonání.

Toto zvíře pak nejí, má veliký osten plný medu, ten každého dne ssaje. Má také zlaté vousy na bradě, ty cinkají tak krásně, když ssaje, že mu sladký hlas a veselý zvuk jsou potravou do jeho srdce a jeho tělo napájí sladká medovina. Tímto ostnem jest skonání svatých lidí, jež oni dobrými skutky a ustavičnými ctnostmi radostně a moudře na očích mají, a nad to rádi velikou věrnost v dlouhém čekání chovají. Ta zlatá brada, toť šlechetná Boží láska, která skrze milující srdce do šlechetné duše zvoní. Blaze mu, že kdy člověkem byl, kdo toho opravdu někdy zakusil.

To zvíře mívá časem přirozenou chuť, že pijává ve škodlivé žízni z moře. I nemůže se pak uzdravit, třeba mu hořkou vodu mořskou vypustiti a zvrátiti. Tak tomu bývá s námi hříšníky. Pijeme-li bahno světa a užíváme-li nešlechetnosti svého těla podle rady zlého ducha, o běda! sami sebe jsme otrávil. Chceme-li se

pak kdy uzdraviti, jest třeba, abychom sebe opustili a dluh světu zvrátili.

Toto zvíře má veliké uši, má je nastaveny k nebi a naslouchá zpěvu ptactva, utíká ohavných zvířat a bojí se pozemských hadův. Což činí také opravdu milující duše: utíká ustavičně zlé společnosti a nenávidí falešné moudrosti a uši má ochotny slyšeti moudrost Boží.

Toto zvíře má ušlechtilou povahu. Nedá mu to zůstat v moři, když zvířata rejdí a voda se bouří. Miluje také čistotu a vybíhá na nejvyšší horu, kterou zná, a volí si tam nejkrásnější strom a šplhá se na něj s radostným úsilím a objímá pak vysoký peň a tak odpočívá s velikou láskou ve vysoké svobodě. Podobně činí i milující duše: jest jí trpkou marnost a utíká velice pomíjejcnosti, která se ztrácí jako voda. Ví také dobře, jak jí s velikými ctnostmi a se svatým úsilím běžeti dlužno na nejvyšší horu krásného nebe. I šplhá se dále v blaženosti bez námahy na nejkrásnější strom svatého božství, kdež objímá vrcholek pně a sama bývá objata od Svaté Trojice.

Toto zvíře má také dva ostré rohy, jimiž brání svého těla s tak velikou obratností, že leze prosto všech zvířat. O milující duše, rozumíš-li tomu dobře? Ty zaháníš od sebe ďábly Boží obratností a jsi živa ve svaté čistotě prosta všech hříchův.

Toto zvíře má dvě krásných, lidských očí, z nichž mu proudí plno slz po krásné hoře; rádo by bylo opět na ní. Aj, milující duše, jak krásny jsou oči tvého poznání, neboť ty jsi nahlédla ve věčné zrcadlo a hned býváš přelibě v sladkých slzách; přes to však ráda trpíš hříšného moře hořkost.

Toto zvíře má čistá ústa a čistý jazyk. Nemá však žádných zubův, nemůže vrčeti ni kousati. Milující člověk má také prospěšná ústa, poučuje a vzdělává každé chvíle rád a jeho jazyk jest stažen a svázán pro všeliká škodlivá slova. Nemá také žádných kousavých zubův, zarmoucené vždycky rád těšívá. Také nemá žádného hněvu, leč jediné na hřích a na tupení Boha; věru žádná muka není mu tak bolestna. Ústa toho zvířete jsou nahoře otevřena a dole úzká. Velikost našich úst jest nepochopitelná chvála, kterou máme Bohu vzdávati

společně se všemi tvory, veškerým svým jednáním a ve všech věcech, každé chvíle. Nejspodnější část našich úst mluvívá velice ráda o hříšné zemi. O běda pro veliké mluvení! Co se asi stane falešným svatým, kteří z darův svatých lidí podvodně svá hříšná těla živí a dělají se, jako by toho všeho v pravé Boží pravdě bývali nabyli. Věrný Bůh, jenž jediné pravdu miloval, račiž svých čistých přátel od nich chrániti.

To zvíře má hbité nohy a nemá žádného hlasu, jest samo v sobě ticho. Téhož způsobu jest zvedená duše; v nejvyšší lásce jest obojí: hbita i ticha.

Kůže a srst tohoto zvířete jsou barvy nevzhledné, jsouť popelavy a ubohy na pohled. Nikdo ho také nehoní pro jeho nynější krásu, za to po jeho smrti, když jiná zvířata hníjí, stává se jeho kůže tak vzácnou a jeho srst tak pěkně pestrou, že všichni nejvyšší, kteří ji mají mohou, nosí jeho kůži jako nejvzácnější sobolinu. Pokoje dokonalých lidí a jejich prospěšných mravův a jejich svatého učení dbává se bohužel za jejich života pramálo, ale když zemřeli, a my hříšní octneme se v bídě a pak pomníme, jak svatě byli živí a jak věrně nás varovali, zdravě se hanbíme, že jsme jim bývali tak cizími. Tak se stává jejich život krásnou sobolinou, kterou my hříšníci před svými očima velmi krásně ve svém srdci nosíme. Ale za jejich blaženého života bojíme se vždy bezcenné mědi a tohoto vzácného zlata nemůžeme se dotknouti.

Maso tohoto zvířete jídá se v pátek. Také neumírá, bylo-li od mořských nepřátel ubito. Život svatých lidí, toť samé pátky, neboť se postí docela od hříchův a ne-jídají zapovězeného pokrmu, ale jsou živí podle Boha. Veliké vlny bouřící lásky je usmrcují všem věcem, i žijí jediné Bohu; ba tehdy teprve jsou všechny věci jejich jediné v lásce jim s Bohem společny, i má jejich láska prospěšnou sílu v Boží chvále při všech věcech.

Kost tohoto zvířete jest vzácná ostice, z níž se dělají krásné skvosty, které vznešení mají k své ozdobě. Jak vzácným skvostem jest svaté tělo, plné lásky a prosté hříchův, to nám ukazuje Bůh na svých nejmilejších přátelích, nalézáme-li na nich pravá znamení. Bůh nám dal ve svých svatých přátelích mnohý prospěšný skvost;

nechválíme-li ho za to, nemůžeme se státi svatými, kteří jsou vyvyšováni z této země. Tomuto zvířeti říkáme po německu Alles nütze (všedobrá). Blah, že kdy člověkem byl, kdo toto jméno před Bohem má.

XIX. ÚLOHY POŽEHNANÉ LÁSKY JSOU ROZMANITÉ.

O požehnaná lásko, to bylo bez počátku tvou úlohou, a ještě jest, že Boha a duši člověka spolu spoutáváš, což bude tvou úlohou bez konce.

Buď pozdravena, paní má, a viz, ať si na tebe nestěžují svému krásnému Pánu. Bude-li příliš dlouho ode mne, překřehnu velice; čehož nedopouštěj, vroucně milovaná královno! Ty jsi mne v Bohu svedla, že blaženě spoutána jsem.

O moje paní, pomoz mi, ať v jeho náručí skonám, když jsem s ním jata. Však muku smrti ráda vytrpím na svém hříšném těle. Lásko, ty máš největší moc ze všech ctností ustavičně, začej chci Bohu děkovat; ty mne zbavuješ mnohého bolu.

Já už ctnosti nemám, on slouží ctnostmi svými. To by mi bylo těžším než smrt, abych něco udělala bez Pána svého. Vše, co o lásce mluvím, toho se neodvažují vztahovati žel Bohu na sebe, ale Bůh tím míní všechny ty, kdo v jeho srdci vyvolení jsou. Koho se to týká, ten to dobře cítí; láska plní prázdná srdce. Jsme-li však plni vády a kyselosti, jest nám hra lásky nadobro nepřístupna. Dobrou noc, lásko, jak bych chtěla spat. Alleluja.

XX. O ŠESTI CTNOSTECH SVATÉHO DOMINIKA.

Na svatého Dominika prosila jsem Našeho Pána za Kazatelský řád vůbec. I zalíbilo se Našemu Pánu, že sám ke mně přišel a přivedl svatého Dominika, kterého miluji nad všechny svaté. Než jsem se odvážila promluvit, řekl Náš Pán: Dominik, můj syn, měl na zemi do sebe čtvero věcí, jež by měli míti všickni převorové. Měl své bratry tak milostně rád, že nikdy nemohl strpěti, aby je zarmucoval věcmi, jež přicházely

z'jeho vlastní vůle. Za druhé často své jídlo zhoršoval napomoc svým bratřím a z lásky, aby mladí bratři nemyslili nazpět do světa a starší aby na cestě nepadli. Za třetí byl jim vzorem svaté moudrosti, aby při tom byli pro Boha střídmí ve všem svém bytí a ve všem svém chování a ve všech svých potřebách. Za čtvrté býval tak milosrdný, že svých milých bratří nikdy nechtěl tížiti nějakým pokáním, jehož mu řád po přestupku neukládal. Opět řekl Náš Pán: Ještě ti povím dvě věci. Když se Dominik smával, smál se s pravou sladkostí Ducha Svatého, ale když plakával, plakal s tak velikou věrností, že vždycky nejprve všechny své bratry mi nosíval ve své touze před oči a po nich veškerou silou svaté Křesťanstvo. Že by smích i bez marnosti byl zlý, toho jsem do té doby nevěděla.

XXI. PRO ŠESTNÁCTERO VĚCÍ MÁ BŮH ŘÁD KAZATELSKÝ RÁD.

Po té mluvil Náš milý Pán takto: Dvě věci miluji tak velice v řádu Kazatelském, že se na ně mé božské Srdce usmívá bez ustání. Jedna jest svatost jejich života. Druhá jest prospěšnost svatému Křesťanstvu. K tomu pozdravují mou Svatou Trojici sedmi věcmi, které mluví takto: Mocnými vzdechy, upřímným pláčem, živou touhou, tvrdým násilím, strastným soužením, věrnou pokorou, radostnou láskou. Opět řekl Náš Pán: Oni ctí také má tři jména sedmerem věcí zevně: Chvalným zpěvem, pravým kázáním, řádným rozřešením, libou útěchou, přátelskou pomocí, svatým vzorem a jsou též spasným svazem svaté křesťanské víry. A ještě řekl náš vroucně milovaný Pán takto: Jejich almužny, které dávají chudým z lásky ke mně, jsou tak svaty, že chudákům, kteří je přijímají, bývá umenšeno hříchův a že také ďábel nemůže zůstati nikde tam, kde jejich almužny jedí. To pro svatost jejich ochotné chudoby. Ať, věčná studnice božství, z níž jsem vytekla i všechny věci, já nehodné stvoření chválím tě se vším tím, co pod tebou jest, že jsi mne, Pane, přece tak potěšil. Amen.

XXII. O ČTYŘNÁSOBNÉ KORUNĚ BRATRA JINDŘICHA A O DŮSTOJENSTVÍ SVATÉHO DOMINIKA.

V Kazatelském řádě umřel bratr na Hod Boží Velikonoční, když byl pokázal, odzpíval Mši a lidem podal Našeho Pána svaté Tělo. A když byl všechny své povinnosti dokonat, kázal, aby mu udělili poslední pomazání, a vydal se do noci. Když byl pochován, šla jedna osoba k jeho mrtvole a pozdravila obojí, duši i tělo. To dělávala vždycky, když duchovní lidé skonali. I učinil Bůh v její duši božskou svadbu. A jeho duše byla jí ukázána v Božím objetí u veliké slávy. I viděla dobře, že jeho sláva nebyla ještě úplná, i tázala se Našeho Pána, jak dlouho tak ještě zůstane a zda žádného očistce netrpěl. A Náš Pán řekl: Bude tak čtyřicet hodin, což bylo sedm dní a sedm nocí.

Sklonil se na Boží hruď v nevýslovné rozkoši k duchovní vroucnosti, které mu zde bylo pramálo dopřáno; a tak rychle sem přišel muky prost, jak by matka své milé dítě z popela na klín vzala. I řekl: Pověz mé sestře, že ji potěším za čtyřicet dní, s Bohem. To se stalo. Zemřela čtyřicátou noc po té. I zval mne na svou svadbu, když měl dojít slávy. Přistrojili se k ní všichni nebeští zástupové a seřadili se v krásný průvod. Svatý Dominik přišel s celou družinou, byli to sami Kazatelé a měli všichni zlaté věnce. Přišli tam v tom pořádku, jak vznešenými byli v řádě svatými. Svatý Dominik přinášel bratru Jindřichovi zářící korunu, která hrála ve svém třpytu tak krásně, jako slunce ve svém nejzářnějším tonu; tu mu dal od Boha za odměnu, že jeho svatého vzoru následoval v Kazatelském řádě. Svatý Dominik jest nad jiné nevýslovně krásný, neboť má z každého bratra odměnou zvláštní důstojnost.

Viděla jsem ho zvláště oděného v trojí důstojnost. Má bílé roucho přirozené čistoty, mimo to zelené roucho rostoucí Boží moudrosti a mimo ně nepotřísané roucho rudé, poněvadž duchovní muka trpěl. Mají také polní znak důstojnosti řádové, jehož nikdo jiný nenosí. Předchází je krásná korouhev, za níž jdou všickni ti, kteří zde v jejích radě stojí. Náš Pán seděl ve své všemohoucnosti a korunoval tohoto bratra trojí důstojností.

To byla: prostná poslušnost, dobrovolná chudoba, stálá nepatrnost. A bratr Jindřich děkoval Našemu Pánu takto: Děkuji ti, Pane, za tvé nalezení a za tvé zachování a za rozmohutnění. I poklonil se Našemu Pánu a obrátil se ke svým bratřím. A svatý Dominik řekl: Buď vítán, milý synu, nuže vejdi v slávu Pána svého. Alleluja. Že se mi této milostí dostalo a toto jsem spatřila, to bylo hlavně proto, že jsem pro Boha zbědována byla a od Božích přátel ustavičně zlostně tupena.

XXIII. O POHRBENÍ SVATÉHO JANA EVANGELISTY.

Tělo svatého Jana Evangelisty jsem viděla na opravdu očima své nehodné duše. Leží u veliké slasti a pohřbeno nad všemi pomíjejícími věcmi a nad tvorstvem věčné říše. Jeho tělo pojalo v sebe tak mnoho Boží věčnosti, že září jako ohnivý křišťál. Leží a vyhlíží po lidsku tak milostně, jako by bylo za nebeského jáso tu duchovně usnulo. Jedině obočí má hnědé a oči má zavřeny a leží nznak. Pod ním, nad ním a okolo něho jest všechno zářivo a vždy za sedm hodin přicházejí svatí andělé k tělu se slavnostním zpěvem, kterýž zní takto: Čistě svatý, prostně moudrý, Bohem ze srdce milovaný. Ten zpěv má melodii sladší než tisíc strun nebo znění harf. Mezi jeho tělem a tvorstvem nebes není o nic tenší stěna než blána na vejci a jest přece tak věčně pevná, že skrze ni tam žádné tělo už nemůže až do soudného dne.

XXIV. JAK BŮH V NEBESÍCH DUŠE PŘIJÍMÁ A JAK KORUNUJE TROJÍ LIDI A JAK JE POZDRAVUJE, ZDOBÍ, CHVÁLÍ A JIM DĚKUJE.

Království nebeské má mnoho bran a nemá přece žádné. Rozmanitými branami jsou různé vznešené odplaty, s nimiž Bůh každou duši přijímá a celé nebe otvírá se všťic rozkošné nevěstě Boží. Bůh sestupuje všemi kůry duši všťic a jeho následují všichni zástupové nebeští, vše krásné dle toho, co jí možno přijmouti odměnou. Ať vychází duše vesele z očištění, nebo z tohoto vyhnanství, následuje jí taktéž přemnoho krásných andělův.

V nebeské bráně se ti dva milující scházejí, Bůh a duše. Jeho velebný pohled, s kterým ji přijímá, má v sobě tak velikou sílu, že nikdy už nemůže mysliti na svou úhonu ani na žádný svůj bol.

Společné koruny říšské dostává se jí na hlavu v bráně, což jest vůle Boží; s ní on ji uvádí slavně dovnitř. Proto se nazývá korunou říše. Hříšníku nekajícímu až do skonání, jemuž Bůh seslal lítost, jiné pocty odměnou už se nedostává. Bůh korunuje troje lidi svýma otcovskýmá rukama: panice, ovdovělé a manžely. Když je byl s všelikou chvalou přijal, potom je korunuje. Ovdovělé a z manželství korunuje Náš Pán sedě ve své všemohoucí slávě; ale k panicům povstává a korunuje je stoje jako císařské prince. Pozdravuje je uvnitř svým živým božstvím, poctívá je zevně svým všemohoucím člověčenstvím, zdobí je líbězností svého Ducha Svatého. Také je odměňuje bez konce svou celou Trojicí řádně ve svém království za všechno to, co s sebou přinášejí. Děkuje jim každému zvláště, že ráčili přijíti, a oni chválí Boha rozkošně, že je sprostil věčné smrti.

XXV. JAKOU BUĎ NAŠE PŘÍTOMNOST NYNÍ V NEBESÍCH, V OČISTCI A V PEKLE.

Naše přítomnost jest nyní náležitá v nebesích. Jak jsme zde nyní oděni ctnostmi a ozdobeni a proniknutí svatou Boží láskou, tak jsme tam nyní viditelní všem blaženým, a oni chválí Boha a radují se z nás jako bychom nyní s nimi tam byli. Ale co se nám přihodí, toho napřed nevidí, jen přibývá-li nám šlechetnosti a jiným jasnosti a stoupáme-li do výše. To se děje blaženým, kteří jsou zde, od hodiny k hodině. Čímž přibývá svatým a andělům rozkoše. Ale ach, běda, padneme-li do velikého denního hříchu, uhasíná náš krásný nebeský třpyt. I žádají andělé a svatí prosí u našeho milého Pána, abychom se obrátili a zase čisti byli. Naše přítomnost jest také v očistci, jakmile ho zde zasloužíme. Což jest bolestno všem těm, kteří v něm jsou. Nemohou nám však pomoci, ježto se sami tak žalostně taví. Mnohá dušička bývá v takovém očistci s takovou vinou, že jí nelze věděti, bude-li kdy vysvobozena. Proč? Nechtěly

se zpovídati svými tělesnými ústy. Ale jak možno, aby byly zachovány, to jsme našli na jiném místě.

Přítomnost hříšníkovy jest zase, jak patrné, v pekle. Boží milosrdenství jde za ním, i jsou dnes tu, zítra jsou společníky andělův. Tak vychází a vchází naše přítomnost do nebe, do očištnice a do nešťastného pekla podle toho, k čemu se samochtě přidružíme.

XXVI. O BOŽÍ POTĚŠE ZATÍŽENÉHO BRATRA BALDUINA.

Jeden bratr v Kazatelském řádě byl tak zatížen dobrou službou v poslušnosti, jakž velmi rozmanitá bývá, že pozbyl své mladistvé síly a ztratil svou mužnou moc; ale konal to s dobrou vůlí. I prosila jsem Našeho Pána, aby k tomu ráčil obrátiti svou milost. Náš Pán mne poučil a řekl: Slyšel a viděl jsem takto všecky útrapy, které snášíš, i co čte a píše; to všechno bude láskou zpívati mou chválu před věčnými zástupy takto: Veliký Bože, věčný, silný, podivuhodný, alleluja! a já jeho hlavu pozdvihnu a všechnu jeho moc, jakž jsem je byl učinil nejen od přirozenosti, ale též silně z milosti.

XXVII. O KONCIŘÁDU KAZATELSKÉHO, O ANTIKRISTOVI, ELIÁŠI A HENOCHOVI.

Řád Kazatelský byl velice stíhán od nepravých mistrů a od mnoha hrabivých hříšníkův. I prosila jsem Našeho milého Pána, aby na nich ráčil brániti své vlastní cti. A Bůh řekl: Pokud já je budu chtíti, nemůže jich nikdo zničiti. I tázala jsem se: Aj, milý Pane, potrvá řád až do konce světa? A Náš Pán pravil: Ano, budou až do konce světa. Ale přijdou též lidé podobní, na něž oni nejdříve ukáží, totiž že ti, jež přijdou později, budou moudřejší a silnější a chudší v pozemských potřebách a ohnivější z Ducha Svatého pro žalostnou bídu, ve které se svaté Křesťanstvo pak octne.

I viděla jsem tyto lidi i jejich šaty i jejich život a pak, že jich bylo veliké množství. Nemají více než dvojí roucho, spodní jest bílé a vrchní červené, podle čistého človenství Našeho Pána a podle jeho svaté smrti.

Vlasy a brady jim zůstávají tak dlouhy, jak narostou. Jejich pás jest z lýčí olivy podle svatého milosrdenství, jež chovají k svedenému Křestanstvu. Chodí stále bosí, jen v zemi, kde mrzne, tam nosí červené střevíce s bílým řemením a žádných kalhot. Hlavy si umývají jen v létě v lese vodou a v zimě se nemyjí, nemajíce vlastního příbytku. Jsou na všech místech hosty a zakoušejí rozmanitých trudů. Nemají ni domův ni dvorův, stříbra ni zlata nikde schovaného. Každý z nich chodí s holí, která jest bílá, natřena červeně. Hůl má berlu, která jest na píd dlouhá a jest ze slonové kosti. Podle slonové kosti mají býti cudní a ve všech věcech čisti. Ta hůl jest bílá a červená, při čemž jsou pamětlivi Kristovy smrti. S jedné strany jest do hole vryto umučení Našeho Pána, s druhé strany jeho nanebevstoupení. Tu hůl musejí míti na všech místech u sebe, ať jedí nebo spí, modlí se nebo kážou, nebo Mši zpívají, nebo zpověď slyší a kde dávají hůl z ruky, tam ji musejí zabodnout do země soqě na oči, aby ustavičně patřili na muka Kristova.

Konají-li cestu dlouhou třicet mil a vede je tam nutně prospěch nebo potřeba, mají dva vésti s sebou osla. Když chvílemi se vezou, není jim dovoleno jeti s holí po boku, ale mají ji vézti v ruce před sebou, vztyčenu jako Boží kříž. Proto musejí jezdit na opovrženém zvířeti, aby se podobali pokorou Bohu, a že i nohy mívají tak bolavy, že takové dálky nesejdou. Ti pak, kteří nosí obuv, nesmějí ji nositi déle než ode dne Všechny Svatých až do dne svatého Petra, jak se papežem stal.

Nemají nikoho prositi za knihu ni za šaty; vyjma nebylo-li jim nabídnuto chleba, mají pokorně o něj poprositi, a u prostých lidí jísti a píti všechna jídla, která jim dávají, kromě jediného masa. Nemají se také více postiti, než křesťanský zákon poroučí, a mají tak nocovati, aby mohli ležeti a spáti mimo lidi pod zvláštní střechem.

Když lidé tento svatý život poznají a uvidí, tak velice se polepší, že jim rádi jejich potřeby s velikou láskou dají. Nemají také nocovati s žádnou vdovou. Lidé jim mají jejich tvrdé nohy umývati s velikou vroucností a mají za to Bohu velmi děkovati, že tudy jdou a mažou o-

sířelé Křestanstvo, jako Maří Magdalena činila Našemu Pánu. Mažou je také dodatečně, což mají dělati jménem člověka, protože nejsou Bůh. Když lidé uvidí, že mají šaty příliš daremné, dají jim nové. Mnoho by se jim rádo dalo: nemají toho přijímat; ale milosrdně poradit, jak dáti na všechna místa potřebná.

Konávají veliký kapitul dvakráte do roka ku prospěchu a potřebě Křestanstva v létě v lese, v zimě v městě na městské radnici. Kdo chce do tohoto řádu vstoupiti, má míti pro sebe dvě knihy. Z větší knihy má kázati. První, co na té knize jest napsáno, to praví: Credo in Deum, a za tím jsou samy mistrné řeči, všechny spořádány s křestanskou věrou. Z menší knihy má říkati své hodinky roční Našemu Pánu. První mistr, jenž tento život začne, bude králevic z Říma. Jeho jméno praví před Bohem po německu Alleluja. Papež mu dá svou první moc a pak si zvolí on sám a přijme od papeže tento život. I vydají se vesměs vysocí mistrové s ním; nemají býti mladší dvaceti čtyř let. Nepřijímají také nikoho, leč zdravého a vyučil-li se na vysoké škole, a všickni musejí býti kněžími, zpovědníky a vysoce vynikajícími učiteli. Prvního mistra mají nazývati svým knížetem a má chodívati sám čtvrtý s bratřími, poněvadž křestanská víra bude nejčastěji na něm zkoušena. A čtrnáct jich má míti jednoho mistrem mezi sebou, jehož mají nazývati pastýřem, a ten má chodívati sám třetí s bratry. Jejich moc jest velmi veliká, neboť žádný biskup jim není roven. Kam přijdou, tam jest jim kázati a zpovídati, též Mši zpívati a čísti bez vyzvání. V každém biskupství má jich býti sedm podle sedmera darů Ducha Svatého; v arcibiskupství třináct podle svatého konventu Našeho Pána. V Římě jich má býti třicet podle spasné ceny, která na Krista byla dána. V Jerusalemě jich má býti nejvíce, tam Ježíš pro nás trpěl smrt.

Zcela malý kapitul mají mívati každé tři týdny podle naprosté jednoty Svaté Trojice: pět bratří podle obrazu svatých pěti ran, nebo sedm podle sedmera darů Ducha Svatého, i více podle toho, jak se jich sejde. Když jedí nebo pijí, má zatím nejstarší v řádě něco mluvit o Kristovu obcování a o jeho svatém životě a ostatní mají mlčeti. — Viděla jsem také jejich lůžka, jak mají léhati na slá-

mě ve dvou bílých vlněných plátnech a pod hlavu dostávají podušku, která má ležeti na spodním plátně na slámě. Jejich bedra nemají nikdy měkce seděti ni ležeti, ježto mají býti zdraví po všechny své dni až do svatého umučení, jakž Kristus činil. Avšak každého starého mistra, jenž býval velmi prospěšen a pro stáří nemůže plně vytrvati až na konec řádu, onemocní-li nebo se slábne-li, mají uložiti měkce a s láskou ho opatrovati, neboť ti mohou ještě velmi svatou radu dáti; a mají se pak živiti nejlepši stravou.

Tento svatý život má trvati v dobrém pokoji po třicet let; za tu dobu mají toto křesťanstvo tak velice osvítiti a vyučiti, že z nevzdělané prostoty nikdo se nesmí od křesťanské víry odvrátiti. O běda, potom nastanou strasti. Neboť přijde Antikrist a podmaní si světská knížata zlatem a nejvzácnějším drahým kamením a nevystihle šalebnými úskoky, v nichž sobě nyní velmi libují. Proto ho následují s velikou radostí a mluví, že jest jejich bohem a jejich pánem a dávají mu veliký průvod, své pečete a své listy. O běda, tak se mu dostává duchovní moci, v níž nalézá také hrabivost, a nastrojí tolik šalebné moudrosti, že z biskupův a proboštův a kněží pramálo obstojí. I vydávají tito blažení bratři v šanc svá těla a kážou velice úsilně křesťanskou víru a udělují zaručené odpustky veškerých hříchův všem těm, kteří s křesťanskou věrou v pravé lítosti umírají, aby uchráněni byli očiště. A že tito svatí bratři před tím tak svatě s lidmi obcovali, stane se mnohý s nimi svatým mučéníkem. Mnoho Židův a všickni moudří pohané přijmou od těchto bratří svatý křest a křesťanskou víru. Což Antikrista tolik zahanbí, že vloží svůj veliký zákaz a těžký nátlak na všechny ty, kteří na jejich kázání chodí. Kdo na ně potom chodí a s nimi stojí, toť člověk blažený.

I dochází k trýzním a odlučují se dobří ode zlých a zřikají se těla a všeho toho, co mají. I přicházejí tam Antikristovi poslové a probodávají nejprve svatého kazatele pro jeho křesťanské učení železným sochořem; miláček Boží na něm visí a točí se po ubohých dítkách Božích. I nesou ho pak mezi sebou, na rožni napíchnutého, svatého muže veřejně před všecek svět; dobří

pláčí. I zpívá on hlasem Ducha Svatého: Credo in Deum, a těší a volá: Následujte mne, svaté dítky Boží. Všechny, kteří ho potom následovati budou, polapí a zaváží jim oči a zmrskají je důtkami a poženou je jako ovce při loupení na místo, kde veliká voda teče. Tam jim postínají všem jejich blažené hlavy a poházejí je do vody. Kde vody není, tam je zahánějí na pole a na něm je mučí. Bůh vnukne zlým, že dobrým zavážou oči, aby neviděli ve svých žalářích veliké výzdoby a neztížené nádhery a slávy, kterou ti nešťastníci mají od Antikrista, svého Pána, aby tím lépe vyznali, protože jsou také lidé jako oni. Blaženého kazatele vezmou tak mrtvého a vyvěsí ho velmi vysoko na témže místě, kde slovo Boží hlásal a umučen byl.

Těm, kteří potom chtějí křesťanskou víru kázati, bude potřebi, aby byli živými mučeniky a velikými svatými. Antikristova moc jest tak veliká, že nikdo mu není roven. Když papež už nebude moci proti němu bojovat, obrátí se k svatým bratřím a trpí, co oni trpí. I přicházejí jim na pomoc Henoch a Eliáš, kteří jsou nyní v sladkém ráji a žijí tam s duší i s tělem v téže slasti a jedí tentýž pokrm, který byl Adamovi dán, kdyby v něm byl zůstal. Jest jim také z poslušnosti k Bohu varovati se téhož stromu, s něhož Eva a Adam jablka jedli, když Boží přikázání přestoupili. Ten strom jsem viděla: není veliký a jeho ovoce jest zvenčí velice pěkné a rozkošné jako růže, ale uvnitř jest od přirozenosti velice trpké. To znamená hořkou pohromu hříchův, které Bůh nikdy lidem nepřál. Proto, že toto ovoce šlechetnému člověku tak škodlivě jest a dosud jest naší otravou, vložil Bůh na ně svůj zákaz, neboť on zla lidem nikdy nestvořil.

Za posledních béd, když tito blažení bratři prostý lid tak dlouho byli těšili, že nezůstalo nikoho dobrého, aby pro Boha muk netrpěl, jsou tito bratři většinou ještě na živu. I jest jejich nezaviněné soužení tak veliké, a jejich modlitba tak svatá, že tehdy teprve jim Bůh pošle Henocha a Eliáše, kteří je pak těší a vyvádějí z lesa, i jdou znovu kázati a hotoviti se k smrti. Tito dva páni, tehdy z ráje přišlí, jsou božské pravdy tak znali, že Antikrista silou honí. Říkají mu věrně, kdo

jest a z jaké moci jeho znamení jsou, též jak tam byl přišel a jak skončí. Když se toho převrácení dovědí, jaký zloboh jim byl dán pro jejich velikou hrabivost a pro jejich žádostivost mnohé zloby, jež Bůh na jejich srdcích zná, pak se obrátí mnohý urozený muž a mnohá krásná paní, kteří z křestanův za Antikristem byli šli.

I nezbude blaženým, než dáti se umučiti, neboť Antikristovi se dostane potom na zemi největší moci. Káže shromážditi všechny muže, jež může na Kristově víře zkusiti. I připraví na ulici vařící pánve a žene je potom najednou do nich a pošle pro jejich hospodyně a pro jejich krásné dívky. I poroučeji mužům těm, aby si volili, zda raději sobě ponechají v nevěře krásné paní a své milé dívky, bohatství a čest, nebo se budou u víře v Krista na pánvích vařiti a svá těla ztratí. Tak mluví ti mužové: Aj milá ženo a dívky, nemyslete na mne, spíše pomněte, že jste křestané, a obětujte Bohu tělo a neodloučíme se. I svazují mužům nohy a ruce a házejí je na pánve. A ženy i dívky říkají: Pane Ježíši, o dítko Mariino, z lásky k tobě chceme rádi trpěti tutéž trýzeň. I udělají jámu, plnou ohně, do té házejí dívky i s matkami a naházejí na ně ohně, dřeva a slámy a spálí je tak.

Anděl provází Henocha a Eliáše z ráje. Jasnost a slast, jež nyní mají ve svých tělech, jest jim nadobro všecku nechatí tam. Když pohlédnou na zemi, zaleknou se, jako se lekávají ti, kteří pohlédnou na moře a bojí se, jak se přepraví. I dostává se jim vzhledu pozemského a jest jim býti smrtelnými lidmi. I jídají med a fíky a pijí vodu smíchanou s vínem a jejich ducha zase živí Bůh.

XXVIII. O PATERÉ SÍLE LÁSKY. PRO SLABOST A FALEŠ LIDSKOU NUTNO MLČETI PRAVDĚ.

Tato kniha byla v lásce začata, má býti také v lásce dokončena, neboť nic není tak moudrého, aniž tak svatého, ani tak krásného, ani tak silného, ani tak dokonalého jako láska. I řekl Náš Pán Ježíš Kristus: Mluv Otče, já budu nyní mlčeti jako ty mlčíš v ústech svého Syna, jež všecka hoří pro nemoci lidí; a mé člověčenství mluvilo, všecko se třesouc pro faleš světa, když mi odpálcela hořkou smrtí.

TOTO JEST PÁTÝ DÍL KNIHY

I. O TROJÍ LÍTOSTI, O DESATERÉM UŽITKU A O CESTĚ ANDĚLŮV A ĎABLŮV.

Jest trojí lítost, kterou se hříšník navrácí v pečet, jež byla vyryta na kříži, když nám ji hříchy zlomily. První jest lítost viny, která má do sebe tři věci: hořkost v srdci, z něhož hřích vytekl, stud ve smyslech, které hříchu užily, dobrý vzor života, v němž se člověk pokazil. Tato lítost smiřuje Otce nebeského s hříšnou duší a zbavuje ji muky věčného pekla. Druhá jest lítost pokání; ta má také tři věci do sebe: horlivou práci, stálou jistotu a čisté vítězství nad všemi pokušeními. Tato lítost zbavuje hříšníka všelikého očistce. Třetí jest lítost lásky, neboť ta jest Bohu jediné věrna. Tu mnohem více bolí potupa Boží než její škoda nebo její soužení. Volila by také raději s duší i s tělem do věčného pekla padnouti, než aby svého Milého jediným těžkým hříchem zarmoutila. Tato lítost lásky posvěcuje a zdokonaluje lidi na zemi a vyvyšuje je v nebesích před Bohem. Trvá-li blažená duše v tomto smýšlení, miluje Boha nad sebe samu a hřích ji převelice bolí. Blažen, kdo tuto trojí lítost má, tomu se dostává zde na zemi cti, že Bůh bez ustání zářiti dává svému ohnivému Duchu ze své Svaté Trojice do takové milující duše, podobně jako krásný sluneční paprsek zářívá, všecek se chvěje, na nový zlatistý štít. Vzájemný pohled Boha a milující duše, který z nich obou tak rozkošně blýská, má tak velikou sílu a tak patrný třpyt nad všecky, jež v nebesích, v očistci a v pekle jsou, že nejvyšší andělé, cherubíni a serafíni bývají puzeni, aby se k milující duši důvěrně měli, i sestupují hoříce v nevýslovné lásce k milující ohnivé duši v témže třpytu.

Tot cesta těch vznešených knížat k doufající duši v tomto ubohém těle, neboť anděl a láska duše jsou od Boha jedinou přirozeností z přirozené čistoty a z ohně lásky v serafínech. Ale ti, které nabytá čistota zdobí a ozařuje tekoucím ohněm božské lásky, ti zůstávají v cherubínech. Těm zase sestupuje vstříc ohnivě jasná libost lásky od serafínův, poněvadž láskou ohniví jsou.

Proto se vznešený třpyt snáší, že oni zase láskou vzhledají. Andělé, jichž se nám dostává při křtu, nemohou pěstiti lásky hořící, poněvadž Bůh jim žáru nedal, spíše nám bývají dáni k tomu, aby naše ctnosti pěstili. — Jejich vznešená přítomnost a naše nejlepší svobodná vůle posvěcují všechna naše díla a zahánějí ďáblovu lest a jeho moc od našich pěti smyslův. Ale velikého ohnivého třpytu, jenž všecek záte snáší se ze Svaté Trojice do milující duše, bojí se ďábli tak velice, že se nikdy neodvažují proletěti těmi svatými paprsky. Proto zakoušívají mnoho hanby cesty, jež jim Bůh v ovzduší dal, že jim je pozemský člověk spojením s Bohem vzíti může. Mohou po chuti létat všemi svými cestami, které ze zloby míti chtějí, ale kde spatří milující duši v těle, tam mají vletěti pod zem. Také nemohou znečistiti vzduchu, kde najdou svaté, kteří statečně živi jsou bez těžkého hříchu. Všecky hříchy, knímž nás svádějí, nutno jim začítí napřed. I jest pak na nás, abychom s křesťanskou věrou ve svém nejlepším smyslu stoupali k Bohu, tak pozбудou všeliké své moci a dojísta od nás prchnou.

II. O DVOJÍ TRÝZNÍ A O ČTVERÉM PROSPĚCHU A O ROZMANITÉM ZÁSTUPU HŘÍCHŮV.

Děkuji Bohu za všechnu dobrotu a naříkám na sebe po všecek čas, co živa jsem, neboť Bůh nesouží nadarmo. Dokud člověk hřešiti může, potřebuje soužení právě tak jako ctností. Ta trýzeň jest velice prospěšna, kterou člověk sám na sebe vkládá pro Boha s rozvahou. Avšak trýzeň, kterou na nás vkládá Bůh skrze své nepřátele nebo skrze své přátele, jest o tolik prospěšnější a vznešenější, oč Bůh jest vznešenější vzhledem k trýzním všem. Kristus nás nevykoupil trýzní, kterou si sám na sebe vložil, spíše učil nás, kterak mu máme sloužiti v pracích a v trápeních. Ale vykoupil nás trýzní, kterou naň jeho nepřátelé vložili bez viny a žalostným potupným skonaním, kdy nikdo nebyl jeho věrným přítelem mimo jednu pannu jediné. Maria, jeho matka, byla s ním sjednocena opravdu uvnitř a jediná stála na venku s ním.

Ježto mně nevěrnici má trýzeň se zmrzela, dal mi Bůh tuto útěchu a řekl: Zde víz, bez trýzně neobude

nikdo, neboť ta čistí člověka hodinu za hodinou od jeho rozmanitých hříchův. O běda, v té jsem spatřila, jak za námi jde tak velice hrozný zástup rozmanitých hříchův, jako by všechny hory, všechno kamení, všechny dešťové kapky, všechna tráva, stromy, listí a písek, vše byly živé osoby a nás rozdrtití chtěly, abychom nepřišli nikdy nahoru k Bohu. O běda, žalostných, prachu podobných hříchův, jichž nám slovy vypovědětí nemožno! proti těm se nám zde dostává trýzně, kterou skrytě na svém ubohém těle nosíme. Za druhé hořkost trýzně chrání nás budoucího pádu, před nímž se chvívá často čisté srdce, jež ducha Božího v sobě zavřeného nosí. Za třetí vznešenost trýzně činí nás hodnými přijmouti milost Boží, neboť když jsem všechno své zopatření, své potřeby a všechnu svou pozemskou útěchu s úzkostí a bázní a s žalostným srdcem přijala, pak jest tu Bůh se svou útěchou.

III. BŮH MÍNÍ VÁŽITI VŠELIKOU NEVINNOU TRÝZEŇ A TAKÉ KREV TROJÍCH LIDÍ.

V soudný den pozdvihne Ježíš Kristus před svým Otcem skvostné vášky, na něž položí svou svatou práci a svou nevinnou muku a do ní a k ní všechnu nevinnou muku, potupu a bolest, které kdy lidé z lásky ke Kristu trpěli. Ano tak dojde k pravé váze, i radují se nejvíce, kdo na ní mnoho mají. Krev paníčův od přirozenosti, krev mučovníkův pro křesťanskou víru a krev jiných lidí pobitých, která byla prolita bez viny v opravdové potřebě, chce svatý Boží Syn vážiti se svou krví, poněvadž byla vylita v pravé nevině. Vlastní krev nepřijde na váhu? Proč? Byla už poskvrněna, ale smazuje tytéž hříchy, které pocházejí z tělesného poznání.

IV. ZÁZRAČNÁ LÁSKA MÁ MNOHONÁSOBNOU SÍLU. KTERAK CHUTNÁ. O ČTVERÉ POKOŘE. O SEDMERÉ KRÁSE MILUJÍCÍ DUŠE.

O zázračná Boží lásko, ty máš svatou velikou sílu, ty osvécuješ duši a poučuješ smysly a dáváš všem ctno-

stem plnou moc. Blaze mně ubožáče z dědiny, že jsem tě, paní, kdy spatřila. Aj, lásco, ty jsi rozkošná a ke všem skutkům chvalitebná, to cítím ve své duši, tobě jsou všechny ctnosti poddány. Avšak padající pokora, která není přervána pýchou v duchovním, a přirozená nebo nabytá čistota, jež v stejně čisté plnosti stojí, tyto dvě ctnosti musejí jít s láskou, i když jsou jí poddány. Láska prochází smysly a útočí plnými ctnostmi na duši. Pokud láska v duši roste, vystupuje s dychtivostí k Bohu a šíří se všechna tekouc proti zázraku, který ji potkává. Taví se skrze duši do smyslův; i dostává se také tělu nezbytně jeho dílu, totiž že bývá zvedeno ve všech věcech.

Že by kdo se svatou Boží láskou zlé mravy měl, toho nemohu nikde nalézt, tak velikou sílu má nestrojená Boží láska. Dále duše nebývá nikdy tolik proniknuta Boží láskou, jako když bývá často zkoušena pozemskými věcmi. Čehož se nemůže dostat duši, která jest proniklá láskou falešnou. Když láska plně v duši vyrostla, vystoupila také plně nahoru, jak dalece jest to člověku možno, neboť láska má míru ve svém řádu. Kdyby míry neměla, aj, sladký Bože, jak mnohé čisté srdce by v sladké rozkoši puklo!

Když duše s tahem lásky a s mnohou dychtivostí svého ženoucího se srdce za Bohem na vysokou horu silné lásky a krásného poznání přišla, pak dělává jako poutník, jenž s velikou touhou na hory vystoupil: sestupuje po druhé straně u velikém strachu, aby se nepřevrhl. To bývá, že duše silně prozářena jest žářem dlouho trvající lásky a tak zemdlelá v objímání Svaté Trojice, i počne padati a se ochlazovati, jako slunce s nejvyššího místa scházívá a zapadá až v noc. Ví Bůh, zcela tak tomu bývá s duší i také s tělem.

Duše láskou bohatá padá v tahu bezedné pokory a stále ustupuje. Co jí Bůh z lásky dělá, bývá jí velice mile pro vznešené přirozeno, jež Bůh i ona v jednom úmyslu plní. Ona pak odvrací oko rozkoše ode všech věcí, aby Bohu mnoho chvály získala.

Tělo padá také velmi silně, když svému nepříteli slouží a zmlkává a svým přátelům Bohu ke cti se vyhýbá. Duše padává ještě níže, poněvadž má větší moc než tělo; padává s velikou snažností na nejnižší místo, které Bůh

ve své moci má. Ach, jakž se odvažují toto místo jmenovati těm, kteří padající pokory neznají.

První pokora se ukazuje na venek v šatstvu a v bydlení, že bývají slušně a duchovně přistřiženy a ušity, ale jsou čisty. Druhá se ukazuje v chování ve společnosti, že bývá lahodné ve všech potřebách a ke všem věcem. Z něho vyrůstá svatá Boží láska. Třetí pokora se ukazuje ve smyslech, miluje totiž všechny věci dle jejich pravého upotřebení a řádu. Čtvrtá pokora přebývá v duši, a jest to padající pokora, která způsobuje tak mnohý sladký zázrak v duši láskou bohaté. Vyhání ji až do nebe a stahuje ji v tuto propast. Vodívá duši od tvora k tvorů a říká: Nu pohleď, toto všecko jest lepší, nežli jsi ty! A pak ji zavádí na její místo, odkud už dál nemůže, to jest pod Luciferův ocas. Kdyby pak tam v té touze podle své vůle Bohu ke cti zůstala, nedala by ničemu přednosti.

Tak velice bývá ta chudá, láskou bohatá duše pokornou láskou spoutána, že se nebojí ni nestydí, leč jen zvedeně, jak se bývají v nebi. Ale ubohému tělu třeba se báti i stydět temnoty jeho srdce a nemoci jeho vnějších smyslův, obého, poněvadž není ještě proměněno smrtí. Duše však jest tak krásná ve svém těle jako v nebesích, ale není tak jista. Jest tak smělá, ale není tak silná. Jest tak mocná, ale není tak pevná. Jest tak líbezná, ale není tak jará. Jest tak dobrotivá, ale není tak bohata. Jest tak svatá, ale není tak nevinna. Jest tak spokojena s málem, ale není plná. Tot jedině ta duše, která zde proniknuta jest pokorou z lásky k Bohu.

Když takto dostoupila toho nejvyššího, čeho se jí dostati může, dokud jest připoutána k svému tělu, a padla do toho nejhlubšího, co naléztí může, jest plně vyspělá v ctnostech a ve svatosti. I nezbyvá, než aby byla ozdobena mukou ve dlouhém čekání. I jme se pak státi u věrnosti a patří na všechny věci s velikou moudrostí i neuide jí žádné věci, by na ní nezískala vždycky chvály Bohu.

V. O OČISTCI JEDNÉ BEKYNĚ, KTERE PRO SVĚVŮLI ŽÁDNÁ MODLITBA NEPOMÁHALA.

O běda, hříchu, že ty tak škodliv jsi od té chvíle, co tak škodlivy jsou i svaté skutky, které se konají bez rady; to jest, že se řekne: Ne, jsem povznesen nad lidskou radu. Chci býti živ podle rady Boží. Z těchto slov mne vždycky a vždycky hrůza obchází, neboť žádný člověk nemůže se na žádném místě opravdu tak prospěšně pokořiti, jako když poddaným srdcem následuje křesťanské rady.

To jsem poznala u jedné ženy: Měla Našeho Pána ze srdce ráda a užívala té lásky s tak nelidským úsilím, až její přirozenost tolik zchřadla, že musila zemřít. I modlila jsem se za ni po křesťanském obyčeji. V tom tahu svého ducha viděla jsem ducha jejího, jenž byl jasný sám v sobě jako slunce. To měla za své čisté srdce ve věrném úmyslu. Byla objata velikou tmou a toužila převelice k věčnému světlu. Byla v jakémsi průtahu a před ní byla stále tmavá noc. To byla ta vlastní vůle bez rady, jež této dokonalé osobě tak velice překážela.

Táží se jí: Čím ti lze pomoci? I odpověděla takto: Nechtěla jsem na zemi poslechnouti rady žádného člověka podle křesťanského řádu, proto mi nemůže modlitba ni touha žádného člověka pomoci. I obrátila jsem se k Našemu milému Pánu a tázala jsem se ho, odkud to hoře, že přichází v muka člověk, který zde z lásky k němu tak svatá muka na se bral. A Náš Pán řekl: Všelike ctnosti nemají u mne ceny, které se dějí bez rady; neboť já po radě jsem přišel na zem a sloužil jsem na zemi u veliké poddanosti svému Otci i všem lidem a pak jsem vystoupil na nebe v dokonalé svobodě; kdybych toho nebyl učinil, nebyl by mne v tom nikdo následoval. Touhou, modlitbou a všelikou prací, pro ni zde konanou, bude ozdobena, až bude vcházeti do nebe. Duše: Když všeho toho se nám na cestě do nebe dostane, jest to právem naše. Ale jak tam vejde-me, stává se to duším společno. Což dělá nám Bůh z lásky, aby tím spíše k nám se dostaly a pomáhaly nám Boha ve věčné slávě chváliti.

Spravedlnosti jejího utrpení bylo sedmnácte let, ale milosrdenství Boží jí je slevilo na sedmáct měsícův, poněvadž to konala s vroucí láskou. Bůh nám pomoz pravou měrou. Amen.

VI. KTERAK DUŠE CHVÁLÍ SVATOU TROJICI.

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi vyplynul bez počátku ze srdce svého věčného Otce duchovně a zrodil jsi se z čisté, celé Panny, z těla Svaté Marie, a jenž jsi se svým Otcem jeden duch, jedna vůle, jedna moudrost, jedna moc, jedna nejvyšší síla nade vším, co kdy bylo bez konce! Pane, věčný Otče, poněvadž já ze všech lidí nejnehodnější také z tvého srdce vyplynula jsem duchovně, a zrozena jsem, Pane Ježíši Kriste, z tvého boku tělesně a Duchem vás obou, Pane Bože a Člověče, očištěna jsem — tedy mluvím ubožačka zkormoucená takto: Pane Otče nebeský, ty jsi mým srdcem! Pane Ježíši Kriste, ty jsi mým tělem! Pane Duchu Svatý, ty jsi mým dechem! Pane, Svatá Trojice, ty jsi mým jediným útočištěm a mým věčným odpočinutím.

VII. JAK BŮH ZASE CHVÁLÍ DUŠI.

Ty jsi základem mého božského Těla, ty jsi slávou panenské vytrvalosti, ty jsi květinou vysoké slasti, ty jsi paní nad ďábly, ty jsi zrcadlem věčného patření.

VIII. TŘI DÍTKY MÁ MÍTI ČLOVĚK, ZA TY MÁ PROSITI.

Nikdo neví, co jest útěcha anebo muka anebo žádost, nebyl-li sám dříve těmi třemi dotčen. Hledám pomoci, neboť jest mi bohužel nesmírně bolestno. Mám tři děti, v čemž vidím veliké hoře. První jsou nebozí hříšníci, kteří leží ve věčné smrti, nad těmi už není útěchy, než že mají lidské tělo. Ach běda, na toto dítě pohlížívám se srdcem krvácejícím a miluji je s plačícíma očima v náručí své duše a nosívám je k nohám jeho Otce, u nichž

se mi ho dostalo. Když na to dítě pohlédnu, prosívám jeho věrného otce Ježíše, aby toto dítě vzkřísil tímž hlasem svého božského milosrdenství, kterým probudil Lazara. Na to Bůh odpovídá takto: Uzdravím nemoci tohoto dítěte. Nebude-li chtít znova do této smrti padnouti, bude mi navždy podobno v mé kráse, v mé vznešenosti, v mém bohatství, objato a proniknuto všelikou slastí ve věčné věčnosti. Vstaň, milé dítě mé, jsi uzdraveno. Obrat svobodnou vůlí, kterou jsem ti dal, té ti nevezmu nikdy. Neboť podle ní bude vážena všechna tvá zasloužilost v krásném nebi jako svatým. O běda, ono ještě leží tiše na své vlastní vůli!

Mé druhé dítě, toť ubohé duše, jež v očistci se trápí, těm bývám nucena dávatí píti krev svého srdce. Když za ně prosívám a hledím na rozmanité bědy a na trpké zakoušení, jimiž za každý hřích zvláště trpí, mívám mateřská muka, ale jest mně milo, že se spravedlivou vinou trpí muka k slávě Boží. Nesou svá muka s velikou trpělivostí, neboť vidí zjevně všelikou svou vinu. Trpí svou trýzeň s ukázněnou moudrostí a vpíjejí do sebe velmi mnohý bol. Má-li se toto dítě dosti brzy uzdraviti, jest třeba, aby matka byla velmi věrna a milosrdna.

Mé třetí dítě, toť nedokonalí duchovní lidé. Když na všechny své děti pohledím, nebývá mi pro žádné tak bolestno jako pro toto jediné, poněvadž se bohužel vnějšími smysly v pomíjejících věcech tak daleko a tak velice od nebeských věcí odloučilo, že vznešených obyčejův a sladké důvěrnosti s Bohem nadobro pozbylo, v nichž je Bůh zvláštním vyvolením vychovával. Potom se tak velice převrátí, že nikdo jich slovy obrátiti nemůže, i tupívají vroucnost a převracejí Boží sladkost a mívají také za nepravé všechno to, co vidí a slyší. I zdají se na venek moudřími, ale uvnitř jsou bohužel dočista blázny. Toto dítě lze vyhojiti nejtěžší, poněvadž padává nejdříve v úmyslný odboj, potom v netečnost, potom v nepravou útěchu, potom v zoufalost, potom bývá bohužel oloupeno všech milostí. Tak se vleče pak toto ubohé dítě v hříšném životě až do skonání; i jest pak nesmírně povážливо, kam se ta zanedbaná duše poděje.

IX. O SLÁVĚ SEDMDESÁTI MUŽŮV, KTERÍ S KRISTEM VSTALI NA SVĚDECTVÍ.

V Hod Boží velikonoční, kdy naše vykoupení tak velice bylo zjeveno, že Ježíš Kristus tak mocně vstal a tak vznešeně opustil svůj hrob, až židé i pohané pozbyli své mužné síly a veškeré své slávy a pravým křesťanským lidem dostalo se dobrořečení Otcovou vůlí a bylo jim požehnáno Synovou mocí a byli navždy posvěceni učním Ducha Svatého — vstalo s Naším Pánem sedmdesát mužův, kteří bývali totiž Božím přikázáním tak poddáni, že když bojovali Boží boj, byli nalezeni lidmi spravedlivými. A byli zkoušeni, když vodu za veliké své žízně s pohany vrhali ke svým ústům.

Jejich duše byly jim od Boha znovu dány do jejich těl, i bylo lze dobře pozorovati, že jsou to bývalí nebožtíci. Ale hříšná lidská štáva, kterou Adam z jablka vykousal, která ještě přirozeně všemi našimi údy probíhá, a s ní prokletá krev, která Ěvě a všem ženám z jablka povstala, nebyly jim znovu dány, poněvadž jejich obcování mělo býti božské, tažení s Bohem, ana věčná smrt byla mrtva. Proto již nezemřeli, že těchto dvou věcí na sobě neměli. Ale jejich duše oddělily se od jejich těl bez muky a bez bolesti. Jejich těla leží velice krásně nad vzduchem a nad hvězdami. Proto že znova po lidsku nezemřeli, nemohla už jejich těla pohřbena býti v zemi. V Adamovi štáva zůstala a po něm ve všech mužích. Ěvě a všem ženám zůstala tato velice potupná krev. Toto jediné trápí přirozeně naše tělo a naše smysly a na konec v nás hořce zemře, neboť Ježíš Kristus nám po pádu Adamově už neodňal všech muk, jen věčnou smrt a k tomu, abychom se mohli s lítostí vrátiti. Dal nám však přerozmanité útěchy a rady a naučení, z nichž a skrze něž všecku svou neduživost dobře můžeme viděti.

X. KTERAK JEST HŘÍCH PODOBEN BOŽÍ VELIKOSTI.

Všemohoucí Boží velikosti není žádná velikost tak podobna jako hříšná velikost mé zloby.

O duchovní jméno, což ty vznešeno jsi nad všeliká pozemská jména! Proto tě ráčil Ježíš Kristus sám po celý svůj život tak věrně nositi, že všechna vysoká jména, králové, cisařové, hrabata a všechna jména vznešená po něm jmenována bývají. Ta jména všechna zetlejí, ale duchovní jméno jediné bude vyvýšeno podle toho, jak zde bude šlechetně nošeno. Ano jest třeba, aby je podivuhodně, neobyčejně, svatě velebili bratři Ježíšovi a sestry Mariiny, kteří vůbec nejprvnější duchovní jméno nosili za tak velikého zatracování zvenčí.

Tot velmi silně proti těm lidem, kteří se zde duchovně tak velice na venek zdobívají tak svatým chováním a tak hlubokými úklonami a ověšují se před veřejnými lidmi krásnými slovy, až se právem domnívati možno, že mají uvnitř zátoku Ducha Svatého, z které to všechno tak vyrazí. Nikoliv, to bývá mnohdy bohužel velmi veliká náhlá zkouška, kterou člověk z vlastní vůle na se béře, aby bez námahy měl dobrou pověst, a přes to necítí ve svém srdci plného zrození Ducha Svatého. To se ovšem ihned ukáže, poněvadž se stane zuřivým medvědem a řvoucím lvem u svých nejdůvěrnějších druhův, kde měl býti v tichosti beránkem a v ctnostech holubicí.

Tak jest jejich život před světem šalbou a před Bohem a před jejich druhy velmi škodlivou lží. O běda tobě, přenešťastná žádostivosti, jak rozlíceno jest na tebe mé srdce! Neboť ty olupuješ moje milé sestry o vnitřní Boží sladkost a zevnější milostné chování, které je měly připraviti a vésti do svatého svadebního lože Svaté Trojice. Činíš je tak tvrdými uvnitř a tak rozhořčenými na venek, že se nelze odvážiti duchovního slova před nimi pronésti, aby ho hned nepřekroutily.

Nikoliv, milá sestro, jest potřeba, abys měla nejprve široké smysly, i budeš míti srdce dobré vůle a otevřenou duši, do které může vtéci milost. Rozšiřuješ-li příliš své potřeby bez rady a nutnosti, pak ti bude opravdu tvá výše svatých žádostí a tvá šíře božského citění a hloubka tekoucí Boží sladkosti méně a méně na pomoc.

Nebot tot věčná škoda a vysoký nemrav, když královská nevěsta tak ráda se v močálu brodí.

Aj sestro, máš-li správně prositi, dej se všechna Bohu a rci: Předrahý miláčku, Ježíši Kriste, tato hodina jest jediné tvá a přeubohých hříšníkův a svatého Křestanstva a zarmoucených duší a nikoliv má. Všecku svého srdce moc a sílu dávám dnes tobě, Pane, abys ty, rozmilý, sám k své chvále podle mé žádosti jim ráčil přispěti, a dej mi, Pane, potom, abych opravdu poznala, kdo já jsem, pak teprve se zkormoutím.

Opět, milá sestro, když do svého díla se dáváš, požehej se a rci: Pomož mi, Ježíši můj vroucně milovaný, ať svou duši a své smysly tak hluboko v tebe zavínu, aby mne pozemská žádostivost nezaslepila. Ano sestro, jsi-li moudrá ze smyslův, oboří se na tebe žádostivost se vztekem, ale jsi-li moudrá z milosti, žádná zloba tě nesvede ni nezavede, protože v milosti, která stéká se Svaté Trojice v některé srdce, jež stále k nebi otevřeno jest, lze nalézti pravdu a smysl věcí všech. Velmi snadno se člověk domnívá, že jest před lidmi dobrým; není-li tu pravdy, pak jsi jedem hada. Učiň, ať tvé srdce vždycky čistě hoří a osvědčuj se na venek malou, pak jsi s Bohem zajedno.

XII. KTERAK BŮH ODPOVÍDÁ JEDNOMU BRATRU O PSANÍ TĚTO KNIHY.

Mistře Jindřichu, dívíte se smyslu mužných slov, jež v této knize psána jsou. A já se dívím, jak se tomu můžete diviti. Ale úpím ze srdce velice od té chvíle, co já hříšná žena dohnána jsem psát, že těch pravých poznání a těch svatých vznešených vidění nikdo nemůže vypsati, než jediné tato slova, která se mi zdají pro věčnou pravdu příliš chabými. Tázala jsem se věčného Mistra, co on tomu říká? I odpověděl takto: Zeptej se ho, jak se to stalo, že apoštolové nabyli tak veliké smělosti po tak veliké bojácnosti, když přijali Ducha Svatého? Ptej se ho dále, kde Mojžíš tehdy byl, když na nic nepatřil než na Boha? A zeptej se ještě, odkud to bylo, že Daniel ve svém dětství mluvil.

XIII. O DESATERÉM PROSPĚCHU MODLITBY DOBRÉHO ČLOVĚKA.

Ta modlitba má velikou sílu, kterou člověk koná veskerou svou mocí. Hořké srdce oslazuje, smutné srdce zveseluje, chudé srdce obohacuje, hloupé srdce umoudřuje, bojácné srdce činí smělym, slabé srdce silným, slepé srdce vidoucím, studené srdce hořícím. Stahuje velikého Boha v maličké srdce; vyhání hladovou duši k plnému Bohu; svádí dva miláčky, Boha a duši, na rozkošné místo, kdež mluví mnoho o lásce. O běda, já nešťastná vzala jsem na sebe tento pytel, že umřít nemohu.

XIV. O OČISTCI ZLÝCH KNĚŽÍ.

Jest tomu dávno, co jsem viděla očistec, byl podoben ohnivé vodě a ta vřela jako ohnivá zvonovina a nahoře byla potažena temnou mlhou. Ve vodě plavaly duchovní ryby, jež byly podobny postavám lidským. Byly to duše ubohých kněží, které se vznášely na tomto světě v pochoti všelikých rozkoší a tady se pálily v prokleté nečistotě, která je tolik oslepuje, že ničeho dobrého získati nemohou. Po té vodě pluli rybáři, kteří neměli ni člunu ni sítě, ale lovili svými ohnivými drápy, neboť byli také duchové a ďábli. Když je vytáhli na zem, sedřeli je duchovně trpce z kůže a vházeli je ihned do vařícího kotlu; v něm jimi strkali ohnivými vidlemi. Až jim pak byli po vůli, žrali je ve svých zobanech. I zdvihli se ti ďáblové na vodu znovu a vydělali je svými zadky a chytali je a žrali je a trávili je znovu.

XV. O OČISTCI JEDNOHO DOBRÉHO KNĚZE.

Jeden čistý kněz zemřel ve své vlastní řádné farnosti. I modlila jsem se za něho jako za jiného člověka podle křesťanského obyčeje. A má duše uviděla jeho duši ve slavné důstojnosti, jak ještě v očekávání byl nebeské slávy. Čtyři andělé ho vedli všelikým nečasem do prvního nebe a hráli mu na nebeských strunách. To byl jeho očistec, kterým ho připravovali k nebeské

slasti. Tázala jsem se ho, zač se mu té zvláštní důstojnosti dostalo? I řekl: Miloval jsem na zemi samotu a cvičil jsem se jen v modlitbě. I řekla jsem: Aj, přeblažený, proč jsi nevstoupil hned s těmito rozkošnými anděly do nebe? A on zase řekl takto: Sláva, které se mi má dostati za mé čisté kněžství, jest tak veliká, že do ní ještě vejíti nemohu.

XVI. HŘEŠITI JEST ĎÁBELSKÉ.

Lidé učení vesměs praví, že hřešiti jest lidské. Ve všech svých pokušeních mého hříšného těla a ve všem cítění svého srdce a ve všem svém poznání mých smyslův a ve všeliké vznešenosti své duše nemohla jsem toho nikdy jinak naléztí, než že hřešiti jest ďábelské. Hříchů, buď si on malý nebo veliký, jest vždycky ďábel tovaryšem. Dále naše nabraná ďábelskost ze svobodné vůle bývá nám sama škodlivější než všechna naše lidskost. Lidské jest toto: hlad, žízeň, horko, mráz, muka, žal, pokušení, spánek, únava, věci, které Kristus na sobě trpěl, jenž pravým člověkem byl pro nás a s námi. Ale kdyby byl hřích jen lidský, býval by také hřešil, protože byl pravým člověkem podle těla a spravedlivým člověkem podle vědění a pevným člověkem ctnostmi a dokonalým člověkem Duchem Svatým a nad to byl věčný Bůh u věčné pravdě a nikoliv hříšník. Máme-li se mu však státi podobnými, jest třeba, abychom také živi byli jako on, nebo pokáním byli zachováni.

XVII. TOTO JEST POZDRAV A CHVÁLA A MODLITBA HŘÍŠNICE.

Pozdraven budiž, živý Bože! Ty jsi přede všemi věcmi můj. To jest mi nekonečnou radostí, že mohu beze strachu s tebou mluvit. Když mne moji nepřátelé honívají, utíkávám se do tvého náručí. V něm mohu sobě vynáříkati svůj bol, když se ty ráčíš ke mně skloniti. Ty dobře víš, jak rozehráti struny v duši mé. Aj, ihned se do toho dej, abys byl stále veleben. Já jsem nešlechtná nevěsta, ty však jsi můj ušlechtilý miláček, z če-

hož se chci vždycky radovati. Pomni, kterak milovati umíš čistou duši na svém klíně, a vykonej to, Pane, na mně hned, jakkoliv jsem tobě nerovna. Aj, vytáhni mne, Pane, vzhůru k sobě, i budu čista a jasna; ponecháš-li mne samu v sobě, zůstanu ve tmě a v těžkosti.

XVIII. KTERAK BŮH NA TO ODPOVÍDÁ.

Bůh odpovídá takto: Můj pozdrav v odvetu jest tak veliká nebeská zátopa, že kdybych se měl dáti v tebe podle své moci, neuchovala bys svého lidského života. Vidíš dobře, že musím zdržovati svou moc a zastíratí svůj jas, abych tě tím déle zachoval v pozemském hoří. Neboť v něm vystupuje všechna tvá sladkost ve výši věčného důstojenství, a mé struny budou ti sladce zníti podle věrné ceny tvé dlouhé lásky. Míním však začítí napřed a naladím ve tvé duši své nebeské struny, abys tím déle mohla čekati, protože vznešenou nevěstu a vzácného rytíře potřebí drahým nákladem dlouho a úsilně připravovati.

XIX. KTERAK SEDMNÁCTERÝ HŘÍCH HONÍ ČLOVĚKA.

Tyto věci zahánějí člověka tak daleko od Boha, že nikdy se nemůže k Bohu vrátiti, neučiní-li mu Svata Trojice velikého násilí. Domýšlivost jest první hřích, který počíná člověka odháněti od Boha, a nenecháme-li jí, pozdvihuje se nečistota. Potom nezanecháme-li nečistoty, pozdvihuje se chlipnost. Nenecháme-li jí, pozdvihuje se lenost, nenecháme-li jí, pozdvihuje se lež; nenecháme-li jí, pozdvihuje se křivá přísaha; nenecháme-li jí, pozdvihuje se hněv; nenecháme-li ho, pozdvihuje se pomluva; nenecháme-li jí, pozdvihuje se pýcha; nenecháme-li jí, pozdvihuje se nenávisť; nenecháme-li jí, pozdvihuje se pomsta; nenecháme-li jí, pozdvihuje se zoufalství; nenecháme-li ho, pozdvihuje se zlá opovážlivost; nenecháme-li jí, pozdvihuje se nestoudnost; nenecháme-li jí, pozdvihuje se převrácená věda; nenecháme-li jí, pozdvihuje se nevěra a praví: Není tomu tak, jak se povídá.

O běda, pak přijímají všechny věci, jež od Boha přicházejí, s takovou zlobou, že se téměř nikdy neodvažují co říci; a co oni sami propovědí, to bývá tak převráceno a lžemi tak velice promíseno, že bohužel nikdo nemůže nalézt v jejich slovech Ducha Svatého. A ukazují-li se někdy hodnými chvály, bývá to přece jen bohužel klam.

Dokonalá duše, vesel se, ty jediná jsi Bohu podobná. Ano, toť zcela pochopitelné, neboť ty vpíjíš s božskou trpělivostí bez viny přemnohou hořkost do sebe. Ty býváš od svých nepřátel často zarmucována. Jako pekelné jíní na nebeskou květinu: a ona přes to vykvétá pro sebe velice vysoko ve své vzácné kráse, poněvadž kořen její stálosti jest z Ducha Svatého po všechny časy zelený.

XX. CHVÁLA BOHA PRO OSMERO VĚCÍ. O OBĚTOVÁNÍ HŘÍCHŮV.

O veliká roso vznešeného božství! O malá květinke sladké Panny! O užitečný plode krásných květin! O svatá oběti Otce nebeského! O věrná výkupná zástavo veškerého světa! Ty jsi, Pane, mým občerstvením a já tvým rozkvětem. Ty jsi mi, Pane, malý svou poddaností a já jsem ti veliká v hoři své zloby. Obětuji ti, Pane, den co den všechno, co na sobě mám, což vše jest zloba. Vlij v to, Pane, svou milost, i poteku tvou láskou.

XXI. PROČ JEST M. ZAVRŽENA A PŘES TO MILOVÁNA A JAK SE MÁŠ ŽEHNATI.

Takto mluví smyslové člověka, který se dověděl pravdy: Pane, mé tělo jest usmrceno v proměně všeliké zloby. Proto mne tvoji nepřátelé zavrhlí od své tváře jako mrtvolu, která odporně páchne. Ale, Pane, má duše jest živa v tobě, proto jsem milována od tvých přátel. Aj, Pane, milý Ženichu, můj sladký Ježíši Kriste, žehnám se bez ustání ve svém srdci před každou pozemskou věcí a prosím tě, abys mne od nich uchoval nesmíšenu,

neboť jak svaty jsou, odvracejí mne přece v nejvyšším bodě od tebe. Toho nemohu strpěti, i musím se od nich dostatí.

XXII. O SEDMI VĚCECH SOUDU. O STUDU A O DOBRÉ VŮLI.

Nejvznešenější radost smyslův a nejsvětější pokoj srdce a nejmilostnější třpyt skutkův bývá z toho, že člověk jest opravdový ve všem svém konání. Zde mluví Náš milý Pán a poučuje mne sám o sedmeru věcí, jež mají do sebe míti všichni ti blažení, kteří budou zasedati s Ježíšem Kristem na posledním soudě nad veškerým pokolením lidským. Kdo těchto věcí nemá, ten bude státi před soudem jako prodaný otrok před svým pá-nem; neboť všichni ti, již se zde vzpírají proti Boží pravdě smělou lží, zaprodávají tuto ctnost. První jest: Buď spravedliv v přítomnosti. K tomu glossa: Vidím-li, že můj přítel mým nepřátelům a Božím nespravedlivě dělá, mám svého přítele věrně obviniti a svým nepřáte-lům milostně pomoci. Druhá jest: Buď milosrdný v bídě. Glossa: Vidím-li svého přítele a svého nepřitele spolu v stejných bédách, mám jim stejně pomoci. Třetí jest: Buď věrný ve společnosti. Glossa: Nemám svého bližního ni-kdy plísniiti, leč jediné pro jeho nevěrnou duši. Čtvrtá jest: Buď v nouzi pomocný v skrytě. Glossa: Abys hledal a vyptával se, kde jsou ubozí nemocní a vězňové a těšil je slovy a prosil jich, aby ti pověřili své skryté soužení, abys jim mohl ku pomoci přispěti. O běda, že se cho-dívá bez vzdechu a bez slzy a bez všelikého slitování mimo ubohé nemocné! Jak špatně to duchovním lidem sluší a tak je to bohužel daleko odstrkuje od Boha, že ihned pozbývají sladké důvěrnosti s Bohem a přes to nechtějí znáti, že Boží soud tak stanoví. Pátá jest: Aby byl člověk v souženích bez řeči: Glossa: Aby totiž ne-mluvil vášnivých slov, která vystupují z pyšného, hně-vivého srdce; tím se nalezne bezedná milost v Bohu. Šestá jest: Aby byl člověk pln pravdy. Glossa: Ten člo-věk jest opravdu pln pravdy, kterému jeho srdce v jeho nejlepším svědomí čistě žádné viny nedává a raduje se z toho, že Boží oko do jeho srdce hledí, a nikdy by se proto nestydělo, kdyby všickni lidé do jeho srdce hle-

děli. Sedmá jest: Aby byl člověk nepřítelem lži. Glossa: Abychom lež na všech lidech kárali a abychom jí sami na sobě nezastírali.

Těchto sedmero věcí máme konati a dokonati proti chuti svého bídného těla a přes zalíbení a chabost lidských smyslův, jinak bychom jich nevykonali. A šlechtnost naší duše dává nám při všech dobrých věcech s pravou Boží slastí první radu; ale naše zkažené tělo prunedbá ve své nešlechtnosti mnoho sil, mnohý božský den. Pomníme-li požehnané hodiny, kdy nás Bůh ze svého bezedného srdce a ze svých moudrých smyslův a ze své radostné mysli, kteráž bez ustání plně teče všelikou dobrotou, a ze svých sladkých úst tak velice zladil duchovně v naší duši, rozumně v našich smyslech, potřebně v našem těle, pak třeba se nám styděti zevně za naše zlé mravy a uvnitř za naše nevěrné srdce. Měli bychom se také bohužel styděti ve svých smyslech, že rozmanité vzácné Boží dary tak neprospěšně nosíme, že tak málo ovoce přinášíjí zpět na totéž místo, odkud vytekly, to jest do Božího Srdce. O běda mé zasloužené bolesti! Dobrá vůle přivádí všechny ctnosti na pravé místo, ale tělo těch skutkův nedovede.

XXIII. O MODLITBĚ SVATÉ MARIE. O GABRIELOVĚ SVĚTLE. O PLÉNCE DÍTĚTE. ODKUD BYLO MLÉKO A OBĚŤ DÍTĚTE. O ĎÁBLECH A O HLADOVĚ OPONĚ.

Viděla jsem Pannu na modlitbě, její tělo bylo skloněno k zemi a její duch se vzepíal k věčnému Božství. Neboť před tím než Ježíš Kristus otevřel nebe klíčem svatého kříže, nebylo nikdy člověka tak svatého, aby jeho duch mohl anebo směl vystoupiti s námahou a vznášeti se s touhou a objímati s láskou Svatou Trojici u věčné výši. Proto nemohl duch čisté Panny přijíti do nebe, že Adam zastrčil závoru příliš daleko.

Ale Bůh se sklonil a stál okršku zemskému tak blízko, že své přátele těšil a že oni jeho vůli slyšeli. Prořekové sice volali hlasně a zvali Našeho Pána velice dolů, ale nad ně tato Panna táhla Našeho Pána dolů sladkým hlasem své duše. A pravila ve své modlitbě,

když byla sama, takto: Pane Bože, raduji se z toho, že přijítí chceš tak vznešeným způsobem, že panna má býtí tvou matkou. Pane, chci k tomu posloužiti svou čistotou a vším tím, co od tebe mám. I sstoupil anděl Gabriel v nebeském světle. To světlo tu Pannu všecku oblilo, a ten anděl měl roucho takového způsobu, že mu podobného na zemi nikde najítí nemohu. Když to světlo spatřila tělesnýma očima, vstala a ulekla se. Když pohlédla na anděla, uviděla podobenství své čistoty na jeho tváři. I stála u veliké způsobnosti a sklonila své uši a pozdvihla svých smyslův. I pozdravil ji anděl a zvěstoval jí vůli Boží. Jeho slova byla jejímu srdci lahodna a její smysly se naplnily a její duše se rozohnila. Přes to však se tázala po vysvětlení, k čemuž ji přiměl panenský stud a Boží láska. Když byla poučena, otevřela své srdce v dobré vůli veškerou silou. I poklekla a řekla: Dávám se Bohu v službu podle tvých slov.

I pronikla celá Svatá Trojice silou božství a dobrou vůlí človecenství a vznešenou působností Ducha Svatého celým tělem jejího panenství do ohnivé duše její dobré vůle a usedla si v otevřeném srdci jejího nejčistšího těla a spojila se s vším tím, co Pán v ní našel; takže její tělo stalo se jeho tělem, takže on, dokonalé dítě, rostl v jejím životě a tak, že ona stala se pravou matkou jeho těla a zůstala neporušenou pannou. A čím déle ho nosila, tím jasnější, krásnější a moudřejší se stávala. I povstala a řekla: Pane Otče, chválím tě, neboť jsi mne velikou učinil a můj rod bude velikým na nebi i na zemi.

Když se končila doba, kdy jiné ženy truchlivy bývají a chodí obtěžkány, Maria pohybovala se lehce a byla vesela. Ač její tělo bylo tím všecko naplněno, neboť v něm objala plně vytvořeného Syna Božího. Maria nevěděla dříve času, kdy se Bůh z ní ráci naroditi, až ho uviděla ve svém lůně na cestě a za noci v Betlémě, v cizím městě, kde sama byla bez přístřeší chudým hostem.

Všemohoucí Bůh se svou moudrostí, věčný Syn se svou lidskou pravostí, Duch Svatý se svou jemnou sladkostí prošli celistvou stěnou Mariina těla v plynoucí rozkoši bez vší veliké námahy. To se stalo tak rychle, jako

se rozzařuje slunce po sladké rose v milostném pokoji. Když Maria na své krásné Dítko pohleděla, naklonila své hlavy k jeho obličejí a řekla: Buď mi vítáno, mé nevinné Dítko a můj mocný Pane, neboť všechny věci jsou tvé.

Při početí Našeho Pána a za těhotnosti jeho Matky a při narození a v lůně jeho Mateře, než do jeslí přišel, byla síla Svaté Trojice a rozkošný nebeský oheň v Marii tak horoucí, že pekelný duch, jenž všecek svět prolétá a všechny děje věcí zná, k té zemi a k tomu místu, kde Maria byla, nikdy tak blízko přijíti nemohl, aby ten zázrak byl uviděl, kterak to Dítko sem přišlo.

Maria vzala z Josefova sedla hrubé plátno, které osel na svém hřbetě pod sedlem nosil, a k tomu vrchní díl své košile, pod kterou Našeho Pána nosila, díl druhý si přivázala zase o tělo. Do těchto plének zavinula maličká Panna velikého Spasitele a položila ho do jeslí. A on se hned rozplakal jako novorozeně. Ale dokud jsou dítky nemluvnaty, neplakávají nikdy bez opravdové potřeby. Tak činil i Náš Pán, že přes svůj vznešený původ ve chlévě tak tvrdě ustláno měl pro zlé hříchy. I plakal všeho lidského pokolení a skryl všecku svou líbeznost a všecku svou moc. I byla Panna zarmoucena a Dítko hladovo a studeno. I nezbývalo Mateři, než svého Syna tišiti, což byla vůle jeho Otce a libost Ducha Svatého. I sklonila se Panna s mateřskou láskou v panenské jemnosti k svému trýzněnému Dítku a podala mu svůj mladistvý prs.

Nyní poslyšte zázrak: zářící květ jejích krásných očí a duchovní krása jejího panenského obličejí a tekoucí sladkost jejího čistého srdce a rozkošné hraní její vznešené duše — těchto čtvero věcí se stáhlo podle vůle Otcovy a podle Synovy potřeby a podle libosti Ducha Svatého v její panenské prsy. I vytékalo sladké mléko z jejího čistého srdce bez vší velikých bolestí. I cucalo Dítko po lidsku a jeho Mát se radovala svatě. Andělé zpívali Bohu chvalozpěv. Pastýřové přišli, hledali a našli naše pravé výkupné.

I tázala jsem se Marie, kde Josef jest. I řekla: Šel do města a koupí nám rybiček a obyčejného chleba, a vodu pili také. I pravila jsem: Paní, ty bys měla jísti nejkrás-

nější chléb a pítí nejvzácnější víno. Nikoliv, pravila, toť strava bohatých lidí, té nemáme my v tomto ubohém těle.

Když ta neobyčejná hvězda svítila, přišel Satan k Betlému a šel za těmi třemi Králi velice hbitě a hleděl na to Dítko velice zlostně. Když byla Dítěti vysokou obětí tak veliká vzdávána čest, octlo se Satanovo myšlení u veliké tísní. I řekl sám u sebe takto: Co se ti, nešťastníku, nyní nestalo? Totot jest dojista totěž Dítko, o kterém prorokové psali, o kterém ti tvůj mistr Lucifer tak dlouho a tak velmi často přikazoval, abys k jeho porození přišel a učinil je nečistým, tak ostane nám do pekla nadobro všecek svět. Toto Dítko bez hříchu zplozené a zrozené, nebývalo by mne jinak nikdy utajeno. Nyní jest konec všemu mému umění, nyní mi nezbývá než vrátiti se zase k svému mistru a žalovati si mu tuto trampotu, neboť toto Dítko bude nám ještě příliš velikým. Vystoupí-li nad nás, kterakž to sneseme? Nikdy se dříve nezrodilo dítě, jemuž by tato čest byla prokázána.

Jakž Lucifer tuto zvěst uslyšel, sedl ten arcinepřítel a skřípal svými zuby a řval, že oheň hněvu jeho sálal po celém pekle. I řekl takto: Bude-liž člověk naším soudcem? Pak abychom se navždy třásli před všemi lidmi, kteří jsou podle jeho vůle živi. Leť znova, Satane, a vezmi na pomoc knížata té země, mistry ze Židův a pouč je, jak by ho usmrtili v jeho dětství, dříve než půjde do školy. Když Satan přišel k Herodesovi, našel Luciferovo podobenství na tom zkaženém muži: záští, pýchu, hrabivost. Po těchto třech cestách vešel ten veliký ďábel do jeho velikého srdce i rozšířil se do všech jeho pěti smyslův a udělal krále tak žádostivým vraždy, že konal ďáblovou vůli na těch Neviňátkách, která jsou nyní slavnými svatými v nebesích.

Tázala jsem se Marie, kam dala tu obět, že si sama nekoupila obětního beránka? I řekla: Svatá tekoucí dobročinnost a potřebné milosrdenství a láska k dobrovolné chudobě, ty mně ten poklad vzaly. Mým obětním beránkem byl Ježíš Kristus, Syn všemohoucího Boha, jenž se narodil z mého srdce a jemuž ke cti podle rozkazu jeho Otce všickni neposkvrnění beránkové po-

vždy obětování a přinášení budou podle úradku jeho Otce; ten jest mým pravým obětním beránkem. Jiného žádného jsem míti neměla. Obětí, která byla přinesena mému Dítku, podělila jsem všechny ty, jež jsem opravdu nalezla v tísní. Byli to zchudlí sirotci a čisté panny, jež se tak provdaly, aby je nebylo možno kamenovati; k tomu pak ubozí nemocní a dlouho staří, ti toho měli užítí a těm to Bůh uchoval.

Ale třicet marek zlata, jež mi po řádném opatření těchto chudých zbylo, ty jsem měla dát na hladovou oponu, k níž se chodil modliti prostý lid, neboť na ní se spatřovala veliká znamení. Opona byla polovic černá a polovic bílá. Na sever v chrámě byla ta opona černá, což byla dlouhá tma ve Starém Zákoně. Byly na ní vyšity obrazy zelené. Neboť ač ten Zákon zatemněn byl rozličnými velikými hříchy, přece v něm bylo mnoho lidí, kteří nikdy pro své hříchy neuschli, ale byli zatemněni s vinníky. Kresby těch obrazů jednaly jen o vině a o bídě, jež velikého Boha tolik pohnuly, že zachoval a jak zachoval Noe, spravedlivého muže s jeho družinou, a všemu světu dal zhynouti.

V kostele však byla ta opona vzácně bílá, což bylo předobrazem ryzí jasné čistoty Svaté Marie, skrze níž i nám všem dlužno přemáhati všelike naše hoře. Na ní byly obrazy vyšity zlatem, jež byly podobny ptákům, které Noe z archy vypustil, aby jimi ukázány byly zrádné žádosti, jež všelike útěchy své hledají zde na zemi. Pak tam byla také přišita ta čistá holubice se zelenou ratolestí, jež se tak nevinna vrátila, že mršiny do svých úst nevzala. Čímž byli ukázáni ti, kteří den co den s novými ctnostmi k Bohu přicházejí a drží se ve věrném letu k nebesům s dechem Ducha Svatého.

Hluboko dole, kde se kusy sbíhaly, byla zlatá obruba. Vprostřed středem táhla se zelená porta, jež byla posázena vzácným drahým kamením. Což naznačovalo převzácné dřevo, které neslo na sobě tělo Našeho Pána, když nebeské brány prorazil a kladivý je otevřel, že Adamova závora odletěla.

Ačkoliv ten význam málo kdo znal, byly přece ty dvě ozdoby skvostným křížem. Na tom kříži byl vyšit bílý obětní beránek a byl ozdoben vzácným drahým

kamením a ryzím zlatem, jako by měl opravdu shořeti. To bylo předobrazeno a bylo dokonáno tehdy, když nevinný Beránek Boží velikou smrt lásky na vysokém kříži podstoupil. Proto mrtvá hladová opona s mrtvým Beránkem při umučení Našeho Pána spadla, že živému Beránku Božímu na témže místě povždy měli se klaněti.

Maria ušila svému dítěti Ježíši suknici s tak umělým švem, že až by mu suknice krátká byla a úzká, mohl si ji rozšířiti a prodloužiti. Ta suknice byla plavohnědá z hrubé soukané příze.

Josef byl tesařem chudého lidu, tak že nějaký halét pro jejich potřebu vydělal. Maria šila a předla, že jim třem šatů nadělala. Když utíkali do země egyptské, obklopil je anděl jakýmsi nebeským světlem, že ďábel nevěděl, kam se to Dítě podělo, až do té doby, dokud nedorostlo třiceti let, věku dokonalého muže. Tu ho ďábel uviděl na poušti a pak ve mnohé chvíli božských znamení. I obrátil se k židovským mistrům, kteří byli uvnitř velice zlí a zevně ve svém chování velice pěkní. Ty učil, jak mají Ježíši převrácenými slovy odporovati a jeho učení nikdy nepřijímali, tak budou moci ve svém židovském Zákoně setrvati.

I letěl Satan znovu k Luciferovi a řekl: O běda, mistře, po našem učení jest najisto veta! Našel jsem na hříšné zemi muže, jenž jest sám silnější a moudřejší, než jsme my všeci byli, nežli jsme padli, neboť nemohu všemi svými smysly ni jediné hříšné myšlenky do něho vpraviti. I rozvzteklil se znovu Lucifer jako pes a kousl své pekelné psisko a řekl: Postavíš se mu se všemi lidmi na odpor, jest-li on ze všech lidí nejvyšší, ujde hříchům všem.

Mistře, vyvážneme jistě z této trampoty, neboť nalézám většinu lidí, kteří by toho muže rádi zabili. A on řekl: Ne, bojím se, aby nám to nebylo snad ke zlému, neboť on silou nejvyššího Boha ihned je z tělesné nemoci a z lidské smrti vykoupí, jak mu bude tělo jeho vzato. Bojím se ještě horšího, aby jeho duše nepřišla i k nám a nevysvobodila svých. Už to jest daleko nad naši moc, že on na zemi lidí spasí proti přírodě ze veliké muky smrti, a nad to musí ještě sám s dědičnými hříchy sstoupit do pekel. On však zůstane čist od vše-

likých hříchův a vezme-li se mu jeho tělo bez viny, nenáleží do pekla. Neboť nikdy anděl ani člověk nebyl bez viny zatracen, i bude on jediný vznešený a svobodný a co on pak bude chtít, to se přes naši vůli stane. Ty však se můžeš lehkým uměním postarati o to, aby nám do pekla náležel zástup největší. Jen se přičiňuj stále o to, aby byl co nejhůře tupen a aby byl trýzněn mukou nejkrutější. Jest-li jen člověk, padne u veliké zoufalství a tak bude náš.

Maria, Naše Paní, mluvívala ve svých myšlenkách k Našemu Pánu, jak často chtěla, tudíž odpovídalo jí mnohdy jeho božství, i nesla jemně svůj bol, čehož Maří Magdalena plně schopna nebyla. Když Našeho Pána tělesnýma očima neviděla, bývala bez potěchy a její srdce neslo v takovou dobu veliké hoře a nepokoj. Hořela mocně v prostné lásce bez vysokých poznání nebeských věcí až do té hodiny, kdy apoštolové přijali Ducha Svatého. Tu ze všech nejprve byla její duše raněna Božstvím. A Naše Paní byla velmi ticha, když Náš Pán vstal z mrtvých tak slavně. Ale její srdce mělo v Božím poznání ze všech lidí nejhlubší základ.

XXIV. O ŠESTERÉM ROUCHU NAŠEHO PÁNA BOHA A O CTNOSTECH SVATÉHO DOMINIKA A JAK BŮH JEHO ŘÁD POCTIL ČTVERO VĚCMI.

Jedno vysoké kníže má užitečného syna sobě samému a útěšného syna svému lidu, kterýžto syn jest tak chvályhodným synem svému otci a synem tak vzácně milým, že vzpomínka na syna a na všecko jeho dílo probouzí otcovu slávu, kam se syn obrátí. Toto vysoké kníže jest náš milý Pán Otec nebeský, kterýž zplodil sedm užitečných synův a jednu překrásnou dceru z naší Matky svatého Křestanstva.

Jeho první Syn, náš nejmilejší bratr, to byl Náš Pán Ježíš Kristus. Jakou slávu Otec nebeský ze svého Syna má a jakou útěchu jeho lid z něho má, toť zajisté zřejmo. A jak se Otec nebeský s tímto Synem spojil a jak ho na svou pravici posadil a jak mnoho moci a slávy jemu dal, toho jest bez míry a přece dobře s měrou. Druhým synem Otce nebeského byli svatí apoštolové,

kteří nám zachovali drahý poklad, jenž na vysoké hoře byl zakopán a nesl jej strom, a naši nepřátelé jej na pěti koncích prokopali a všecek náš nebeský poklad z něho vyhnali a vybili. Třetím synem byli odvážní mučeníci, kteří cestu do nebes svou krví skropili. Čtvrtým synem byli stálí vyznavači, kteří nám čistou pravdu podávají a jí učí. Pátým synem byly čisté panny, které svou čistotu z lásky k Bohu zachovaly. Ty mohou Otce nebeského pohnouti, protože jeho podobenství cele na sobě nesou. Chce je mít sám pro sebe jedině a mají nositi své věnce věčně v jeho kochání. Ano nemají svých hlav se studem zakrývati, jak činívají světské nevěsty, ježto Náš Pán tyto užitečné dívky na vysoký Hod tak čestně k sobě posadil, že všeho svého utrpení a svých výhod na zemi zapomenuy.

I pobloudil jeho prostý lid tak velice v pravé víře a čistém vyznání, že se Otec nebeský smiloval a zplodil dva syny v jednom obtěžkání, opět z naší Matky svatého Křestanstva, a ta kojila sama tyto dva syny, játku svými prsy, které jsou tak plny sladkého mléka, že jich nevypijí nikdy a také už nikdy nemohou býti zcela vypity. Těmito prsy to byl a jest Starý Zákon a Nový Zákon, jimiž naše Matka svaté Křestanstvo kojí všechny Boží dívky.

Toto řekl také Náš Pán: Nikdo nemá býti vysvěcen na kněze, leč až zná obojí, Starý Zákon i Nový Zákon. Neboť o jedné noze nemůže nikdo jíti ke dvoru, aniž býti dlouho ve službě.

Tito dva synové, toť Kazatelové a Menší bratři, jejichž prvními kořeny byli svatý Dominik a svatý František. O běda, jak mnoho toho zhynulo, co oni věrně pěstili! Čím více toho hyne, tím chorobnější jest řád; čím déle bude státi, tím dříve se zrodí jiný syn z věrného srdce věčného Otce, který svých dítek vůbec neopustí. Svatý Dominik pozorovával své bratry s věrnou zbožností, s laskavou tváří, se svatou moudrostí a ne s potměšilostí, ne s převrácenými smysly, nýbrž s věrnou přítomností. Moudrého učí ještě více, aby božskou prostotou zladil všecku svou moudrost, prostáčka učíval pravé moudrosti, zkoušenému pomáhal nésti skrytě všecek jeho bol. Mladé učíval mnoho mlčeti,

čímž se na venek zkázní a uvnitř zmoudří. Slabé a nemocné těšival velice milostně a býval také pamětliv všeliké jejich potřeby s náležitou péčí. Těšili se všichni vůbec z jeho dlouhého pobytu a jeho sladká společnost zlahodňovala jim všecku jejich trudnou práci. Tento řád byl za prvních dob čistý, prostý a k tomu pln hořící lásky k Bohu. Čistá sprostnost, kterou Bůh některým lidem dává, bývá někdy od některých lidí tak tupena, že takový pozbývá daru, v němž Boží moudrost se nalézá a poznává. Což uhasí také hořící Boží lásku.

Koho v tom řádě ze srdce bolí, že jest vyznamenáván, a všecku pozemskou slávu přijímá jako velikou zkoušku, ten tomu nedopustí z pravé šlechetnosti svého duchovního ducha, jehož se mu od Boha dostalo se svatým padnutím jeho srdce pod všecky tvory. Buď v hodnosti zůstane s bázní studu a s věrnou horlivostí a s milosrdnou pomocí a s mírnou radostí, nebo se přičiní, aby se břemene se ctí zhostil, protože duchovnímu srdci jest nezbytno míti tichý pokoj a má milostně zkvétati k Svaté Trojici.

Bůh tyto dva syny zvláště poctil čtyřmi věcmi. Což učinil proto, aby se sami o sebe už nestarali, leč jediné by hříchu zanechali; za to všecka jejich péče a práce, pravil Náš Pán, děj se proto, aby lid můj spásy došel a byl svatý. První jest: pěkné přijetí od lidí, druhá: věrná pomoc v potřebě něčeho, třetí: přesvatá moudrost z Boží pravdy, čtvrtá: přeužitečná moc svatého Křesťanstva. Bývají-li bratři příliš honěni bez milosrdenství a bez sladkého poučení, z toho vznikají škodlivé věci, o nichž mi nyní třeba pomlčet.

XXV. JEDNÉ VĚCI SE POŽÍVÁ V NEBI, A TA JEST V SEDMI VĚCECH, POTOM NÁSLEDUJE SEDM VĚCÍ. CHVÁLA ZARMOUCENÉHO ČLOVĚKA JEST PROSPĚŠNA V SEDMI VĚCECH.

Jedné věci požívám v nebesích nejhojněji; jest také nejvzácnější a září nejkrásněji k Boží Trojici a dá se též za ni v tomto těle nejvíce: což jest, aby člověk v chudobě, v potupě, v bídě, v utrpení, v duchovní chudobě (která

jest nejtěžší), sevřen poslušností, ve všelike hořkosti uvnitř i zevně, ano v tom aby člověk chtěl a mohl a uměl Boha ze srdce chváliti, děkovati mu s radostí, vzpínati se žádostí a dokonávati skutky. Tím se stávají duše i tělo v nebesích tak úcty a chvály hodny, že krásněji zpívají a milují než jiní a jasněji svítí v radosti než jiní a že výše se vznášejí než jiní a rozkošněji žijí než jiní a že skvostněji ozdobeny jsou než jiní a z bohatství větší důstojnost mají než jiní a že rozkošněji požívají a hlouběji ssají ve Svaté Trojici než jiní.

Pane Bože, táži se tebe, kterak ti chutná tato chvála a tato lahůdka, jež tobě zkormoucený člověk podává bez všelike sladkosti? Slyš nyní, co on praví: Vystupuje silou a její sláva jest a bude mnohonásobná, neboť jí uhýbá z cesty vše, co kdy bylo, až přijde do božského města mé Svaté Trojice a tam dělá takové zázraky, že mé tři Osoby nadobro pronikne a pohne a vznítí a učiní lásky žádostivou mou celou Trojici. Mou chuť, kterou mám, duše sama dobře vycítí; naprosto důvěrným se státi nemohu, leč by se položila zcela nečinná a holá na mé božské ramě a já bych si s ní musil hrát, neboť proto jsem se jí dal v moc jako dítě, chudý, nahý, holý, potupený a na konec na smrt, aby ona jediná (aj, bude-li chtít) byla mou nejbližší, mou nejmilejší družkou. A bude se povždy vznášeti v mé Svaté Trojici s duší i s tělem a nahraje se a potopí se jak ryba do moře. Kam se pak poděla všechna její těžkost, kterou pro mne a po mně trpěla? Tak jí dám sladkou výměnu.

XXVI. JAK BŮH SE CHVÁLÍ A ZPÍVÁ.

Aj, nyní slyš, jak Svatá Trojice sama sebe chválí svou moudrostí bez počátku a svou dobrotou bez konce a svou věčnou pravdou a svou celou věčností. Jen poslyš ten nejsladší, ten nejvyšší, ten nejrozkošnější hlas, jak Svatá Trojice sama v sobě zpívá plným hlasem, z něhož všech svatých sladké hlasy vytekly, jimiž kdy zpíváno bylo v nebi i na zemi a ještě bude věčně.

Hlas Otcův praví v chvalo zpěvu: Jsem tryskající pramen, jehož nikdo vyčerpati nemůže. Ale člověk může velice snadno sám své srdce ucpati daremnou myšlen-

kou, že neodpočívající Božství, které stále pracuje bez práce, nemůže téci do jeho duše.

Syn zpívá takto: Já jsem vracející se bohatství, jehož nikdo neudrží, leč jediná dobrota, která vždy tekla a stále poteče z Boha, která se všechna vrátí s jeho Synem.

Duch Svatý zpívá tuto chválu: Já jsem nepřekonatelná síla pravdy, kterou viděti na člověku, jenž slavně vytrvá s Bohem děj se co děj.

Takto zpívá celá Trojice: Jsem tak pevná ve své nerozdělnosti, že mne nikdo nerozdělí ani nerozrazí v celé mé věčnosti.

XXVII. SDVANÁCTI SLOVY PŘIJAL OTEC NEBESKÝ SVÉHO SYNA JEŽÍŠE.

S těmito slovy přijal Otec nebeský svého Syna, když z tohoto pozemského boje do nebeského pokoje přišel: Buď vítán, můj slavný Synu, toť jsem já sám, má ruka ve tvém díle, má sláva ve tvé moci, má síla ve tvém boji, má chvála ve tvém vítězství, má vůle ve tvém návratu, můj zázrak ve tvém sstoupení, můj hněv ve tvém soudě. Neposkvrněná nevěsta, kterou mi přivádíš, buď tvou a nyní nerozlučně navždy. Mé božství jest tvou korunou, tvé člověčenství jest mým smířením, nás obou Duch, toť jedna vůle, jedna rada, jedna síla ve všech věcech bez počátku a bez konce. Tvá duše jest nás tří Osob nejbližší nevěstou.

Ó jak rozkošně Kristova duše v celé Svaté Trojici hrá! Podobně jako zázračný třpyt, jenž v krásném slunko se mihotá: čehož nikdo neuvidí, leč kdo má velice pěkné oči.

XXVIII. O SEDMI KORUNÁCH BRATRA ALBRECHTA. NĚCO JINÉHO JEST URČENÍ BOŽÍ, NĚCO JINÉHO VYVOLENÍ.

Kde umění má moudrost a lásku, tam vyvolení přináší ovoce a nikdo neví, co dobrého do sebe má, než až byl zkoušen zlým. Modlila jsem se z lásky za duši bratra Alberta, i ukázal mi Bůh jeho důstojnost. Viděla jsem koruny sedmi panen vznášeti se nad jeho hlavou. I divila jsem se velice, jak to, protože on byl kajícím.

A Náš Pán řekl: Tyto koruny si vysloužil tím, že sedm panen v jejich čistotě zachoval s mnohou námahou, jediné z lásky ke mně, i budou věčně zdobiti jeho důstojnost a přece se nikdy nedotknou jeho těla ni jeho duše. Viděla jsem v nebi odplatu, důstojenství i korunu, a to vše není jedno. Odplata závisí na skutcích, důstojenství na ctnostech, koruna na lásce. Opět odplata jest bohata podle rozličnosti dobrých skutkův, důstojenství přibývá podle míry ctností, koruna září ve výši podle úsilí žáru v lásce. Bratr Albrecht mi tehdy řekl, že jeden bratr po šesti letech zemře. Což nebylo pravda. Sedmého léta tázala jsem se Našeho Pána, kterak to? A Náš Pán řekl: On viděl určení a ne mé vyvolení. Volívám své zvláštní přátele v dlouhém opovržení bez viny a udržují je ve svaté touze delšího života.

Když člověk ve světle lásky, to jest v pravdě, své srdce prohlíží, nenalézá, než že má býti řádně opovrhován, víc než kdo jiný. V tom roste touha s nesmírným hladem a vyvádí pak člověka sama ze sebe do vůle Boží tak daleko, až Bohu se zalíbí člověku život prodloužit, i dává mu pak dočista nové dary, chce-li si je s dobrým úsilím zachovat a opatrovat.

XXIX. PODLE BOŽÍHO TAŽENÍ BYL BY ČLOVĚK JAKO ANDĚL, KDYBY HO NÁSLEDOVAL. A O ZLOBĚ DÁBLOVĚ.

Kdo by se náležitě držel podle tažení, jež od Boha přichází, a podle světla, jež poznává, přišel by do tak veliké slasti a do tak svatého poznání, že by toho žádné srdce nesneslo. I byl by jako anděl po všecek čas milostně s Bohem spojen ve všech věcech. A stal by se ďáblu peklem a Bohu nebem. Ale když dobrý člověk to tažení opustí, posílá k němu Bůh ďábla, aby ho pokoušel věcmi, jež nejtěžší jsou, a zase ho probudil. Náš milý Pán však stahuje ďábla jeho moc a chrání člověka, aby ho neporazil. Ale ten najisto myslí, že se mu dostalo dovolení, aby člověka podle své vůle povalil, proto jest tak pilen ve dne i v noci.

O běda mně bídné! mně se tak přechasto stalo. Bůh mně ukázal tak vzácnou věc a slíbil ji dátí, až jsem se

toho ve své nehodnosti neodvažovala doufati a proto mu bohužel za to neděkovala. I přišel ďábel a chtěl na mne vložiti muku. I řekla jsem: Co chceš? Vidiš přece dobře, že Bůh zde se mnou jest. Jak se mne opovažuješ trýzniti v jeho přítomnosti? A ďábel řekl: Chci nyní, jako jsem vždycky chtěl, svůj stolec postaviti vedle jeho; ba chtěl bych ho se stolce tvé duše zahnat, kdybych mohl, a zasednouti naň a rád bych, aby nebesa, ráj, očistec i země, aby to všecko jedním peklem bylo ve věčném pekle. I řekla jsem: Nechtěl bys, aby tyto věci všechny jedním nebem byly, aby i tobě se dostalo milosti? A on řekl: Ne, toho bych nikdy neudělal. I řekla jsem: O běda, jak jsi tak všecek nešťasten, že se Boha nestydíš! A on řekl: Kdo něco dobrého do sebe má, ten není nadobro zlý, a kdo hřeší, ten pozbývá studu, protože, kdyby se styděl, hříchův by nepáchal. Já jsem dotěrný jako moucha a přepadám pořád. Nešetřím nikoho; jen kdo se ctnostmi brání, ten obtěžován nebývá, a kdo v Bohu pevně stojí, ten přemáhá čestně všecek svůj trud.

XXX. O DVACATERU SIL BOŽÍ LÁSKY A O ROZLIČNÝCH JMÉNECH.

Aj, milá Boží lásko, objímej vždycky duši mou, neboť to vraždilo by mne nad všecek bol, kdybych měla býti bez tebe. Aj lásko, nedej mi vystydnouti, mé skutky jsou všechny mrtvy, když tebe necítím. O lásko, ty muku i bědu oslazuješ, ty skýtáš poučení i útěchu pravým dítkám Božím. O pouto lásky, tvá sladká ruka má takovou moc, že víže obojí, mladé i staré. O lásko, ty činiš veliká břemena lehkými a malý hřích zdá se ti těžkým. Ty sloužívaš ráda bez odplaty, poddána všemu tvorů. Aj sladká Boží lásko, když příliš dlouho spím v zanedbávání dobrého, buď tak dobrá a probuď mne a zpívej mi, paní, svou píseň, kterou se dotýkáš duše jak sladký zvuk strun. Aj lásko, paní, vrz mne pod sebe, velice ráda obudu bez vítězství, abys mi pak vzala život, v čemž se zakládá, paní, všechna má útěcha. O běda, dobrotivá Boží lásko, ty mne přílišně šetříš, na to si stále naříkám. Lásko, tvůj převznešený pozdrav naplnil

moje ústa; lásko, tvá přečistá trýzeň dává mi žítí bez
hříchu. Lásko, ustavičné myšlení na tebe mne přivedlo
v tak sladký zármutek. O božská lásko, jakž obudu s
trpělivostí bez tebe, když se mne vzdáliti chceš? Lásko,
tot slastně vysoká odvaha, že když se mne vzdálíš, jde
mi to k duhu! O zázračná lásko, přešťasten vždycky
ten, koho ty učíš, tot jeho nejslastnější pokora, že tebe,
paní, o to prosí, abys od něho odešla.

Aj lásko, jak málo nalézáš těch, kteří tě celou silou
ve všech věcech hledají a se stálou horlivostí tebe užívají
a kteří v milostné touze tobě velí, abys od nich utekla.
Za to mnoho jest těch, kteří tě ústy volají a skutky
od tebe se odvracejí. Lásko, tvůj odchod i příchod bý-
vají stejně vítány duši dobře zřízené. Lásko, tys pod-
manila sobě všecko to, co Bůh s námi ve vroucí lásce
začal. Lásko, tvá převznešená čistota, jež jako krásné
zrcadlo stojí před Bohem v čisté duši, rozpaluje žádost
lásky v panenských prsou k Ježíši, jejich miláčku. Kdo
silně milují a panenští jsou, ti jsou panici ze Serafínův.
Lásko, tvé svaté milosrdenství nadělá ďáblům mnoho
trudů. Lásko, tvůj přesladký pokoj přináší něžnou mysl
a čisté mravy. Lásko, tvá svatá spokojenost s málem
činí v dobrovolné chudobě mysl bezstarostnou. Lásko,
tvá pravá vyspělost nenaříká ráda na nezdar ani na práci.

XXXI. O DESATERÉ SÍLE LÁSKY A ŽE ŽÁDNÝ TVOR NE- MŮŽE SI PLNĚ POMYSLETI TOUHY DUŠE PO BOHU.

O lásko, jak široké bývá tvé světlo v duši a jak ohnivý
jest tvůj třpyt a jak nepochopitelný jest tvůj zázrak a
jak rozmanitá jest tvá moudrost a jak rychlý jest tvůj
dar a jak silné jest tvé pouto a jak dokonalé jest tvé
bytí a jak lahodný jest tvůj tok a jak veliká jest tvá
cena a jak věrná jest tvá práce a jak svaté jest tvé určení!
Když duši tímto vším pronikneš a ona se pak pozdvih-
ne a rozletí se na perutích holubice, to jest všemi ctnost-
mi, a roztouží se žádostí orla, tu letí po záru k nebesům,
považujíc vše za studené a nechutné, co pomíjejícího jest.

I mluví ústy pravdy takto: Pane, ta touha, kterou po
tobě mám v tvém tažení; Pane, ta obratnost, které pak

nabývám v letu lásky; Pane, ta jednota, kterou pak postihuji ve tvé vůli; Pane, ta stálost, kterou si pak uchovávám po tvém daru; Pane, ta sladká vzpomínka, když si na tebe pomyslim; Pane, ta z povýkaná láska, kterou k tobě mám, ta jest sama v sobě tak bohatá a v tvých božských očích tak veliká, že kdybys toho, Pane, nevěděl, nemohla by ti všechna písková zrnka, všechny vodní kapky, všechna tráva a listí, kameny a dřeva, všechno mrtvé tvorstvo a všechno tvorstvo živé, ryby, ptáci, zvěř, červi, létavci i plazové, ďábli, pohaní, židé a všichni tvoji nepřátelé, ba ani všichni tvoji přátelé, lidé, andělé, svatí, tož kdyby všechny tyto bytosti mluvití mohly, chtěly a volaly bez ustání až do soudného dne, zajisté, Pane, ty to dobře víš, nemohly by ti ani z polovice vypovědětí myšlení mé touhy a trýzně mého soužení a štvání mého srdce a vzletův mé duše po vůni mastí tvých a po nerozlučném přilnutí navždy.

Ano, Maria Panno, Máti Boží, jak by se ti dařilo, kdybys se jala se svým Synem ukazovati věčnému Božství lásku, jakou má sjednocená duše bez falše v tomto těle ve věčném Božství, a dotecky, jimiž se s ní miluje? Paní, zemlela bys i tvůj Syn by dojista umdlel, protože ohnivá síla božské lásky přesahuje všelikou lidskou moc.

XXXII. O SLAVNÉM SKONÁNÍ SESTRY MECHTILDY.

Nezbývá mi nyní, než abych z donucení přece napsala tuto řeč, kterou bych ráda byla zamlčela, protože se převelice bojím skrytého vzepnutí marnivosti. Ale mnohem více se bojím, budiž mi Bože milostiv, že bych ubohá pak zamlčela příliš mnoho.

Tíseň, strach a ustavičnou bolest v srdci jsem od dětství skrytě nosila o dobré skonání. Nyní, v mé poslední chvíli, dal mi Bůh takto vidět, že s nebe přicházely v průvodu čtyři zástupy, což byly panny a andělé. Panny znamenaly ctnosti, jimiž člověk Bohu sloužil. Andělé znamenají čistý život, jímž člověk Boha následoval. Náš Pán a jeho vznešená Matka šli za rozkošným průvodem, až první stanuli před ústy člověka. Tak byla ta

cesta všacka všude pokojná, byla jasnější nad slunce od záře svatých, kteří přicházeli z Boží slasti.

I řekla duše: Pane, tato cesta se mi líbí nesmírně pěkně nad všacku moji slávu, ale bojím se velice, jak ze svého těla vyjdu. A Náš Pán řekl: Až k tomu dojde, vtáhnu dech, abys mne následovala jako magnetit.

Po obou stranách procesí byly zástupy ďáblův, jichž bylo tolik, že jsem jich ani přehlédnouti nemohla, přes to však žádných se nebojím. Tloukli druh druhu s velikým vztekem a drápali se vespolek jako pomatení. To rozveselilo duši ještě víc, než že spatřila před sebou Našeho Pána. I tázala se Našeho Pána s velikým podivem, jakže to? A Náš Pán řekl: Ta radost pochází z naprosté jistoty, že ti žádný z těchto ďáblů nikdy ode mne nezabrání.

XXXIII. JAK MALÝ HŘÍCH ŠKODÍ DOKONALOSTI A JAK SE TÍM DÁBEL BLÍŽÍ DUŠI.

Nejvíce překáží duchovním lidem v pravé dokonalosti, že si tak málo všímají malých hříchův. Pravím vám naopravdu: zanedbám-li se při smíchu, který nikomu neškodí, nebo při kyselosti ve svém srdci, které nikomu neukáží, nebo při malém nestrpení své vlastní muky, má duše tak se zatemní a mé smysly tak otupí a mé srdce tak zestydne, že mi nezbude, než bíděně plakati a nezbude, než žalostně naříkati a přátelsky prositi a silně toužiti a pokorně vyznávati všechny mé nectnosti, pak teprve se mi může dostatí té milosti, že se připlazím nazpět jako potlučený pes do kuchyně.

Ba co víc: mám-li na sobě nějakou chybu nepoznanou a neobrácenou, ihned se objeví pekelná skvrna na mé duši. I nebývá jí žádné porady. Dábel, který má na starosti očištec, v němž měl ten hřích hořeti, chce ihned viděti své podoběnství. A mne pojímá hrůza, když osamím, ačkoliv má duše byla osvobozena od všeliké hrůzy, když se mi dostalo daru, zvaného poznanou láskou. I padám hned na zem a říkám: Miserere mei Deus, nebo Pater noster. Tak se hned navracím do svého sladkého ráje, z něhož mne ta skvrna vyhnala.

XXXIV. O PĚTI NOVÝCH SVATÝCH POSLANÝCH PRO ZLÉ
LIDI A JAK BŮH CHCE OBMÝTI KŘESŤANSTVO VE SVÉ
VLASTNÍ KRVÍ POTOM.

Divím se velice velebnosti, spojené se svatostí, a slabosti, spojené s člověkem. Že svatá Alžběta byla tak záhy svatou a tak nedlouho pod zemí ležela, o tom mne poučil Náš Pán a řekl takto: Poslům náleží býti rychlími. Alžběta jest a byla poslem, jehož jsem poslal k nešťastným paním, které seděly na hradech, nečistotou tak velice pronikly a pýchou tak velice potaženy a marivostí tak pevně obepíaty, že právem měly jíti do propasti. Jejího vzoru následovalo mnoho paní, pokud chtěly a mohly. Svatého Dominika jsem poslal jako posla nevěřícím, nevědomým na poučení a zarmouceným k potěšení. Také Františka jsem poslal jako posla hrabivému kněžstvu a pyšným laikům. Dále svatý Petr, nedávno umučený, jest mým poslem krve, v níž nyní falešné Křesťanstvo tak žalostně vězí. Ti mluví všichni, že jsou čisti a v mých očích jsou nečisti. Ti mluví, že jsou věrni a přece v mých očích jsou falešní. Ti mluví, že mne mají rádi a mají své maso mnohem raději. Kdo chce zůstat se mnou, ten se vzdej se svatým Petrem pozemského těla. Skrytá vina způsobí na konec zjevnou bídu.

Já ubožačka byla jsem ve své modlitbě tak smělá, že jsem opovážlivě vzala najednou zkažené Křesťanstvo do náručí své duše a s nářkem jsem se zdvihala. I řekl Náš Pán: Pust' je, jest ti příliš těžké. Ať nikoliv, sladký Pane, zdvihnu je a ponesu ke tvým nohám, na tvých vlastních pažích, v nichž jsi je na kříži nesl. A Bůh mně ubohé udělal po vůli, aby mne upokojil.

Když se ubohé Křesťanstvo takto před Našeho Pána dostalo, bylo podobno panně. I pohleděla jsem na ni a viděla jsem také, že se podívala na Našeho Pána. I styděla jsem se převelice. A Náš Pán řekl: Nuže viz, sluší se na mne, abych tuto pannu, jáčku, ve svém svaдебním loži bez konce miloval, svými císařskými pažema k sobě vinul a svými božskými očima na ni pohlízel, když ona krhavých jest očí ve svém poznání a má také schromlé ruce, poněvadž nerada dobrých skut-

kův koná? Má také strženy nohy svých žádostí, poněvadž na mne zřídka a líně myslí. Má také zaneřáděnou kůži, poněvadž jest nečistá a necudná. I řekl ubohý duch: Jakáž jí tedy porada? A Náš Pán řekl: Umyji ji v její vlastní krvi, a všech těch blažených, jež opravdu nevinní jsou, ochráním a vezmu je skryté k sobě svatou smrtí.

Potom pravil Náš Pán: Sestru Juttu ze Sangershausenu jsem poslal pohanům poselkyní s její svatou modlitbou a s jejím dobrým vzorem. Toto řekl také Náš Pán: Tuto knihu posílám nyní poselkyní všem lidem duchovním, obojím, zlým i dobrým. Neboť padnou-li sloupy, dílo neobstojí. Zajisté, pravím ti, řekl Náš Pán, v této knize jest psána krev mého srdce, kterou miním na konci časův znova prolíti. O trojí krvi mi řekl Náš Pán takto: První krev, kterou prolili Abel a Děťátka, Jan Křtitel a všichni ti, kteří vydali svou svatou nevinnou krev před umučením Našeho Pána, to byla krev Kristova, protože trpěli z lásky k němu blaženou smrt. Druhá krev byla krev nebeského Otce, kterou Kristus lil ze svého nevinného srdce. Třetí krev, která bude prolita před soudným dnem v křesťanské víře, toť krev Ducha Svatého, protože bez myšlení na Ducha Svatého nebylo nikdy vykonáno dobrého skutku. Krev mučedníkův pro Krista dává společenství a příbuznost; krev Otcova v Kristu dává vykoupení a víru. Poslední krev v Duchu Svatém dává zachování a slávu.

XXXV. JAK SESTRA MECHTILDA DĚKUJE A CHVÁLÍ BOHA A PROSÍ ZA TROJE LIDI A SAMA ZA SEBE.

Aj, dobrotivý Otče, Bože s nebes říše, oviň mou duši, všecku tekoucí, bez starosti o sebe a teď jí, Pane, vstříc se vším tím, co máš v sobě slastného. Tak bude moci prositi a nabízetí a tebe, Pane, dokonale chváliti za všecku tvou dobrotu. Aj, a dej mi, Pane, tažení své Svaté Trojice ve sladkém letu lásky, tak abych tě, Pane, slavně požívala, všech tvých štědrých darův, a nikdy tě, sladký Pane, neprosila o to, čeho mi, Pane, ku své chvále dáti nechceš. Amen.

Aj, Otče všeliké dobroty, já bídná hříšnice děkuji tobě za všecku věrnost svým usouzeným tělem a svou

zbědovanou duší a svým hříšným srdcem a svými ztrápenými smysly a svým opovrženým bytím na tomto světě. Pane Otče, to jest mé a jiného nic. Také s tvým milým Synem Ježíšem Kristem a se všemi tvory společně. Ti všichni byli nezkažení a tak se ještě zase vrátí do nejvyšší oslavy, co budou chtít a moci.

Aj, sladký Otče, s těmito všemi věcmi tedy tě chválím dnes za všechnu tvou věrnou ochranu, kterou jsi kdy prokázal mému ubohému tělu a mé bídné duši. S těmito věcmi, veliký Bože, tedy ti děkuji, Pane, za všechny tvé dobrotivé dary, jež jsi mi kdy, Pane, ráčil dáti pro tělo i pro duši. S tímto úmyslem veškerého tvorstva žádám si ze srdce dnes tvé chvály ve všech věcech za všechny věci, jež, Pane Otče, z tvého sladkého srdce bez poskvrny vytekly. Opět se všemi těmito věcmi, Milý nad všechny milé, prosím tě, Pane, tobě samému ke cti za pravé obcování a za úplné obrácení hříšníků, kteří dnes vězí v hříších těžkých. Prosím tě mimo to, můj pravý Miláčku, za svatý vzrůst všelikých ctností a za křesťanskou vytrvalost všem těm blaženým, kteří zde žijí jsou bez těžkého hříchu.

Opět tě prosím, přemilý, za všechny ty trápené duše, které pro náš hřích do očištnice se dostaly, čemuž jsme měli dobrým příkladem zabrániti. Prosím tě, Pane, o svatou spásu a pravou ochranu a o naplnění Ducha Svatého všem těm zejména, kteří mé vyhnanství, Pane, mně ubohé z lásky k tobě pomáhají zde nésti na těle i na duši. Prosím tě, bohatý Bože, pro tvého chudého Syna Ježíše, abys muku mé duchovní chudoby a žluč mé hořkosti medem učiniti ráčil v hrdle mé duše. Prosím tě, živý Bože, za věčné vyvýšení naší křesťanské víry, abys nás, Pane, pak uchoval všelikých nepravých svědkův svou božskou moudrostí. A upevni, Pane, našeho ducha k odpočinutí ve tvé Svaté Trojici.

Prosím tě, sladký Pane, za všechny své křesťanské katany, aby tě přece jen poznali a svatě milovali. Prosím tě, všemohoucí Bože, o pravý odboj s rozeznáváním pro nepravé lidi v panování a o milosrdné šetření nevinných v obci. Prosím tě, věčná Utěcho, račiž dnes k potěše přijíti všem těm zarmouceným duším, které se dnes s úzkostí ze svých těl berou, rač jim ty, milo-

srdný Bože, býti jejich záchranou a přisud jim život věčný. Prosím tě, Pane, za čisté vykládání a duchovní trvání a slavné zachování božské pravdy ve všech věcech pro všechny ty hlavně, kteří duchovní způsobu a duchovní moc jen z lásky k tobě nosí. Prosím tě, dobrotivý Bože, o pravou vděčnost po všechny časy za všechny tvé dary ku pomoci těm, kteří z lásky k tobě klopotné břímě nesou.

Prosím tě, svatý Bože, o milosrdné popatření na můj daremný život a o stálé sjednocení, Pane, s tebou samým v mé duši a o věrný pokrm na cestu tvého Svatého Těla, aby bylo v mé skonání mou poslední stravou duše i těla. Také tě prosím, vysoká rozkošná Trojice, pro poslední chvíle bědného loučení mé ubohé duše s mým hříšným tělem, rač se pak, Pane, ke mně skloniti, tak aby všichni moji nepřátelé smutni ode mne odešli a já, Pane, podle tvého sladkého zalíbení a mé dlouhé touhy na tebe mohla bez ustání patřiti, tak aby oči mé duše v tvém Božství hrály a tvá sladká žádost lásky z tvých božských prsou nesla se mojí duší. Per dom. nostrum J. Ch. filium tuum. Amen.

VI.

TOTO JEST ŠESTÝ DÍL TĚTO KNIHY

I. JAK PŘEVOR NEBO PŘEVORKA NEBO JINÍ PRELÁTI MÁJÍ SE CHOVATI K SVÝM PODDANÝM. PRVNÍ KAPITOLA.

Veliká bázeň leží v moci. Řekne-li se: Vy jste nyní náš prelát nebo náš převor nebo naše prelátka, Bůh ví, milý člověče, tehdy jsi převelice zkoušen, i učiň s velikou pokorou veni a hned potom jdi se modlit a Bůh tě potěš. I proměň pak své srdce ve sladké Boží lásce tak, abys každého bratra nebo sestru, kteří ti svěření jsou, zvláště miloval ve všech jejich potřebách. Buď se svými poddanými a bratřími milostně vesel nebo dobrotivě vážný a bývej milosrden k všeliké jejich práci a sladkými slovy jim poruč, aby šli, kázali směle a zbožně vyslyšali zpovědi, neboť k tomu je Bůh poslal na tento svět, aby byli spasitelé a pomocníky ubohým hříšníkům, podobně jako Kristus byl Spasitelem všeho světa a sstoupil z vysokého paláce Svaté Trojice na tento bahnitý svět.

Tak mluv ke každému bratru s bezednou pokorou svého čistého srdce: Aj, milý člověče, já nehodný čehokoliv dobrého jsem tvým sluhou ve všeliké službě, pokud mohu, a ne tvým pánem. Ale mám bohužel moc nad tebou a s vroucí Boží láskou tě vysílám. Mám velikou útrpnost s tvou prací, ale mám též porozumění. Raduji se z převysoké důstojnosti, kterou ti Otec nebeský uchystal. Nuže posílám tě v témže jménu jako Ježíš šel od svého Otce, když hledal ztracené ovce tak dlouho, až z lásky zemřel. Pravá láska Boží tě provázej po svatých cestách a v prospěšných pracích. Já pošlu touhu své duše a modlitby svého srdce a slzy svých hříšných očí s tebou, aby tě Bůh svatého a lásky plného sem nazpět mně k radosti poslal. Amen.

Tak všechny své bratry povzbuzuj, když vycházejí, a také je vesel, když se vrátili. Jdi před nimi do pohostinky a opatř z Boží dobroty Božím učeníkům všeliké potřebné pohodlí, jaké jen zjednati můžeš. Aj člověče, ty sám jim nohy myj, zůstaneš přes to mistrem nebo mistrýní a jsi jim pokorně poddán. S hosty nebývej dlouho, starej se řádně o konvent. Hosté at dlouho

nebdí, což jest svatá věc. Den co den zajdi do nemocnice a maž nemocné útěšnými slovy Božími a občerstvuj je dobrotivě pozemskými věcmi, neb Bůh jest nad všeliký výdaj bohatší. U nemocných vždycky očisti a v Bohu se sladce s nimi směj. Jejich skrytou potřebu sám od nich nos a věrně milostně se jich vyptávej, jaký jest jejich skrytý neduh, a statečně jim pak pomáhej, tak vteče do tebe sladkost Boží.

Chodívej také do kuchyně a dohlédni, jsou-li potřeby konventních bratří tak v pořádku, aby tvá lakota a netečnost kuchařova neukrádaly tajně Našemu Pánu sladkého zpěvu v choru, protože duchovní, hladem zmožený, nezpívá nikdy pěkně; a pak hladový muž nemůže hluboko studovat. Tak bývá Bůh pro nejhorší oloupen často o nejlepší.

V kapitulu buď se sladkou myslí spravedliv a podle viny tam právě sud. Velice se střež, abys nešel proti své moci k vůli bratřím anebo k vůli konventu, neboť z toho se rodí veliké různice. Vždycky se žehnávej před myšlením pýchy, jež bohužel též s dobrým podobenstvím do srdce vpadává a mluví: Oh, jsi přece nad nimi všemi převorem nebo převorkou, můžeš tedy dělati, co se ti dobrým zdá. Nikoliv, milý človče, tím porušuješ svatý Boží pokoj. Mluv s poddanou myslí a s milostným veselím toto: Milý bratře nebo sestro, jak se vám to líbí? a pak dle jejich nejlepší vůle se říd!

Vzdávají-li ti tvoji bratří nebo sestry tvého konventu čest, pak uvnitř se boj, bystře jsa na stráži svým srdcem a na venek se styď způsobným chováním. Všecky stížnosti milosrdně přijímej a všelikou radu věrně uděluj. Chtějí-li tvoji bratří vysoko stavěti, to svatě zamítni a řekni takto: Aj přemilí bratři, stavěmež Svaté Trojici rozkošný palác ve svých duších z dříví Písma Svatého a z kamení vznešených ctností. Prvním kamenem nádherného paláce, ve kterém věčný Bůh bez konce svou lásky žádostivou nevěstu milovati má, podle svého silného zalíbení a podle její chutnající touhy, jest bezedná pokora, která tak dobře otesána jest sladkým dostatkem pozemské pomíječnosti, že chtivá pýcha a ostrý slavomam nikdy jí nedají tolik moci, abychom co stavěli jako pozemští pánové nebo paní, ale budeme

stavěti jako nebeská knížata na zemi. Tak zasedneme v soudný den podle chudého Ježíše podobni pánům apoštolům. Milí bratři, budujmež své nebeské příbytky s božskou radostí a svou pozemskou školu budujme v starostech, neboť nemáme žádného jistého prodlení, že se dožijeme zítřka.

Měj oči orlí a pozoruj své poddané v Bohu a hled na ně milostně a ne zlostně. Najdeš-li někoho, že tajně pokoušen jest, aj, při tom stůj s veškerou láskou a Bůh nedovolí, aby se tě skrýval.

Těm blaženým bratřím, kteří nějaký úřad mají, povím tuto pravdivou řeč, kterou jsem viděla ve Svaté Trojici, když jsem byla na své bídne modlitbě. Modlí-li se člověk v křesťanské víře s tak poníženým srdcem, že žádného tvora pod sebou nestrpí, a s tak bēdnou duší, že všecko ustupuje v jeho modlitbě kromě jediného Boha, pak jest božským bohem s Otcem nebeským. Ale rozpomíná-li se pak člověk docela správně, jak opravdu nicotný sám v sobě jest, též bojí-li se sám sebe ve sladkém objímání tak velice, že ničeho nezná, jen ve všem slávu Boží: opět pracuje-li člověk s řádným užitekem z opravdové potřeby s toutéž láskou, s kterou se modlil, pak jest lidským bohem s Kristem. Zato všechno, co kdo mudruje a pracuje bez užitku a bez potřeby, to vše jest před Bohem mrtvo, vyjma učí-li člověk z lásky k Bohu a ne z pozemské záliby neumělého a obrací-li hříšníka a těší-li zarmouceného a přivádí-li zoufalce zase k Bohu, pak jest duchovním bohem s Duchem Svatým.

Aj, toho přeblaženého člověka, který všechny věci, jež Bohu cenny jsou a člověku je vykonati možno, koná v stejné lásce k chvále Boží s pevnou vůlí celého svého srdce, pak jest úplnou osobou se Svatou Trojicí. Ale prach hříchův, který na nás padá zcela jako bez naší vůle, ten oheň lásky tak rychle zničí, jako se mžiknutí našeho duševního oka dotýká Božství žalostnou, lka-vou, sladkou touhou, které žádný tvor odolati nemůže. Když počne stoupati, prach hříchův s ní spadne, i jest pak s Bohem jeden Bůh, tak že co on chce, to ona chce, a jinak by nemohli býti spojení úplnou jednotou. — Aj člověče, pokaždé ve dne anebo v noci věnuj naše-

mu milému Pánu Bohu volnou hodinku, v níž bys bez překážky uvnitř mohl se libě modlití, protože nebeský dar, kterým Bůh obyčejně pozdravuje a učí své vyvolené milé, jest od přirozenosti tak vzácný a tak jemný a teče tak sladce, když věčný Bůh k lásky žádostivé duši do nádherného svadebního lože jíti si umíní. Vždyť on tolik jest raněn její láskou, že se zřekl všech věcí, které mu příjemny byly, na více než na třicet let, aby ji mohl všecku zlíbatí a svým holým náručím obejmouti. Kdybys na to myslíval, jakž bys mohl tak hrubým být! Jistě bys mu pro třicet let denně věnoval hodinku.

Když já, všech lidí nejbídnější, přistupuji k své modlitbě, zdobívám se podle své nešlechtnosti: oblékám se do bahna, jež sama jsem. Po té si obouvám vzácný čas, který jsem ztrácela po všechny své dny, a tak opáší se mukou, kterou jsem zavinila. Potom беру na sebe plášť zloby, již jsem plna. Pak si postavím na hlavu korunu skryté ohavnosti, již jsem se dopustila proti Bohu. Potom беру do ruky zrcadlo pravého poznání a zhlížím se v něm, jaká jsem, i nevidávám bohužel nic jiného než samé — ach běda!

Tyto šaty nosívám na sobě mnohem raději, než kdybych všeho pozemského statku po vůli měla a bývají mi při tom tak odporňy v žalostné netrpělivosti, že raději bych byla peklem oděna a všemi dábly korunována bez své viny. Ach běda, bohužel, jak přecasto přicházejí lupiči nestálosti a berou nám tyto šaty, když sami sobě se líbíme a jsouce vinni, nevinnými se býti pravíme, tehdy nás lichá sláva olupuje a pýcha k zemi sráží, i býváme nažší nahých. Ach běda, jak velice jest se nám pak styděti Boha a jeho přátel a všeho stvoření! Chceme-li všecek svůj stud přemoci s velikou ctí, jest nezbytno, abychom se znovu tak sami sebou oblekli. Tak ozdobena hledávám Ježíše, svého sladkého Pána, a nenaleznu ho ničím tak rychle, jako tím, co jest těžko a obtížno. Třeba přistoupiti opravdu zbožně, se silnou touhou a s povinným studem a s tekoucí láskou a s pokornou bází, tak zmizí neřád hříchův před božskými očima Našeho Pána a tak počne on milostně zářiti duši vstříc a ona počne téci vroucí láskou. Tehdy pozbude du-

še všelike své viny a všeho svého hoře a tak počne on ji učiti všelike své vůli. Tak počne ona okoušeti jeho sladkosti, a tak počne on ji pozdravovati svým božstvím, že síla Svaté Trojice její duši a její tělo dočista pronikne a tehdy se jí dostává pravé moudrosti; a tak počne on ji milovati, až ona onemocní. Tak počne ona ssáti, až on láskou ochuraví, a tak počne on tu míru mírniti, protože on její míru lépe zná než ona sama. Tak počne ona toužiti, aby mu sloužila s velikou věrností, a tak počne on jí dávatí plné poznání, a tak počne pak ona utěšeně chutnati svým tělem pro jeho lásku, a tak počne on všechny dary utvrzovati se svatým svolením v její duši. — Bude-li pak ochotna stříci se nešlechtné lásky k svému tělu a žádostivé sladkosti všech pozemských věcí, bude jí možno dokonale milovati a Bohu mnohou chválu získati ve všech věcech.

Nyní, milý človče, ještě jest dvě věci, jichž se ti třeba chrániti se svatou horlivostí, protože nepřinesly nikdy svatého ovoce; to jest když muž anebo žena ve zbožném myšlení na dobré skutky a dobré mravy mnoho se přičiňují, aby za preláty byli zvoleni. Takového myšlení má duše nenávidí. Když pak moci dojdou, mívají tolik nectností, že od nich nikdo nebývá potěšen, kdo je s velikou touhou volil. I bývá takový pak z hodnosti vystrčen a tak se jeho falešné ctnosti v hanbu obrátí.

To druhé jest, když někdo byl chvalně zvolen bez všelike viny, že se potom tak změní, že nikdy si nežádá, aby byl volby zbaven. Což jest znamením mnoha nectností. Ale i když chvály zaslouží, přece at vždycky se bojí a se pokořuje. Statečná ženo a dobrý muži, vy tuto knížku čtete, již byste rádi po mé smrti se mnou mluvili a nemůžete.

II. O ŘEHOLIKANOVNÍKA, JAK SE MÁ CHOVATI. DOSTALO SE JÍ OD BOHA.

Lidi máme pozdravovati v Duchu Svatém jeho božskou plností a máme děkovati za jejich milosrdný dar. Více však máme děkovati společně se všemi tvory Otci nebeskému za jeho svatý dar, který ze své Svaté Trojice

lije do srdcí hříšníkův, den ze dne a bez ustání. — Že orel tak vysoko létá, za to nemůže děkovati sově.

Modlila jsem se za jednoho pána na jeho žádost. Toto jest svatá odpověď od Boha a on mluví ke mně takto: Jeho touha se kloní k pokornému životu a můj dar, který mu dám, jest veliký a jeho vůle jest svatá; ale ať řádně vytrvá, kde jest. Tuto řečoli mu poslal Bůh, vysoký papež z nebeské říše, a mluví takto: Ať se stále modlí, víc a více a bez ustání dle kněžského řádu. Dám mu k tomu svou božskou sladkost, té ať užívá v samotě svého srdce. Bývá-li pokoušen, ať mne silně vyzývá a rychle mu pomohu. Svě dluhy ať všecky poplatí a ať utrácí málo. Ať si nikoho neživí, ani jako pán ani v nájmu, ale ať má čisté posly pro svou opravdovou potřebu. Se svými příbuznými ať se nezabývá, ale kdyby ho chtěl některý následovati, tomu ať pomáhá. Ať nosí tak hezké šaty, jako nosí nyní, ale na holé tělo ať si obléká hrubý šat za mnohé slasti, jichž se mu v jeho kůži dostalo. Ať spává na slámě ve dvou vlněných plénách a dvě podušky ať má pod hlavou a ve dne ať má na lůžku pěknou prošívanou přikrývku a jeho lůžko ať stojí na témže místě, kde stálo dříve, veřejně. U lůžka ať má rohožku a klekátko. Tak ať poníženým srdcem dává zase dobrý příklad za život zlý. Ať má také dvě metly u svého lůžka, aby se jimi mrskal, když se probudí.

Den jak den jedenkrát buď jeho modlitba při dlouhé venii taková: Pane, věčný Otče, Bože s nebes říše, děkuji tobě, Pane, že jsi ke mně svou milost sklonil. A prosím tě, přemilý Otče, pro všecky tvé zázraky, aby tvá sladká nebeská rosa, stékající bez ustání z bezedné živé studnice celé tvé Svaté Trojice čistila neustále mou duši ode všech skvrn. Per Dom. nostrum.

Po té jsem se tázala: Pane, jak se uchová bez hříchu v pozemské důstojnosti? A Náš Pán řekl: Ať jest živ v ustavičné bázni, zcela jako myš, sedící v lapáku a čekající své smrti. Spodek lapáku, toť tato pozemská důstojnost, hořejšek moje všemohoucí moc. Tuto glossu praví Náš Pán: Kdo touží po tom, abych mu opravdu chutnal, ten ať ustavičně, každé chvíle ve všech věcech se hrozí jiskry svého těla, kdy srdce hrává s tajnou rozkoší. Pročež jí-li, ať se spokojuje s málem a jest dobro-

činný; spí-li, ať jest způsobný a sám ať jest se mnou. Když bývá se světem, ať jest jako myš ve svém srdci. Když se zpovídává, ať jest pravdomluvný a poslušný a všechny věci ať udělá dle rady svého zpovědníka.

III. BŮH DÁVÁ VRCHNOST. JAK SE Z KOZLŮ STANOU BERÁNCI.

Ze tento pán sám z pánů za děkana byl zvolen, toť vůle Boží, neboť On sám řekl takto: Proto jsem ho posadil se stolice na stolicí, aby byl pokrmem kozlů. Glossa: Nazývá-li Bůh kanovníky kozly, činí to proto, že jejich těla páchnou nečistotou ve věčné pravdě, před jeho Svatou Trojicí. Kůže kozlí jest vzácná; a tak jest tomu s jejich panstvím a s jejich obročím. Ale když kůže po smrti obleze, ztratila všechnu svou vzácnost.

A Náš Pán Bůh byl tázán, kterak by se z těchto kozlů stali beránci. I řekl Náš Pán takto: Kdyby chtěli pojídati obrok, který jim pan Děťřich do žlabů klade, to jest svaté pokání a věrnou radu ve zpovědi: ihned z nich budou jehňata, zvaná beránci, jehňata s rohama. Rohy, toť moc duchovní, které svatě užívají ke chvále Boží. Ať jest pevný a naprosto důvěřuje v Boha, neboť On praví: Já sám pomohu vinu toho pána odplatiti štěstím.

IV. O OPATRNOSTI A BÁZNI, JEŽ UCHOVÁVAJÍ SMYSLY VĚCÍ POZEMSKÝCH.

O běda, mne přeubohé! Žaluji si Bohu nebeskému, že nyní horší jsem, než jsem byla před třiceti lety, poněvadž tvorové, kteří mi zde pomáhali nésti mé vyhnanství, neměli býti tak vzácní, mělo-li se ubohé tělo uzdraviti. Proto mi nezbývá, než stavěti bez ustání dva strážce mezi svou duší a všechny pozemské věci, aby mi v mém těle už tolik nechutnaly, jak má ubohá potřeba ukazuje. Ti chrání také mých smyslů, aby mne tyto pozemské věci nezavedly do žádosti mnoho míti, dlouho užívati. Ten první strážný, toť opatrnost, která pořádá dokonalé užívání všech věcí podle vůle Boží, takže člověk má ustavičně srdce cizí ke všem pozemským věcem a tak cizí, že ztratí-li člověk pozemskou věc, bývá mu pak u srdce tak lehká a jeho duše tak volná a jeho smy-

sly tak bez starostí, že mu opravdu tak blaze jest v Bohu, jako by mu jeho nejmilejší přítel jeho nejtěžší břemeno vzal: neboť komu pozemské věci nejsou nejtěžším břemenem, ten nemůže před Bohem slouti pravým duchovním člověkem. Proto řekl Náš Pán takto: V bídě se užívá všech věcí správně, neboť dobrá chudoba bývá potřebna, proto jest svata, a nadbytek nemůže v ní vnést žádně tmy do duše.

Druhý můj strážce, toť svatá bázeň, která mne s Boží moudrostí chrání toho, aby se má duše na pozemské věci, jichž se jí dostává, neusmívala. Ale přijímá je jako zkoušku, hrozíc se žádostivosti a marné slávy, jež mnohého člověka, slaveného v duchovním životě, tak velice zatemňuje, že světla opatrnosti a ohně lásky a chutnání Boží sladkosti, pokoje a milosrdenství tak klidně s žádostí pozbyl, že ani o tom neví.

Tak řekl Náš Pán: Ano, ti mluvívají v pěkných obrazích; chtějí proto pozemské věci milovati a mnoho k sobě přitáhnouti, aby mně tím lépe mohli sloužiti; zatím slouží sami sobě více nežli mně. Člověk, který jen sám sobě dělá pohodlí nebo radost, jest sám sobě živ. Ale každý člověk měl by býti sám v sobě Kristem, měl by totiž býti Bohu živ, a ne sám sobě. Přeblažený ten, jenž všecek v Bohu žije, tomu jest vše jedno, co má, vyjma svatou chudobu, do které Bůh člověka vrhá podobně, jako On svého nejmilejšího Syna s nebe hodil na cestu do cizinských jeslí, tak odhazuje dosud Náš Pán své vyvolené přátele od všeliké pozemské útěchy, aby lačněli útěchy nebeské. Opravdu svatý člověk bojí se více světského štěstí než starosti o pozemskou potřebu. Proč? Bydlení takových jest v nebesích a na tomto světě jest jejich žalář. Proto řekl Náš Pán: Kdo vznešenost mé svobody poznává a miluje, ten nestrpí, aby mne jedině miloval pro mne, ale musí mne milovati ve tvorech. Tak zůstávám v jeho duši prvním.

V. PO LÁSCE A TOUZE KRÁSA TVORŮ DÁVÁ POZNÁNÍ S HOŘEM.

Prvního poznání, které mi Bůh dal po dotknutí lásky a po toku touhy, dostalo se mi s hořem. Pohlédla-li

jsem na něco, co bylo krásného nebo bylo mně milo, počala jsem vzdychati, pak plakati a pak počala jsem přemýšleti, bédovati a mluvíti takto ke všem věcem: Až nikoliv, měj se na pozoru: toto není tvůj Milý, který tvé srdce pozdravil a tvé smysly osvětil a tvou duši tak slastně spoutal: ať tato rozmanitá sladkost pozemských věcí tě ode mne neodpuď. Ve vznešenosti tvorů, v jejich kráse a v jejich užitečnosti chci Boha milovati a ne sama sebe.

VI. V POSLEDNÍ CHVÍLE HLEĐ, AŽ MÁŠ LÁSKU, TOUHU, BÁZEŇ A TROJÍ LÍTOST.

Tázala jsem se svého Pána, jak se mám chovati v poslední chvíli před svým skonáním. A Náš Pán řekl: Chovej se v posledních chvílích tak, jak jsi se chovávala za doby první. Zachovej si lásku a touhu, lítost a bázeň, neboť těchto čtvero věcí bylo počátkem tvého života, proto jest potřebí, aby byly také tvým koncem. I řekla jsem: Milý Pane, kde jest ještě dvě věci, jež jsou základem a korunou nebeské slávy, totiž křesťanská víra a pravá důvěra? A Náš Pán řekl takto: Z tvé víry se stalo vědění a tvá žádost se proměnila v pravé ubezpečení. Tento výklad jsem viděla v jeho slovech a vím ho také ve svém srdci. Má trojí lítost se zakládá na třech věcech.

Lituji svých hříchů nyní nade vše, což pochází z lásky. Ale trýzně lítosti jsem pozbyla v lásce všemilovné. Lituji hříchů všech lidí, i jest mi opravdu tak jako nemocnému, který má chuť na tak vzácnou věc, že se mu jí nikdy nemůže dostatí nebo bohužel zřídka. — Proto mám srdce rozžalostněno a má duše se honí se svou touhou za velikým divokým zvířetem. Proto řekl Náš Pán: Nebývá-li možno velikých zvířat lapiti, vhánívají je do vody. Tak se nikdy hříšník neobráti, nezaženou-li ho svatí lidé kvapnou touhou do hlubokých slz svých srdcí.

Lituji všech dobrých skutkův, jichž jsem zanedbala pro lásku k svému tělu bez opravdové potřeby. O tom Náš Pán řekl: Nemožno stavěti příbytku, není-li místa; tak nemožno dostatí odplaty v nebesích bez zalo-

žení dobrých skutkův. Toho dopřává Náš Pán z vroucí lásky, aby tíci mohl každíčké duši: Přijmi, má nejmilější, tuto mnohonásobnou důstojnost, které jsi sama sobě zasloužila; aby Bůh toto slovo pověděti mohl podle pravdy duši ke cti a z lásky zcela tak, jako by on nebyl příčinou její blaženosti a ona byla s to, aby se jí dostalo dokonalé slávy pro tělo i duši.

Proto má Náš Pán v našich pracích, v naší chudobě, v našich bolestech, jež zde v opravdové lásce snášíme, tak vroucí zalíbení, že své spravedlnosti tak šlechetně utíká, jak jen jeho božství sluší. To jsem pochopila ze spousty darův Božích.

VII. NAŠE VLASTNÍ VŮLE MŮŽE ODPOROVATI VZPOURĚ. DOBŘÁ DUŠE JEST RYCHLE U BOHA.

V mé společnosti jest duchovní osoba, od které zakouším mnoho soužení pro její zlé chování, protože mne nechce v ničem poslechnouti. Stěžovala jsem si na to Bohu veškerou svou touhou a divila jsem se velice, čím by to bylo? A Náš Pán řekl: Viz, čím to. I viděla jsem, že neobyčejný ďábel visel na té osobě a tahal ji od všeliké dobré věci. I řekla jsem: Kdo ti dal moc, abys Bohu tak velikou hanbu tropil na této osobě? A ďábel řekl: Nikdo mi té moci nedal, jen její vlastní svobodné rozhodnutí.

V těchto slovech jsem viděla, že ďábel s tak opovrhlivým posměchem za všemi lidmi chodí, kteří mu dávají dovolení sami na sebe tím, že prolhaně žijí, a on se prohlašuje nevinným Bohu i všem tvorům. I řekla jsem: Kdo jí ubohé pomůže, aby se tě zbavila? A ďábel od Boha dohnán řekl: Nikdo jí nemůže pomoci, jen její vlastní svobodné rozhodnutí, neboť Bůh jí dal moc, aby svou mysl obrátila. Udělá-li to, pak od ní poletím. — Nyní se tě táži ve věčné Pravdě: Jak se jmenuješ? A ďábel řekl: Jmenuji se Vzpoura, a tato tlupa, kterou vzadu vidíš, to jsou všechno moji tovaryši téhož řemesla jako já, a to jest tak rozmanité, jak rozmanitých lidí nalezneme, kteří v dobrých věcech svých věrných pánův poslouchati nechťejí.

Z toho se octla má duše tak rychle u Boha, že jako by vylítla bez vlastní námahy, a všechna se zavinula do Svaté Trojice, jako dítko se zavíjí do pláště své matky a všechno se klade na její prsa. I řekla má duše silou a hlasem všeho tvorstva takto: Aj přemilý, pomni mé trýzně s touto osobou a změň, Pane, její mysl svou božskou slastí. — Nikoliv, řekl Náš Pán, mé slasti není hodna, ale uvrhnu její tělo do nemoci a muka ji tak ochromí, že stěží půjde po hříšných cestách. A tak ji oněmím, že zlého slova nepoví. Také tak oslepne, že jí bude hanba hleděti na marnost. Ale co pak jí kdo udělá, to dělá mně. Opravdu se to stalo potom ve čtrnácti dnech. Alleluja.

VIII. MEZI BOHEM A LUCIFEREM JEST DVOJÍ OČISTEC. JAK ĎÁBEL MUČÍ DUŠE.

Náš lidský bratr Ježíš Kristus vstoupil se všemi ctnostmi na nebesa ve výsost svého božství a za ním tam nikdo nepříjde, kdo nemá podobně též všech ctností; neboť Svatá Trojice si usedla vznešeně nad všemi věcmi do rozkošné výše se všemi svými ctnostnými přáteli, podle toho vznešeně krásnější a na radosti bohatější, jak chvalnou podobnost oni s jejími božskými ctnostmi s sebou přinášejí. Ano ctnost za ctností, které zde na světě konány byly s dobrou vůlí bez neupřímnosti, ozdobeny láskou a dokonány bez hříchu, toť v nebesích struny, jež tam znějí ustavičně bez konce z věrné duše i z těla dobré vůle do Svaté Trojice, až Otec svému Synu děkuje, že ji tam s ctnostmi přitáhl a Syn Otce oslavuje, že ji stvořil, a Duch Svatý Otce i Syna tak jemně nutí, až se Svatá Trojice tak mocnou silou proti ní rozproudí, a tak sladce rozezpívá, že ji všechny věci s Bohem milují a zbožňují.

Právě tak jest hříšný ďábel Lucifer zapadlý pod všechny věci, ale jen se všemi těmi, kteří nectnosti zbožňují a milují. Mezi Boží výsosti a ďáblou propastí jest ještě dvojí očistec. V těch dvou očistcích jsou rozmanitá muka a trýzně. Prvním očistcem jest užitečné soužení, které na tomto světě trpíváme v rozmanitých útrapách. Druhý očistec jest po tomto životě tak veliký, že se za-

činá při ústí pekelném a končí se u nebeské brány. Dáblí však nemohou duši dále trýzniti než na okršku zemském, ve vzduchu a na všech místech, kde člověk hřešil, a ve všech výškách, kde vzduch svými hříchů pokazil. Tím je ďábel usvědčuje, že jejich hanba a jejich trýzeň jest tím větší pro všechny hříchů, jež zde neodkáty zůstávají.

A když se jim dostalo štěstí, že jsou z ďábelských rukou vysvobozeny, pak hoří samy v sobě bolestně s nepatrnou trýzní. Po té přicházejí skrze pomoc a trpělivé snášení nad veškerou trápení, to jest nebi tak blízko, že mají všelikou radost, jen trojí radosti ještě nemají: že Boha nevidí, že se jim nedostalo slávy, že nejsou korunovány. Takový jest očištec na zemi a ve vzduchu mezi peklem a nebem. Ale jest tomu tak ve smyslu duchovním, ježto duše nemůže od pozemských věcí žádné muky trpěti, když z tohoto těla vyšla.

IX. KDO SVATÉ CTÍ, TOHO CTÍ ONI A PŘI SMRTI TĚŠÍ.

Ctíme-li svaté krásnou vzpomínkou a všelikým myšlením, jež možno míti v den, kdy Bůh je poctil svatým skonáním, bývá jim to tak velice milo, že přicházejí až k nám s veškerou slávou, které se jim za svatost dostalo. To jsem na opravdu viděla v den svaté Maří Magdaleny, když Bůh byl slaven slavnostním zpěvem za velikou slávu, které se jí odměnou dostalo. Poskakovala v choru podle svatého zpěvu, dívala se každému zpěváku do očí a přistoupivši řekla: Ke skonání všech těch, kteří mé skonání slaví, přijdu a zase já je poctím; ve všem podle toho, jak budou mocí přijmouti, jim přispěji. Čtyři velicí archandělé ji vedli mezi sebou a malých andělův bylo daleko nad lidský počet. I tázala jsem se, jak ta čtyři knížata slovou? A ona řekla: První slove Síla, druhé Žádost, třetí Dobrá vůle, čtvrté slove Stálost. Těmito čtyřmi ctnostmi totiž jsem přemohla všeliký svůj trud, proto mi Bůh dal odměnou obojí, panoše i korunu. U jiných svatých jest tomu také tak. A Náš Pán řekl: Když se do nejmenší jiskřičky fouká, rozpálí se a svítí v nebeském ohni, při němž jsou hořící svatí.

X. MODLITBA, MŠE, SLOVO BOŽÍ, ŽIVOT DOBRÝCH LIDÍ, POSTY A KVADRAGENY VYSVOBOZUJÍ DUŠE Z OČISTCE.

Modlíla jsem se za jednu duši, jejíž tělo bylo zabito v hříšném životě, i řekl Náš Pán takto: Sedm let postu a sedm kvadragen bylo by jako dešťová kapka ve velikém ohni. Do třiceti let mne neuprosí, protože v bláznivé pyše své tělo zabil třicet let před určenou mu dobou, ta mi zaplatí v trápení. Duše řekla: Aj Pane, může se přece nadíti tvé dobroty. Bůh praví: Ovšem, kde dva se spolu potýkají, tam slabší dojistá zahyne. Slabším chci býti já, i když jsem všemohoucí. Třicet set Mší jest jeho výkupné, protože nikdy celé Mše neslyšival, děláje to ze studu. Duše: Pane, co ho zachránilo? — Bůh: Když slyšival moje slovo, vzdychal, a to jsem mu odměnil, bylť na konec živ tak, že vzdychal pro své hříchy. — Pane, kdyby bratr jeho matky, který jest duchovním, od svého mládí až do šedin v mnoha pracích a trampotách, kdyby ten to obětoval za něho a odešel odtud a usadil se v místě, kde dříve byl tvou láskou znám, neosvobodil bys duše té? — Ano, řekl Náš Pán, kdybych tak silně byl nucen, musil bych dáti vše, co by se chtělo. — Pane, kdyby ten duchovní své dobré skutky té ubohé duši dal, jak by se jí pak vedlo?

Ihned mi Bůh dopřál nebožtíka viděti, čehož se mi dříve nemohlo dostatí pro jeho nečistá muka, kterých má duše nesnese. I byl krásnější než slunce a vznášel se v jasné rozkoši vysoko nad všelikým pozemským trápením. I mluvil radostně a byl velmi vesel. Řekni mým přátelům: I kdyby země zlatá byla a zářné slunce na ni svítilo bez přestání ve dne i v noci, k tomu sladký májový vzduch, krásného kvítí a ovoce plno, nechtěl bych na ní býti ani hodiny, tak slastný jest tento život. Do věčného nebe ještě nebyl přišel.

XI. JAK JEDEN ZÁK JEST MRTEV A JEST KAZATELEM.

Tak mluví Náš Pán: Pravím ti při mém hořícím božství a při mém živém člověčenství, že jeho přirozenost mrtva jest svatou smrtí, takže nikdy nespáchá těžkého hříchu na zemi. I bylo ho viděti jako kazatele a stál

na červeném mramorovém sloupě a kázal lidu takto: Venite benedicti Patris mei. Pojdte ke mně všichni blažení a odejděte ode mne všichni nešťastníci. I viděla jsem a poznala, že všichni kazatelé nám o těchto dvou slovech káží a nás učí.

XII. JAK SE TI ZACHOVATI VE ČTRNÁCTI VĚCECH.

Když se modlíš, čiň se malým velikou pokorou. Zpovídáš-li se, buď pravdomluvným. Děláš-li pokání, buď horliv. Jíš-li, buď spokojen s málem. Spíš-li, buď způsobným. Jsi-li sám, buď věren. Jsi-li s lidmi, buď moudrým. Jsi-li poučován o dobrých mravech, buď poslušen. Bývá-li tvá zloba plísňena, buď trpěliv. Konáš-li něco dobrého, měj sebe sám za zlého. Konáš-li něco špatného, hledej ihned milosti. Jsi-li marniv, strachuj se. Jsi-li zarmoucen, měj velikou důvěru v Boha. Pracuješ-li rukama, důkladně si pospěš, tak zaženeš zlé myšlení.

XIII. JAK DUCHOVNÍ LIDÉ ZE SLEPOTY SE CHRÁNÍ MILOVÁNÍ. O ŠESTERÉ SÍLE DARŮV BOŽÍCH.

Aj milý Ježíši, Bože s nebes říše, na jednu věc se tě musím, Pane, zeptati, déle jí nesnesu pro velikou slepotu, kterou na ní poznávám, že totiž duchovní lidé se chrání božské vroucnosti, takto: Když Bohu se zalíbilo, že jeho božské srdce s láskou na přešťastnou duši vzhledne tak velice, až jiskřička přiletí do chladné duše a zanítí ji tak silně, až člověkovu srdce počne hořeti a jeho duše se taviti a jeho oči téci: tehdy by rád Náš Pán pozemského člověka tak nebeským učinil, aby Boha statečně v sobě následoval, miloval a poznával, ale lidské smysly řeknou: Ne, já mohu dobře prospívati ve vnějších věcech. Tak mluví zvláště velemoudří klášterní. — Na to odpověděl Náš Pán takto: Mé božství přišlo na svět, mé člověčenství konalo práci; mé božství vstoupilo na kříž, mé člověčenství strpělo smrt; mé božství povstalo z mrtvých a vyneslo člověčenství na nebe. Všichni, kdož mne od sebe zapuzují, budou ode mne zapuzeni. Co člověk sám v sobě zmůže? Nic než hřích! Vždyť ani mé

člověčenství nikdy nic nevykonalo, než jen co mé božství dříve uvážilo.

Ti říkají: Pane, jest rozumno těla šetřiti, kde tvůj božský dech z tvé Svaté Trojice tak sladce se snáší a duši tak silně proniká, že tělo pozbývá veškeré své moci a člověk není k ničemu.

Toto praví Náš Pán: Královský pokrm nemá se zbytečně klásti, dokud člověk pozemské potřeby řádně nezažil. Můj zvláštní dar přináší člověku zvláštní odůstojnění na duši i na těle. Neumělým skýtá poučení a moudrým útěchy. Vzdává také věčnou chválu a slávu bez konce bezedné studnici, z níž vyplynul, když pln ovoce znova se vymršťuje, neboť splynul ode mne. Ano milost, kterou Bůh člověku obyčejně dává s mocí a s prozířetelností, ta bývá sama v sobě tak vzácná a přichází s tak velkým přátelstvím Božím, že se člověk ani hříšku nedopustí, aby ho pro pomíjející věc od Boha neodpudiv. O běda, nešlechtná duše, která můžeš dopustiti, abys Boha od sebe odpudila dříve, než jsi ho po jeho vůli využila, když jeho nejvyšší slast jest v tobě skryta. Chceš věděti, jak máš daru Božího upotřebiti a ho zužítkovati podle vůle Boží?

Ano, on sám tě o tom poučí, jest-li ti vítán. S vnějšími ctnostmi a s vnitřní touhou jej přijmi; s poníženou bází si jej uchovej, podroben ve všech potřebách. Dopřej mu chvíle a místa v sobě, o jiného tě neprosí. Nechat tě roztaví tak hluboko v Bohu, abys jeho vůli poznal, jak dlouho se máš oddávati jeho vzácnému milování s tebou a kdy a jak máš pracovati pro hříšníky a pro ty, kdo v očištění jsou. A hleděti si všeliké bídy člověka, ať živého nebo mrtvého.

Když jsi to vykonal uvnitř podle zalíbení Božího a podle moci své duše — neboť ona sama v sobě zemdlí, dokud jest ve svém smrtelném těle vězněna — po tomto požitku řekne duše takto: Pane, utec ode mne uvnitř a stůj při mně zevně, tak aby všechny mé skutky klonily se po tvém daru a já ráda potlačila žalobu na svou strast.

XIV. BĚDUJÍCÍM V TRÁPENÍ NEDOSTÁVÁ SE ŠESTERA VĚCÍ. JAK TŘEBA SNÁŠETI NEMOC, POTUPU.

Kdo na své překážky v trápení nařiká, ten jest v poznání slepý, nebo v trpělivosti zbabělý, nebo jest v lásce ochladlý. A k ctnostem sestárlý, nebo jest smysly pohlouplý a také na dobrá slova němý.

Proto pravil Náš Pán takto: Ten člověk nechce býti nemocen a nechce býti hanoben, i na což pak jeho slávu připnu? Pane, když člověk nemocen jest a hanoben, z čeho pak má slávu stavěti? — Když jest nemocen, ať mne ctí, mně slouží, mne miluje jediné radostnou trpělivostí; když bývá tupen, ať mne miluje a jest dočkavý; jsou-li kazatelé, zpovědníci tak utlačeni svým úřadem, že ho konati nemohou, a přes to svatou vůli mají, to není na překážku jejich blaženosti, jest to ozdobou jejich aureol.

XV. O HENOCHOVĚ A ELIÁŠOVĚ UTRPENÍ A O POSLEDNÍCH KAZATELÍCH A O ANTIKRISTOVĚ ZLOBĚ.

O silná Boží lásko, tys tak sladkou tíseň na mne vložila, že má duše se souží o zázrak. Pomyslím-li si, že mé tělo tak se smrtí zhasne, že už nebudu trpěti ani chváliti svého milého Ježíše, bývá mi tak bolestně, že pak toužívám, kdyby to možno bylo, abych živa byla až do soudného dne. K tomu mne pudí věrná láska, jež Boží jest beze mne a ne má. Proto Náš Pán řekl: Až ti bude umříti, hleď ať se kaješ z celého svého života, buďsi jak svatá. Ať Pane, prosím tě, ať moje touha nezemře, když svým tělem nic už nezískám. I řekl Náš Pán: Tvá touha bude živa, neboť nemůže umříti, protože jest věčná. Bude-li tedy pro mne čekati až do soudného dne, duše i tělo opět se spojí a já ji pak zase v ně vložím. Tak mne bude chváliti bez konce a sloužila mi od prvního počátku, protože jsi chtěla býti s Adamem až do této chvíle z lásky ke mně; tak jsi volila hoře všech lidí a službu všech lidí pro mne dokonati. Já nad to pravím: Tvé bytí trvejž až do posledního člověka.

Ať Přemilý můj, jaký ten poslední člověk bude, k němuž se můj život připne? Budeť život duchovních lidí na konci světa velmi vzácný.

Náš Pán odpověděl takto: Henoch bude poslední člověk, jenž bude duchovním životem živ. Po té mi Bůh ukázal znovu konec tohoto světa, kdy poslední bratři budou mučeni takto: Za vlasy, kterých si nikdy nemají stříhati dle zvláštního úradku vůle Boží, poručí je Antikrist pověsiti na stromy. I visí a umírají velmi krásně, neboť jejich srdce hoří uvnitř sladkým nebeským ohněm tak velice, jak tělo se mučí v trýzni. Pročež za útěchy Ducha Svatého a utrpení ubohého těla odloučí se jejich duše od svých těl bez jakékoliv hrůzy z muk.

Eliáš a Henoch putují od Indie až k moři a za každým z nich jde veliký zástup, což všechno jsou křesťané a utíkají k nim od Antikrista. Ti všichni budou pobiti, podobně jako vzteklé psy honívají po cestách. Není jim pomoci a nemohou déle býti na živu. I následují jich zase jiní, kteří tajně křesťany jsou, mající od Boha dobré poznání, že jinak nevěry nezniknou. Eliáš bude umučen první, i bude přivázán na vysoký kříž a za ruce přibit. To učiní ze vzteklé nenávisti, že vždycky o svatých mluvil a co se tu s Kristem stalo. Smrti mu neudělají jen proto, aby se tak dlouho mučil, až se odřekne křesťanské víry a tak se obrátí k Antikristovi. I stojí Boží miláček a svých muk už ani hláskem neprojevuje. Těší svaté Křesťanstvo po tři dny a po tři noci, až mu duše vyjde. — Viděla jsem Otce nebeského při jeho skonání, i vzal Eliášovu duši svými lidskýma rukama a řekl: Pojď, můj milý, tvá chvíle přišla! A v blesknutí ho Bůh vzal.

Neznaboh Antikrist nedovoluje miláčka Božího ani pohřbíti, protože chce, aby křesťané všichni pozbyli mysli, v čemž se sklamal; neboť všichni, kdo na to tělo pohlédnou, odhodlají se ku křesťanské víře a dychtí po tom, aby se mu klaněli, neboť sladká přítomnost svatého těla tak je naplní, že nepomní muky smrti ni žádného pozemského dobra.

Henoch jest ještě živ, neboť Antikrist dychtí po tom, aby slyšel všecku moudrost, kterou Henoch o Bohu ví, aby ji mohl veřejně zpřevraceti svým nepravým učním; a kdyby mohl Henocha strhnout k sobě, byl by všecek ten svět s velikou slávou jeho.

Zatím bude tolik zlých od Antikrista odvedeno, že ten se obojí na Henocha vzteklými slovy a teprve potom poví Henoch Antikristovi celou pravdu takto: Ty jsi metla všeho světa, poslaná od Boha pro zlobu zlých a pro dobrých svatost. Znáš dobře Písmo starého Zákona a právě tak dobře nového Zákona. Nuže viz, jak se ti podle tvých skutkův povede. K čemu jsi s úsilím pokoušel, tím podle Pisma zhyneš, sám si to můžeš dobře vyčísti. Tys také nestvořil země ani nebe, ty nedáváš andělům věčného života, tys neučinil lidem duší ani těl. Tys nikdy žádnému tvorů jeho přirozeného těla nedal, jak pak bys mohl býti Bohem? Tvé dílo samá lež a šalebný úskok; věčná pravda, tot Ježíš Kristus, jenž se svým Otcem věčný Bůh jest.

Antikrist mluví se vztekem: Jakž se opovažuješ mého nepřítele přede mnou jmenovati, jehož sláva, jak vidíš, menší jest než má? Zbavím se tě a celý svět od tebe osvobodím. Ihned se ho chopte z mé moci a nalijte mu vroucí smůly do úst a stáhněte mu důkladně hrdlo, tak zmlkne rázem můj nepřítel. Kdybych chtěl jeho slova slyšeti, s radostí bych ho dal déle mučiti. Pověste ho tak mrtvého vysoko nad všechny vrahy, aby všichni, kdož naň pohlédnou, utekli z křesťanské víry. Mluvil ke mně a nevzdal mi cti, nikdo se neprosí o jeho učení, jsem dávno předurčen, povede se mi podle mého učení.

Henoch říká svou svatou modlitbu ve svém srdci takto: Věčný Otče a Synu a Duše Svatý, ty věčný Bože nerozdílný, děkuji ti, Pane, za to, že jsi mne dávno vyvolil, a chválím tě, Pane, nyní v tomto mučení. Prosím tě, Pane, za tvé i za své ovce, jež nyní bez pastýřův zůstanou; zachovej ji, Pane, každíčkou a důvěrně je těš. Nyní přijmi, Pane, mou duši. Nemám k svému tělu žádné pozemské lásky.

Odpověď, kterou mu pak Bůh chce dáti a jeho díky a jeho modlitbu, která jest zde napsána, ty jsem viděla a četla jsem psány ve Svaté Trojici takto: Milý synu, nuže pospěš hbitě ke mně, jsem opravdu v tobě. Tvoji přátelé, za které jsi mne prosil, ať sami své dítky pokřtí, od Antikrista brzy je vysvobodím. Ať zůstanou ve svých srdcích křesťany a uchovám je všeho zoufání. Pojď, drahý miláčku, čekám tě a moje srdce ti hrá vstříc.

XVI. JAK DUŠE NAŠEHO PÁNA PŘEBÝVÁ V TROJICI A O JEJÍ ÚLOZE. JAK SE PŘIMLOUVÁ ZA HŘÍŠNÍKA A O ÚLOZE NAŠÍ PANÍ.

Probudím-li se v noci, zkouším známou svou sílu, nemohla-li bych se ubohá modliti za toto nevěrné křesťanstvo, jež mému tělu tolik bolestí nadělá. Někdy mne táhne jinou cestou, bez mostu a beze stezky, a mně třeba tamtudy za ním svlečené a zuté ze všech lidských věcí.

Kdož může člověka tak jemně stlačit? Kdož může duši tak jemně vytrhnouti? Kdož může smysly tak vysoce osvítiti jako Bůh, který je stvořil, jenž koná s námi skutky zázračné? Tak jsem myslila kteréši noci na Svatou Trojici se sladkým tokem své duše bez námahy. I spatřila jsem na výsost celé Svaté Trojice, aniž jsem si toho žádala, duši Našeho Pána Ježíše. Jeho duše přebývá ustavičně nade vším důstojenstvím ve Svaté Trojici, v níž jest pojata a zázračně objata a září skvostněji a krásněji než všechno stvoření svatými třemi Osobami. I žádala jsem s velikou zdvořilostí, jak se to u dvora dělá, aby mi bylo dovoleno k její cti mluvit s duší Našeho Pána, neboť mám za to, že zvláštní divy činí.

I donesla jsem se tak blízko k ní, že jsem ji pozdravila takto: Požehnána budiž, přemilovaná! Co zázračného činíš v tomto věčném zrcadle, v němž se všickni blažení tak podivuhodně shlížejí? Máš sladkou práci v rozkošném nepokoji. A duše Našeho Pána promluvila k ubožáčce takto: Buď vítána, má podoba, i já jsem duše jako ty a nesla jsem břímě duší všech se svým nevinným tělem. Toto jest má úloha: Hýbám bez ustání tímto bezedným Božstvím a připomínám tím Otci nebeskému jeho nekonečnou lásku, kterou k lidské duši chová. Pozdravuji také své božské člověčenství a děkuji mu za svou blaženost a připomínám mu jeho společenství, ať i ono bylo pozemským člověkem, aby pomnělo, odkud přišlo, jak veliké a jak vznešené lidské pokrevenství v něm jest, a nedalo člověku zahynouti, neboť nikdo sám sebe nezplodil ani nezrodil. Proto jsi všechny své strasti přešlo bez hříchu. I vybízím Boží člověčenství k zvláštnímu milosrdenství a aby toho

pomnělo, jak slabý člověk jest a že není stvořen svých nepřátel prost a že člověku jest stále zápasiti jako dobře ozbrojenému muži, jemuž však oči zavázány jsou, totiž svým temným člověčenstvím tím jsou svázány. Pomni, vznešený Boží Synu, jak žalostně jsem bývala na zemi v tobě kormoučena, a pomáhej proto otcovsky všem lidem, kteří mé podobenství na sobě nosí, vždyť jsem tvá duše. Dlužno mi také Ducha Svatého nutiti k jeho daru, neboť on všelike blaho člověku na zem s nebe přináší. Zastrčíš-li, věčný Otče, záporu své spravedlnosti tak pevně v nebeských vratech, že ubozí hříšníci sem nebudou moci přijíti, požaluji to Ježíši, tvému milému Synu, který má klíč tvé říše ve své lidské ruce s tvou všemohoucí mocí. Týž klíč byl ukován v téže zemi židovskou rukou. Když Ježíš tím klíčem otočí, může zavržený hříšník přijíti k tvému holdu.

Toto jest slovo Otce nebeského: Má duše toho nese, abych hříšníka od sebe zapudil, proto chodívám za mnohým tak dlouho, až ho polapím a ponechám mu místo tak těsné, že nikdo za mnou smysly nepřijde.

Nyní mluví zase duše Našeho Pána: Toto jest mé důstojenství a tak jsem ozdobena. Božství jest mou korunou, jeho člověčenství mám odměnou. Duch Svatý mne objal a tak slastně pronikl, že žádný tvor se mi nevyrovná ani mne nedostihne. Tak nesu bez ustání v této Svaté Trojici všechny pozemské hříšníky od hodiny k hodině, aby Bůh jim nedal padnouti do věčné propasti. A Panna, v jejímž těle jsem hostem byla, když jsem ze svatého Božství vešla do člověčenství jejího Syna, ta Panna jest ochranou všelike čistoty a orodovnicí zkoušených, kteří se kajícně bojí, zde před Svatou Trojicí, a soud ještě v rukou mají.

XVII. BŮH HLEDÍ NA HŘÍŠNÍKA JAKO NA DOBRÉHO. CO OPRAVDU SPRÁVNÁ VŮLE JEST. O DOBRÝCH BŘEME- NECH.

To jest bezedné, že Bůh na hříšníka hledí jako na obráceného, a to jest správná vůle, Bohu sloužiti, aby se co nejspěšněji ke mně hledělo a ne nazpět, a já nesu všechna břemena, která kdo z lásky ke mně má.

XVIII. HLEĎ NA SVĚ SRDCE KAŽDÉ CHVÍLE.

Dívej se do svého srdce každé chvíle s pravdou Ducha Svatého, i bude ti každé lži upřímně líto; neboť lež zapuzuje Božskou lásku a utvrzuje v mysli přistřené nepravé smýšlení, nenávist a vztek.

XIX. O DOBRÉ VŮLI, KTERÉ NELZE PŘIVÉSTI KE SKUTKU.

Mnoho jsem trpěla hoře proto, že jsem dobré vůle nemohla přivést k dobrým skutkům. Běte mi ji vrtkavost a slabost a pak nikdo se mi neodvažuje čeho raditi a já se bohužel neodvážuji přes svou přirozenost do čeho se dáti. To jest z toho, že Bůh mne nechal padnouti s výsosti rozkoše po mé vlastní vůli, i byla jsem tak silně udivena, že jsem těm věcem konce neviděla. Mocná láska mne na ni plameny svého ohně vytáhla a nyní mne stlačila do bezedného bahna, jemuž nenalézám základu. Tot vše, co trpím. To nenazývám utrpením, protože bych byla ráda ještě dále na pravém nejmenším místě, to jest vyvržena jako vztekly pes a bez přítelíčka, v bídě, neznáma s chudými lidmi v dálné zemi. Než nechci býti bez poslušnosti, protože svatá pokorná poslušnost jest pečeti všech ctností. Dobrá vůle, kterou člověk má a nemůže jí přivést k dobrému skutku, jest jako ušlechtilá krásná květina se sladkou vůní, bez plodu. Tak mne Bůh potěšil, že všecka dobrá vůle hromady dobrých životů bude kvítím věčné rozkoše, ze kterého Bůh pro svou svadbu bez konce nadělá věnců, jež ponesou na ní jeho vyvolení, kteří mu zde tak věrně chodí po zemích, s tak rozmanitou dobrou vůlí, již nemohou přivést k dobrým skutkům. Aj dobrotivý Bože, nyní mi podej ještě svou otcovskou ruku a veď mne v zemi lásky, neboť jsem mnoho krásného času ztratila. Proto jsem se chtěla, Pane, ještě s tebou zotaviti, že blaho těla a potěchu smyslův třeba s pokornou bázní bráti, má-li se v celé pravdě státi.

**XX. TATO KNIHA VZEŠLA Z TROJÍHO DARU. LÁSKA TEČE.
JEST BOHATA A ŽÁDOSTIVA. BÝVÁ NEMOCNA. KDO MÁ
KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉ. BŮH DÁVÁ MUKU A TĚŽ PO-
TĚCHU.**

Tento dar, který jest v této knize psán, byl mi dán tro-
jím způsobem: nejprve s velikou něžností, potom s ve-
likou důvěrností, nyní s těžkými trýzněmi. V těchto
zůstanu raději než ve druhých dvou, a to proto: Něha
a důvěrné obcování s Bohem jsou sice věčny a samy
v sobě vznešeny, ale na tomto světě jsou bohužel tak
cizí. Všichni, kdož je opravdu poznávají, nemohou si
jich přisvojiti, a tak se také bávám v požitku nejvíce,
vždyť Kristus na tomto světě tak mnohopříkrých strážní
trpěl. Za to přirozeností lásky jest, že nejprve vytéká
ze sladkosti, potom bohatne v poznání, po třetí stává
se žádostivou v opovržení. Oh, ty jsi opravdu nestálá.
Bohužel však i opravdová Boží láska časem tak one-
mocní ze zlé sladkosti marné slávy a z milování se s
pýchou a z odporné vzteklosti hněvu a ze široké žádosti
věcí pozemských, že ochromne na všech svých údech,
to jest ve všech počátcích své činnosti, kterou od přiro-
zenosti v sobě má. Dále nikdo nemá celého králov-
ství Božího ve svém srdci než jedině ten, kdo se vzdal
všeliké útěchy a všech milostí na tomto světě. Poně-
vadž požitek nás od Boha odloučil, proto nezbyvá než
skrze muku se vrátiti. Ale Bůh toho uchovej a nám
toho nebudiž potřebí. On dejž nám požitek svůj ve všem,
co konáme, opouštíme a trpíme.

**XXI. JAK ZLÉ KNĚŽSTVO MÁ BÝTI PONÍŽENO. JAK JEN
KAZATELÉ MAJÍ KÁZATI A BÝTI BISKUPY A O KAZATE-
LÍCH POSLEDNÍCH.**

O běda, koruno svatého Křesťanstva, jak velice jsi zne-
švařena! Tvé drahé kamení ti vypadalo, protože snižu-
ješ a hanobíš svatou křesťanskou víru. Tvé zlato po-
hnilo v bahně nečistoty, protože jsi v bídě zabředlá a
nemáš pravé lásky. Tvá čistota shořela ve chtivém ohni
žraní, tvá pokora jest zapadlá v močálu tvého masa, tvá
pravda byla zničena ve lži tohoto světa, tvé kvítí všeli-

kých ctností ti opadalo. O běda, koruno svatého kněžství, která jsi uhynula, věru už ti nezbyvá než-li tvůj vlastní podvrat, to jest kněžská moc, kterou šermuješ proti Bohu a jeho vyvoleným přátelům. Proto tě Bůh chce ponížiti dříve, než se nadáš, neboť Náš Pán mluví takto: Mním pohnouti papeži z Říma jeho srdcem skrze veliké hoře a v tom hoři k němu promluví a požaluju mu, že z mých jerusalemských pastýřův ovci jsou vražedníci a vlci, protože před mýma očima bílá jehňata vraždí a staré ovce jsou všechny těžce nemocny, že nemohou požívatí zdravé pastvy, která roste na vysokých horách, totiž božské lásky a svatého učení. Kdo cesty do pekla nezná, ať pohlédne na zkažené kněžstvo, jak jeho cesta přímo do pekla vede se ženami a s dětmi a s jinými zjevnými hříchy. I jest toho potřebí, aby poslední bratři přišli, protože když jest plášť starý, bývá též chladný. I nezbyvá, než abych své nevěstě, svatému Křestanstvu, nový plášť dal, jímž budou poslední bratři, jak o tom dříve jest psáno. Papeži, synu, to vykonej a prodloužíš si život. Ze nyní tvoji předchůdce tak nedlouho na živu jsou, to tím, že mé skryté vůle nekonají. I viděla jsem papeže na modlitbě a slyšela jsem, že mu Bůh tuto řeč oznamoval.

XXII. O SEDMĚRU VĚCECH, Z NICHŽ PĚT SE NACHÁZÍ NA NEBI A DVĚ NA ZEMI.

Sedm věcí musím Bohu ke cti povědět. Pane Bože, možno-li, dejž mi, abych jich na zemi nikdy nezapomněla. Pět se jich nalézá v nebesích, dvě musejí zůstatí zde. První jest škoda z mé viny, že jsem zhřešila, a zanedbání dobrých skutkův, jež jsem dobře vykonati mohla. Druhá, Pane, že bez ustání čekám na tebe, až přijítí ráčíš, jakým způsobem mi svatě skonati dáš. Třetí, toť ohnivá touha, kterou mám po tobě. Čtvrtá jest lásky plání a hašení ve mně tebou. Pátá první popatření tvé velebné tváře na mne. Toho se mi nemohlo na zemi bohužel podle mé touhy nikdy dostati, proto zpívá má duše často: Ach běda! Šestou se stěží odvážím jmenovati, onémím, až ji povím, neslyšela jsem ji na světě jmenovati nikdy: jest to hravý proud lásky,

který od Boha skrytě do duše teče, a ona nazpět jeho silou podle své moci. Co mezi oběma jimi pak rozkoše jest, toho neví nikdo jiný, co spolu dělají, protože každý svou částku nachází; co on zde vytrpěl, to mu tam bude všechno nahrazeno. Toto jest nebeská Boží láska, která se zde zcela nepatrně začíná a tam se nikdy nekončí. Sedmé se stěží možno slovy dotknouti; křesťanskou věrou možno vycítiti, jak veliké, jak vysoké, jak široké, jak rozkošné, jak vznešené, jak radostmi bohaté, jak nepomíjejících radostí plné to jest. Blaze tomu, kdo tam věčně bydliti má! Radostné patření, plné všeliké rozkoše, a svaté požívání podle přání, přesladká touha, rozkošné, hladově, plny lásky tekou a tekou do duší vrchovatě z Boha. Duši pak zůstává ještě její sladký hlad, ale jest živa bez trudu.

XXIII. JAK NA TŘECH MÍSTECH MLUVÍ BŮH S DUŠÍ.

Na prvním místě mluvívá k duši často ďábel, na druhých dvou místech toho činiti nemůže. Tím prvním místem jsou člověkovy smysly. Toto místo jest společno Bohu, ďáblům a všem tvorům, aby na ně vešli, na něm mluvili podle své libosti. Druhé místo, na kterém Bůh s duší mluvívá, jest v duši. Na to místo nemůže nikdo přijíti, jen Bůh sám. Když pak Bůh v duši mluví, děje se to bez jakéhokoliv vědomí smyslův skrze veliké, silné, rychlé sjednocení Boha s duší. I nelze smyslům rozkošné řeči postřehnouti. A bývají tak pokorny, že žádného tvora pod sebou nestrpí. Má se člověk ponížiti pod ďábly? Ano, s tím zbožným úmyslem, že sobě rozvažuje, jak velikou potupu způsobil Bohu svým životem, když často ďáblovu podobu maloval ve své duši denními hříchy a někdy hříchy těžkými veliké rány své duši zasadil.

Duše, která jest jata Duchem Svatým, nezdrží se, odpadne najisto vždycky od všeliké pozemské útěchy i od zalíbení v útěše; ale duše, která svou vlastní vůlí jata jest, sklání se s mnohou rozkoší k pozemským věcem.

Třetí místo, na němž Bůh s duší mluví, jest království nebeské, když Bůh duši vytrhne zalíbením své vůle a dožene ji k tomu, že se musí roztoužit po jeho zázraku.

XXIV. JAK ZA DNŮV BOLESTÍ ZJEVUJE KRISTUS SVĚ RÁ- NY. ČTVERO BOLESTÍ KLEPÁ NA NEBESKOU BRÁNU.

Za těžkých dnů mé nemoci zjevil se Bůh mé duši a ukazuje mi rány svého srdce řekl: Viz, jakých bolestí mi nadělali! I řekla má duše: Aj Pane, proč trpíš tak velikou trýzeň? Když tvé čisté krve bylo tolik prolito v tvé čisté modlitbě, měl přece celý svět jí býti vykoupen. Nikoliv, řekl on, mému Otci to tak nestačilo, jakkoliv všecka chudoba a všecka práce a všechny muky a potupy, to vše bylo klepáním na nebeskou bránu až do té chvíle, kdy krev mého srdce tekla na tuto zem. Teprve tehdy bylo nebeské království otevřeno. Tu pravila duše: Pane, když se to stalo, tehdy jsi byl mrtev; divím se, jak mrtvý může krváceti. I řekl Náš Pán: Mé tělo bylo tehdy lidsky mrtvo, když krev mého srdce s paprsky božství mým bokem tekla. Krev tryskala z milosti podobně jako mléko, které jsem ze své panenské Matky ssál. Mé božství přebývalo ve všech údech mého těla, když jsem byl mrtev, jako před tím i potom. Má duše odpočívala zatím v mém božství po svém dlouhém hoři. A duchovní obraz mého člověčenství vznáší se vždycky bez počátku v mém věčném božství.

XXV. O LÁSCE SPÁLENÉ.

Aj milý Pane, smiluj se nad tím, jenž zde spálen jest ve tvé lásce, daleko a zmizelý ve tvé pokoře a na nic uveden ve všech věcech. Bůh praví: Mé božství tě spálilo, mé člověčenství tě objevilo, můj Duch Svátý tě posvětil v chudobě. Kdo zde mnoho milují, ti rádi mlčí, kdo nemilují, ti se vždy více lásky vzdalují.

XXVI. MYSLITI NA SMRT A BÝTI DLOUHO NA ŽIVU JEST DOBŘE.

Jsem velice podivná a divím se ve svých lidských smyslech, že moje duše tak podivnou jest. Vzpomenu-li si na smrt, těší se má duše tak velikou silou na vyjití, že se mi tělo vznáší v nadlidském blahu a moji smyslové poznávají nadlidský zázrak ve vyjití duše. Tak bych

nejraději umřela v ten čas, který Bůh předurčil. Ale říkávám zase: Nejraději bych žila až do soudného dne, a tu se posiluje má touha až do času mučeníkův, abych ještě svou hříšnou krev v pravé křesťanské víře prolila pro Ježíše, jehož miluji. Opovažují-li se to říci, že mám Boha ráda, nutí mne k tomu zvláštní dar, neboť když se mi dostane hanby a utrpení, ihned se má duše rozhoří v ohni pravé Boží lásky tak rozkošnou sladkostí, že se mé tělo vznáší v božské rozkoši. Ale mým smyslům zůstává žal, i prosívají Boha za všechny, kteří mne hanobí nebo tupí, aby je Bůh hříšňův uchránil.

XXVII. JAK MÁŠ DĚKOVATI A PROSITI.

Pane Otče, děkuji ti velice, že jsi mne stvořil. Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že jsi mne vykoupil. Pane Duchu Svatý, děkuji ti, že jsi mne očistil. Pane, celá nerozdílná Svatá Trojice, pomni nyní všelikého zaslíbení a sešli mi teď milosrdnou smrt, která by mne vysvobodila z všelikého trudu. *In manus tuas commendo spiritum meum.*

XXVIII. AZ TI BUDE UMŘÍTI, ROZLUC SE S DESETI VĚCMI.

Mám-li umřít, loučím se se vším, s čím se mám rozžehnat, takto: Loučím se se svatým Křesťanstvem a děkuji Bohu za to, že jsem se křesťankou zvala a že jsem pravé křesťanské víry došla, a kdybych zde nadále zůstala, chtěla bych prací býti na pomoc svatému Křesťanstvu, jež vězí ve mnoha hříších.

Loučím se s všemi dušičkami, jež nyní v očistci jsou. Kdybych zde nadále zůstala, ráda bych pomáhala spláceti váš dluh, a děkuji Bohu, že se vám dostane milosti.

Loučím se s všemi těmi, jižto v pekle jsou, a děkuji Bohu, že na nich koná svou spravedlnost. Kdybych zde zůstala, nepřála bych jim nikdy dobrého.

Loučím se s všemi hříšníky, kteří vězí v těžkých hříších. Děkuji Bohu za to, že nejsem jejich družkou, a kdybych zde zůstala, ráda bych jejich břímmě nosila před Boha.

Loučím se s všemi kajícími, kteří ve svých pokáních stojí. Děkuji Bohu za to, že jejich družkou jsem. Kdybych zde nadále zůstala, musela bych je mítí ráda.

Loučím se s všemi svými nepřáteli. Děkuji Bohu za to, že nejsem od nich přemožena. Kdybych zde nadále zůstala, lehla bych si jim k nohám.

Loučím se s všemi pozemskými věcmi. Žaluji si Bohu, že jsem jich nikdy neužívala podle jeho svatého řádu.

Loučím se s všemi milými přáteli svými. Děkuji Bohu a jim, že mi v útrapách bývali na pomoc. Kdybych zde nadále zůstala, musila bych se ustavičně stydět za své nectnosti, jež na mně poznávají.

Loučím se s veškerou svou zlobou. Žaluji si Bohu, že jsem jeho svatý dar ve své duši tak kazila, že nebylo nikdy poklesku tak malého, aby nebyl v nebesích na mé duši znám. I když jest odčiněn, škoda s ním přece jest. Pane Ježíši, žaluji ti to, avšak ta potupa jest všecka tvá.

Loučím se se svým bolestným tělem. Děkuji Bohu za to, že mne na mnoha místech uchránilo mnoha hříchův. Kdybych zde nadále zůstala, jeho zloba jest tak mnohonásobná, nikdy bych mu nebyla opravdu nakloněna.

XXIX. O DESETI ČÁSTKÁCH BOŽSKÉHO OHNĚ Z VELEBNOSTI BOŽÍ.

Jedna nehodná osoba rozjímalá v sprostnosti o velebnosti Boží. I dal jí Bůh poznání ve smyslech a viděti očima duše oheň, jenž hořel bez ustání ve výši nad všemi věcmi. Ten oheň hořel bez počátku a bude také hořeti povždy bez konce. Tento oheň jest věčný Bůh, jenž v sobě zachoval věčný život a vydal ze sebe všechny věci. Jiskry toho ohně létaly, to jsou svatí andělé. Blesky toho ohně vyšlehly, to jsou všichni Boží svatí, protože jejich život dal mnohý krásný záblesk Křesťanstvu. Uhlí toho ohně jest ještě řetavé; to jsou všichni ti blažení, kteří zde hoří v nebeské lásce a svítí dobrým příkladem, takže kdo sestydli v hříších, mohou se u toho uhlí ohřátí. Jiskry toho ohně v popel a v nic se rozpadly, to jsou všecka ta blažená těla, která na zemi ještě čekají

nebeské odplaty. Mistr toho ohně ještě přijde, jest to Ježíš Kristus, jemuž jeho Otec nebeský první vykoupení a poslední soud poručil. Ten nadělá Otcí nebeskému v soudný den z těch jisker překrásných číší, ze kterých na svém věčném hođu sám chce píti všelikou svatost, již se svým milým Synem do naší duše a do našeho lidského smyslu vlil.

Ano, já budu píti z tebe a ty budeš píti ze mne vše, co Bůh dobrého v nás zachoval. Blaze tomu, kdo nyní pevně stojí a nerozlévá, co Bůh do něho vlil.

Kouřem tohoto ohně jsou všechny pozemské věci, kterých se často užívá s nepravou rozkoší. Byť i krásně svítily v našich očích, byť i lahodně hrály v našem srdci, nesou přece mnohou hořkost v sobě ukrytu, neboť mizejí jako dým a zaslepují ty nejvyšší, ano okrhávají i nejsvětější.

Lahodou tohoto ohně jest rozkošný požitek, jehož se naši duši dostává uvnitř od Boha s tak svatým teplem božského ohně, že zase my se zde rozhoříme v božském ohni a s ctnostmi vytrváváme, abychom nezhasli. Hořkostí tohoto ohně jest slovo, které Bůh promluví v soudný den: Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného. Třpytem tohoto ohně jest zářící pohled božské tváře Svaté Trojice, který naše tělo a naši duši prozáří, takže spatříme a poznáme v něm podivnou blaženost, které nyní zde vysloviti nemůžeme.

Tyto věci z tohoto ohně vyšly a do něho zase vtékají, každá podle Božího řádu s věčnou chvalou. Kdo o tom více mluvit chce, ten si do toho ohně lehni a viz a okoušej, jak božství teče, jak člověčenství lije, jak Duch Svatý zápasí a mnohé srdce dohání, aby Boha rozličně milovalo.

XXX. ČISTÁ LÁSKA MÁ ČTVERO VĚCÍ.

Čistá Boží láska má do sebe tyto věci: Že jsme totiž s Bohem zajedno a za to, čeho se nám dostává, až na hříších, že za to vroucně Bohu děkujeme. Věc druhá, že řádně užíváme daru, který máme od Boha na těle i na duši. Třetí, že jsme čistě živi v dobrých mravech bez všelikého hříchu. Čtvrtá, že máme do sebe všechny ctnosti.

Ach, kéž bych je měla a statečně je ve všem konala! To bych si vzala za všecku kontemplaci, o níž jsem kdy mluvit slyšela. K čemu jsou vysoká slova bez milosrdných skutků? K čemu jest láska k Bohu a hněv proti dobrým lidem? Řekneš: Kdyby mi to Pán Bůh dal, ráda bych to konala. Nuže poslyš: Ctnosti jsou zpola darem od Boha a zpola jsou ctnostmi na nás. Dává-li nám Bůh vyznání, užijme ctností.

XXXI. JAK BŮH UTVOŘIL DUŠI ZE SLASTI A Z TRÝZNĚ. JAK BŮH JEST PODOBEN KLAUSE.

Řekla jsem na jednom místě v této knize, že Božství jest mým Otcem od přirozenosti, čehož ty nechápeš a pravíš: Vše, co Bůh s námi učinil, to všechno jest z milosti a ne od přirozenosti. Ty máš pravdu a já mám také pravdu. Nuže poslyš srovnání: Jak krásné oči člověk má, dále než na mili cesty viděti nemůže. Jak bystré smysly člověk má, netělesných věcí chápati nemůže leč věrou a tápe jak slepý ve tmě. Milující duše, která miluje všechno to, co miluje Bůh, a nenávidí všeho, čeho Bůh nenávidí, má oko, které Bůh osvětil. Tím vidí do věčného Božství, jak Božství pracovalo s její přirozeností v duši. On ji utvořil sám podle sebe, on ji štípl sám v sebe, on se nejvíce s ní spojil mezi všemi tvory. On ji v sebe uzavřel a své božské přirozenosti tolik vyžil, že ona nemůže říci jinak, leč že on celou jednotou více než jejím Otcem jest.

Tělu se dostává důstojnosti od Syna nebeského Otce v bratrském společenství a v odplatě za práci. Syn Boží Ježíš Kristus konal též své dílo ve vroucí lásce z potřeby, v chudobě, v trýzni, v práci, v opovržení až do své svaté smrti. Duch Svatý konal též své dílo, jak pravíš, svou milostí ve všelikém našem daru, kterého se nám kdy dostalo.

Toto dílo jest trojí, ale v nás je konal jeden nerozdílný Bůh. Dvě věci působí na zemi v očištec Boží silou bez ustání; jedna jen působí v pekle: jest to v nebi blaženost bez muky a muka v pekle bez blaženosti.

Kde byl Bůh než-li co stvořil? Byl sám v sobě a všechny věci byly mu přítomny a patrný jako jsou dnes. Jak

náš Pán Bůh tehdy vyhlížel? Zcela tak jako nějaká klausa a všechny věci byly v Bohu uzavřeny bez zámku a bez dveří. Spodkem klausy jest bezedná pevnost pod všemi propastmi. Hořejškem klausy jest vysokost, nad kterou není. Obvodem klausy jest nepochopitelný kruh. Tehdy Bůh ještě nebyl Stvořitelem; ale když všechny věci stvořil, byla klausa otevřena. Ne, on i tak jest celý a celý povždy zůstane. Když Bůh se Stvořitelem stal, stali se všichni tvorové sami v sobě patrnými. Člověk, aby Boha miloval, požíval a vyznával, poslušen zůstal; — ptáci a zvířata, aby svou přirozenost vyznávali, mrtvé stvoření, aby trvalo ve svém bytí. A poslyš, co my poznáváme, toť holé nic; tehdy milujeme Boha řádně ve všech věcech, jak on sám všechny věci v řádné lásce stvořil a nám poručil a nás poučil.

XXXII. JAK SE STANEME PODOBNÍ BOHU, SVATÉ MARIÍ A ANDĚLŮM.

Jak mnoho milujeme milosrdenství a cvičíme se ve stálosti, tak mnoho se podobáme Otci nebeskému, jenž tyto věci bez ustání v nás koná.

Tak mnoho, jak zde trpíme chudoby, opovržení, vyhoštěnosti, muk, tak mnoho se podobáme pravému Synu Božímu.

Tak mnoho, jak zde vytékáme všelikou dobrotivostí svého srdce, abychom dali svůj majetek chudým, abychom sloužili svým tělem nemocným, tak mnoho se podobáme Duchu Svatému, jenž jest dobrotivým výronem Otce i Syna.

Tak mnoho, jak pravdomluvní jsme, mírní a moudří ve svaté sprostnosti, tak mnoho se podobáme Svaté Trojici, kteráž jest jeden pravý Bůh a všechna svá díla v řádné míře učinila a ještě koná.

Tak mnoho, jak jsme cudní s všelikou čistotou, pokorní s všelikou poddaností, úslužní s všelikou svatostí, bez viny na všeliké zlobě, tak mnoho se podobáme Naší milé Paní svaté Marii, která těmito ctnostmi zušlechťena jest, takže panna matkou se stala a matka pannou zůstala a jediná jest cizařovnou nad všemi tvory.

Tak mnoho, jak dobrotiví, láskyplní, pokojní jsme, tak mnoho se podobáme andělům, kteří nikdy zlostně si nevedou.

Tak mnoho, jak svatě živi jsme v bídě a v nepohodlí bez útěchy, tak mnoho se podobáme Janu Křtiteli, jenž nad mnoho svatých vyvýšen jest.

Tak mnoho, jak máme touhy po Boží chvále, poznání v daru, řádného užívání vůle Boží, tak mnoho se podobáme prorokům a svatým Otcům, kteří se velikými ctnostmi nutili k Bohu.

Tak mnoho, jak se moudrosti učíme a jiné lidi jí obracíme a s Bohem odoláváme ve všelikém trápení, tak mnoho se podobáme svatým apoštolům, kteří se vydávali až na smrt.

Tak mnoho, jak trpělivosti máme ve všelikém soužení a jak veliká jest naše křesťanská víra až do smrti, tak mnoho se podobáme svatým mučovníkům, kteří svou krví nám skropili pravou cestu k nebesům.

Tak mnoho, s jakou horlivostí neseme bředy svatého Křesťanstva, obojích, živých i mrtvých, tak mnoho se podobáme svatým vyznavačům, kteří při mnoha pracích bdí a s pečlivostí zpovědi vyslychají.

Tak mnoho, jak boje máme a vítězíme a panenskou čest si uchováváme, tak mnoho se podobáme svatým pannám, které pravého vítězství neztratily.

Jak velikou lítost máme a jak rozmanité pokání svatě konáme, tak mnoho se podobáme svatým vdovám, které si po hříších tak veliké slávy dobyly.

Tak mnoho, jak všelikých ctností na sobě máme, tak mnoho se podobáme Bohu a všem jeho svatým, kteří s všelikou srdnatostí Boha následovali.

XXXIII. O PŘÍSNÉM KAPITULU, DO NĚHOŽ PŘÍŠEL POUTNÍK, JENŽ SE ZDÁL VELIKÝM PÁNEM.

Jeden člověk měl dlouho v obyčeji, že s přísným kapitulem vcházel do svého srdce a prohlížel svou škodu a Boží potupu sám na sobě. I vyvrhoval ze svého srdce všelikou hříšnou chuť svého těla a usazoval tam zase všelikou muku rád trpěti pro Boha. Vyvrhoval také všeliké potěšení ze svých příbuzných a přátel, a usazo-

val tam zase potupu, kterou mu jeho protivníci strojili. Vyvrhoval též všelikou lásku k bohatství a k poctám, ze kterých se hříšný svět raduje, a usazoval tam zase všelikou chudobu, kterou možno podle rady trpěti.

Do toho kapitulu přišel Náš Pán Ježíš Kristus v podobě chudého poutníka. I byl duch člověka tak osvěcen, že poznal, že to byl Náš Pán, a řekl: Ať milý poutníku, odkud přicházíš? A on odpověděl: Přicházím z Jerusalema, byl jsem tam velmi zraněn, trpěl jsem tam velkou potupu, chudobu a muka, což jsem ti přinesl. — Za to ti děkuji, přemilý Pane. A cítila jsem to dobře po velmi mnoho dní. I vzal Náš Pán prostnou korunu a vstavil ji tomu člověku na hlavu a řekl: Toto jest koruna chudoby, potupy a muk; tato koruna bude ještě přizdobena mým vlastním obrazem. Pak poutník odcestoval. Ten člověk se zarmoutil a řekl: Ach běda! ach běda, mého milého Poutníka! Věru ráda bych byla s ním ještě mluvila.

I pohlédla do výše a spatřila ho. I byl jako mocný pán a byl obklopen nebeskou slávou a řekl: Žehnám tě a pozdravuji tě! Měj pokoj buď vždycky s tebou. Amen.

XXXIV. KDO OPOVRHUJE SVĚTEM, TOHO TŘEBA POCTÍTI OSMI VĚCMI.

Hlas nějaký byl slyšán a tato slova byla pověděna takto: Ano, vizte, přichází ta, která světem povrhla a která lež zahнала a která pravdu milovala a která dobrořečila. Třeba ji přijati s všelikou ctí, třeba ji upevniti v pravdě, třeba jí žehnati bez konce, třeba ji odíti všelikou krásou, třeba ji korunovati všelikým důstojenstvím, třeba ji posaditi na stoličce věčného příbytku, třeba ji pozdraviti všemi jazyky, třeba jí sloužiti všelikým dáním, třeba ji veseliti všelikým darem.

XXXV. JAK BLAŽENÁ DUŠE MLUVÍ K SVĚMUTĚLU V SOUD- NÝ DEN.

Vstaň, mé přemilé, a zotav se z všeliké trýzně své, ze všech svých bolestí, ze všech svých potup, ze všeho svého

trudu, ze všech svých béd, ze všeho svého bolu, ze vší své lopoty. Jitřenka vzešla, což jest Svaté Marie narození a její život. Slunce se rozzářilo, což jest Vtělení Bohočlověka, jeho dílo a jeho nanebevstoupení. Měsíc má navždy pevně stát, což jest, že my pak navždy upevnění budeme ve věčném životě.

Kdysi závisela všecka má spása na tobě, nyní závisí všecka tvá útěcha na mně. Kdybych se nebyla k tobě vrátila, nebylo bys nikdy z tohoto popela vzato. Věčný den nám vzešel, nyní se nám dostane odplaty.

XXXVI. KDYŽ JAN KŘTITEL UBOHÉ DĚVEČCE MŠI ZPÍVAL, TO BYLO DUCHOVNÍ POZNÁNÍ V DUŠI.

Božského daru lidskými smysly chápati nemožno, proto se prohřešují lidé, kteří nemají ducha otevřeného neviditelné pravdě. Co tělesnými očima možno viděti, tělesnými ušima možno slyšeti, tělesnými ústy možno pověděti, to jest tak nepodobno zjevné pravdě milující duše, jako světlo voskovice jasnému slunci.

Když Jan Křtitel ubohé děvečce Mši zpíval, to nebylo tělesné, to bylo tak duchovní, že jen duše na to patřila a toho požívala. Tělo však nemělo z toho nic, neboť aby mohlo ze vznešenosti duše ve svých lidských smyslech něco pochopiti, k tomu jest třeba, aby slova po lidsku zněla.

Můj farisej řekl na tu řeč: Jan Křtitel byl laik. Co nejsvětějšího jest ve Mši, toť Boží Tělo. Téhož Božího Syna dotýkal se Jan Křtitel s poníženou, rozechvělou bázni v tak veliké vznešenosti svého svatého života, že hlas Otce nebeského slyšel a jeho slovům naslouchal a Ducha Svatého viděl a poznal ho v nich obou. Jan Křtitel kázal také zjevně všem lidem svatou křesťanskou víru a ukazoval svými prsty lidem na pravého Božího Syna, který tam právě byl: Ecce Agnus Dei. Jak Jan Křtitel slovo Boží mluvil, tak daleko v tom nikdy papež, ani biskup, ani kněz nedospějí leč jediné skrze naši nadsmyslnou křesťanskou víru. A to byl laik? Poučte mne, vy slepáci. Vaše lži a vaše nenávisť vám bez muk už odpuštěny nebudou.

**XXXVII. BOHA CHVAL, JEMU ŽALUJ, JEHO PROS O DVA-
NÁCTERO VĚCÍ.**

Požehnán budiž, milý Pane Ježíši Kriste, Bože, Synu Boha živého, v uctivosti mé víry; tak vím opravdu, že zde přítomen jsi pravý Bůh a člověk. V témže jménu se ti klaním, Pane, dnes jako svému Bohu a svému Pánu a svému Stvořiteli a svému Vykupiteli, jako ze všech mužův svému nejmilejšímu a ze všech pánův nejvzácnějšímu dnes a povždy.

Pane, Otče nebeský, nyní žaluji tvé Svaté Trojici, že jsem před tvýma očima hřešila bez bázně a bez studu. O běda, pomoz mi dnes, dobrotivý Bože, svou celou milostivostí, neboť mé srdce zatemněno jest návyky hříchův. Očist, Pane, dnes mé srdce od všeliké pozemské lásky a vylij, Pane, svůj nebeský proud do mé vyprahlé duše, ať opláči tvé veliké zhanobení a ničemnost svých hříchův.

Pane, děkuji ti za všechny milosti, které jsi, milý Pane, s námi učinil a nyní s námi konáš a věčně s námi konati chceš. Prosím tě, Pane Otče nebeský, jménem Ježíše Krista, abys mne svou milostí očistil od všech mých hříchův a všech hříchův mne obrátil a posvět mne všemi ctnostmi do života věčného.

Prosím tě, Pane Ježíši Kriste, pro tvou svatou smrt a pro tvou strastnou tíseň, kterou tvé svaté tělo na svatém kříži trpělo, račiž, Pane, očima svého božského milosrdenství a své lidské věrnosti a přízní svého Duha Svatého na všelikou mou tíseň a na hodínku mé smrti starostně shlédnouti; a dej mi, Pane, pak svoje vlastní Tělo, abych tě pak, Pane, s pravou křesťanskou věrou, s vroucí láskou přijala, tak aby tvé svaté Tělo bylo a zůstalo posledním pokrmem mého těla a věčným chlebem mé ubohé duše.

Prosím tě dále, přemilý Pane, rač pak mou ubohou duši sám skrze sebe potěšiti a mne pak od všelikých nepřátel osvoboditi. Prosím tě, přemilý Pane Ježíši Kriste, rač pak mou ubohou duši ve své otcovské ruce přijmouti a vynes mne pak s všelikou radostí z této ciziny do země svého požehnaného Otce, kdež bych tě, Pane, se všemi blaženými svatými blahoslavila a chválila, kteří nyní tam jsou a ještě tam přijdou.

Toho mi dopřej, milý Pane Ježíši Kriste, a všem těm se mnou, kteří mi z lásky k tobě naklonění a věrni jsou, a pomoz také všem těm se mnou, kteří mi proti tvé přízni nevěrni a nepříteliví jsou, a vůbec všem těm se mnou, kteří věřícími křesťany jsou.

Prosím tě, Pane, pro tvou vlastní slávu, rač nám, křesťanskému lidu, bez ustání přátelství na stolci v Římě hlavy, plné křesťanských ctností, aby se odtamtud svaté Křesťanstvo šířilo v lásce a osvobozeno bylo od všech hříchův a posvěceno bylo všemi ctnostmi tak, abys, milý Pane, dnes svou všemohoucí rukou osvoboditi ráčil Jerusalem a všechna místa a země, jež nepravou mocí souženy jsou, pro tvého jména, Pane, Trojici.

Se všemi svatými tě prosím, přemilý Ježíši Kriste, za křesťanský pokoj a za potřebnou úrodu a za milostivé požehnání pro tuto zem a pro všechny křesťanské země.

Prosím tě, Pane, abys své přátele zachoval ve své službě a své nepřátele obrátil a oslabil je v jejich zlobě.

Prosím tě, císaři všeliké slávy a koruno všech knížat, Pane Ježíši Kriste, za všechna knížata v této zemi a a ve všech křesťanských zemích: rač je, Pane, dnes sjednotiti s tvým Duchem Svatým tak, aby nikdy žádné hříšné výpravy nepodnikli proti dané tobě věrnosti a proti své spáse.

Prosím tě, milý Ježíši Kriste, za všechny křesťany, kteří dnes v tísní jsou, ohroženi vodou, v nemoci, v žalosti, v zármutku, v příliš veliké chudobě. Prosím tě pro tvou něžnou dobrotu, rač je dnes tak potěšiti, aby tvé věčné útěchy a tvé požehnané přízně nikdy nepozbyli.

Prosím tě, svatý Otče s nebe, za všechny ty křesťanské duše, které se dnes se svými těly loučí: rač býti, milosrdný Bože, jejich ochráncem a přísud je do věčné lásky:

Aj milý Pane, smiluj se nad dušemi mého otce a mé matky a nad všemi těmi dušemi, které v očistci jsou. Vysvobod je, Pane, pro svého vznešeného jména Trojici této chvíle. Requiescant in pace. Amen.

Prosím tě, milý Pane, za svůj útulek, abys nám ráčil všem těch ctností dáti, které náš život čistí a posvěcují, tobě k chvále a k pomoci svatému Křesťanstvu. Nuže přijmiž, Pane, dnes tuto modlitbu a můj nátek a vyslyš mne podle svých milostí. Amen.

XXXVIII. BOŽÍHO NEBE NIKDO NEZKAZÍ. PEKLO VYHÁNÍ BOHA.

Aj milý Pane, všemohoucí Bože, jak dlouho zde budu státi, v zemi svého těla, jako nějaký kůl anebo nějaká terč, k nimž se lidé sbíhají, na něž házejí a střílejí, a dávno si umíteli na mou čest ve zběsilé zlobě. Nuže, poslyšte tuto odpověď: Nikdo není tak úskočný ve své stělbě, nikdo není tak zlomyslný ve svém vzteku, aby mě nebe zkazil, rozbil anebo škodně se dotkl místa, na kterém já přebývám. Za to ti, kteří mne dnes táhnou, aby mne pohostili, a zítra mne vyhánějí, podobají se peklu. Čeho základem já jsem, toho chci také makovicí zůstat. Aj Pane, kdož mi k tomu pomůže, abych všechny své cesty tak prošla, sklouznu-li, abych nepadla. Bžeň mne zadrží, vůle Boží mne povede.

XXXIX. O POHLEDU JASNOSTI BOŽÍ NA NAŠÍ PANÍ A O JEJÍ MOCI.

O o o, tři Osoby mají jedno jméno v jednom Bohu nerozdílné. Tekou proti tváři Marie rozkošně v jediném proudu, nerozděleně, plným tokem v něžném daru se skvoucí jasností nebeské slávy. To nevýslovným pozdravem hýbá jejím srdcem, že se rozzáří a svítí tak, až vznešený pohled Svaté Trojice stane před tváří Naší Paní. On teče ještě dále a naplňuje všechny pokorné nádoby lásky a dodává jim jasů a slávy nad jiné vzácnějších.

V tomto pohledu může Naše Paní dojista poroučeti? Spíše oroduje. To jí třeba poníženě činiti? Poněvadž Bůh se svou láskou v její poníženosti člověkem se stal, potřebuje Naše Paní pokory v nebesích už jen tolik, že všemohoucího Boha nad sebou v poddanosti ctí se všemi svatými, kteří jejího vzoru následují.

Pohled, kterým Naše Paní odpovídá, září neporušen vřelým darem, jehož se jí od Boha dostalo. Jest také dokonale ozdoben všemi ctnostmi; jest korunován vřelým důstojenstvím. Jím vtéká zase v Boha plná vřelého půvabu.

Jak Naše Paní požívá Svaté Trojice a jak Bůh se s ní spojuje, nad všechny čisté lidi, toť nevýslovno. A pak

jak mnoho zde spojení byli, tak mnoho Naše Paní používá a tak mnoho Náš Pán do ní vlévá nad všechny svaté. Naše Paní má moc nad všemi ďábly, aby je od lidí zahnala. Pročež rádi se odvažme svého Ave Maria v jejím pohledu, aby nás zde byla pamětlivá.

XL. POKUŠENÍ, SVĚT A DOBRÉ SKONÁNÍ NÁS ZKUŠUJÍ.

Nikdo neví, jak pevně stojí, dokud jím nestrčilo pokušení těla. Nikdo neví, jak silný jest, dokud ho nezasáhla zloba světa. Nikdo neví, jak dobrý jest, dokud dobře neskonál.

XLI. O POHLEDU BOHA NA LIDI A NA ANDĚLY. PATERO VĚCÍ PŘEKÁŽÍ TOMUTO PSANÍ.

Chcete, abych dále psala, a já nemohu. Rozkoš, sláva, jasnost, milování, pravda jsou nade mnou tak veliky, že jsem něma, mám-li ještě dále mluvit, co poznávám. Ale viděla jsem v nebi zrcadlo každé duši a tělu na prsou, do kterého svítí zrcadlo Svaté Trojice a ukazuje pravdu a poznání všech ctností, které kdy tělo konalo, a všech darů, kterých se duši kdy na zemi dostalo. Z toho září vznešený odlesk od každé osoby zpět do vysokého Majestátu, odkud vyteká.

Odlesk a pohled andělův jest ohnivě zářící jako láska; protože mají velikou lásku k naší spáse. Slouží nám bez námahy a jejich odplata roste, dokud tento svět trvá. Pravá Boží láska má tutéž sílu v andělech, jakou má v lidech. My sloužíme s námahou, protože jsme hříšní.

XLII. TOTO NAPSALA SESTRA MECHTILDA NA LÍSTEK SVÉMU BRATRU B. Z ŘÁDU KAZATELSKÉHO A PRAVILA:

Největší radostí v nebi jest vůle Boží. Když nevůle vůlí se stane, z toho přichází božská radost do srdce zarmouceného člověka. Tot vyznáním hříchu duchovního člověka, že povrhne darem, jenž od Boha přichází. Mučivé

dary přijímejme s radostí. Utěšné dary přijímejme s bázní, tak si učiníme prospěšným vše, co se s námi udá. Milý bratře, buď s Bohem zajedno a raduj se z jeho vůle.

XLIII. TENTO SPIS VYTEKL Z BOHA.

Co v této knize jest psáno, to teklo z živého Božství do srdce sestry Mechtildy a jest zde postaveno tak věrně, jak bylo z jejího srdce vydáno od Boha a napsáno jejíma rukama. Deo gratias.

VII.

TOTO JEST DÍL SEDMÝ

I. O KORUNĚ A DŮSTOJENSTVÍ NAŠEHO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA, JICHŽ SE MU DOSTANE PO SOUDNĚM DNI.

Náš Pán Otec nebeský uchoval ještě ve své božské moudrosti mnoho nevýslovných darův, jimiž po soudném dni své vyvolené dítky ozdobiti chce, zvláště pro svého Jednorozeného Syna Ježíše, našeho Vykupitele. Tomu Otec nebeský uchystal korunu, tak velikým, skvostným, mnohotvárným dílem zpracovanou a vyzdobenou, že všichni mistři, kteří kdy byli a nyní jsou a někdy budou, nevypíší dokonale lesku a mnohonásobné líbeznoti té koruny. Na tu korunu patřila duchovníma očima milující duše u věčné věčnosti a bylo jí dáno poznati její vytvoření. Co jest věčnost? Jest to nestvořená moudrost nekonečného Božství, jež ani začátku ani konce nemá. Ta koruna má tři oblouky: Prvním obloukem byli patriarchové, druhým proroci, třetím svaté Křesťanstvo. Korunu utváří a květy zdobí přítomnost všech blažených, jimž se v soudný den dostane království Božího. Ovšem důstojenství po řádu se jim dostane dle jejich skutkův. První oblouk koruny jest vyšperkován a ozáten drahým kamením všelike svaté vroucnosti a dobrých skutkův, jež patriarchové kdy vykonali. Ten oblouk jest také vytvořen obrazem člověka, duši a tělem. Prvním obrazem na oblouku koruny jest svatý Štěpán, a s ním zobrazení všichni mučeníci, kteří kdy u křesťanské víře prolili svou krev; s ním jsou vyobrazení také svatý Petr a všichni Boží apoštolové. Mimo to všichni ti blažení, kteříž následovali učení apoštolův. Ženatí lidé jsou také na tom oblouku zobrazení; jsou se svými dětmi, které dobrými skutky následovaly Boha.

Druhým obloukem koruny jsou všichni papežové a všichni duchovní otcové s nimi, jimž Bůh své ovce poručil. Ten oblouk jest vyšperkován všelikou duchovní mocí a ozdoben květy křesťanského učení.

Třetí oblouk koruny jest vytvořen nejkrásněji ze vznešeného člověčenství Pána Našeho Ježíše Krista, a při něm jeho slavná Matka Maria se všemi svými pannami, jež za Beránkem půjdou. Svatý Jan Křtitel jest

tu vyobrazen Beránkovi velmi blízko, a všichni ti kvítím ozdobení při něm, kteří pod jeho rukama křesťany se stali. Ten oblouk koruny jest vyšperkován stvořením všelikých tvorův, podle zalíbení a podle úmyslu Stvořitelova, jež měl při tom, když všechny věci podle své vůle stvořil. Koruna jest všecka poseta květy mnoha rytířských štítův svaté, silné křesťanské víry. Císařství bude též na koruně zobrazeno, vyšperkováno a kvítím zdobeno až do nejposlednějšího venkovana, vždy podle toho důstojně, jak Bohu sloužili. Koruna bude také opatřena cimbuřím, z doby Antikristovy mnoha skvostnými obrazy, totiž Eliáše a Henocha a mnoha svatých mučovníkův před nimi, ozdobena kvítím svatosti jejich života a vyšperkována jejich věrnou krví.

Ta koruna bude také zbarvena Krví Beránkovou a osvěcena a pozlacena silnou láskou, kterou Ježíš své sladké Srdce uvnitř rozpoltil. Tuto korunu stvořil náš Otec nebeský, Ježíš Kristus ji sobě zasloužil, Duch Svátý ji pracoval a koval v ohnivé lásce a tak ji mistrně vytvořil vznešeným uměním Svaté Trojice, že našemu Spasiteli Ježíši Kristu tak dobře sluší a tak výborně stojí, až nebeský Otec i ze svého Jednorozeného Syna tím větší radost má. To musí být. Ačkoliv věčné Božství bez počátku všelikou rozkoš a radost z něho mělo i nyní má i povždy míti bude, přece jest to zvláštním pro ně věčným blahem na věčného Syna s veškerou jeho družinou tak radostně patřiti. Až Ježíš Kristus svůj poslední soud vykoná a svou Večeři poslouží a ji oslaví, pak se mu dostane od jeho nebeského Otce u veliké slávě této koruny a s ním těm, kdož s tělem i s duší na věčný hod s námahou přibyli. Tak každá duše i tělo svou důstojnost na koruně uvidí.

Ta koruna jest vyrobena na zemi za velikou cenu, ne ze stříbra, ni ze zlata, ni z drahého kamení, ale z lidské práce, z lidských slz, potu a krve, ze všech ctností a na konec z bolestné smrti. Andělův na koruně k spatření nebude, protože nejsou lidmi, ale bude jim rozkošným zpěvem Boha při té koruně chváliti.

První kůr zpívá takto: Chválíme tebe, Pane, pro tvůj zákonný sňatek, z něhož vzešli tito všichni, kteříž jsou na tvé koruně zobrazení. Druhý kůr: Chválíme tebe,

Pane, věrou Abrahamovou, vřelými tužbami a proroctvími všech prorokův. Třetí kůr: Chválíme tebe, Pane, moudrostí a zbožností všech tvých apoštolův. Čtvrtý kůr: Chválíme tebe, Pane, krví a trpělivostí všech tvých mučovníkův. Pátý kůr: Chválíme tebe, Pane, pro svatou modlitbu a křesťanské učení všech papežův a všech vyznavačův. Šestý kůr: Chválíme tebe, Pane, kajícíností a vytrvalostí tvých vdov. Sedmý kůr: Chválíme tebe, Pane, čistotou všech panen. Osmý kůr: Chválíme tebe, Pane, plody tvých matek a služebnic. Devátý kůr: Chválíme tebe, Pane, pro tvoji svatou smrt a tvůj vznešený život po tvé smrti a pro tvůj mohutný výron všelikých darův a všeliké dobroty, kterou jsi nás, Pane, vyvýšil a slavnostně spořádal. Chválíme tebe, Pane, tvou ohnivou láskou, v níž jsi nás sjednotil.

Nahoře na té koruně vlaje nejkrásnější prapor, jaký kdy v tomto císařství byl spatřen. To bude svatý kříž, na kterém Kristus svou smrt vytrpěl. Ten kříž má čtyři konce. Spodní konec jest ozdoben rozkoší zářnější nežli slunce. Na přední straně pod křížem vznáší se vztyčený sloup, zbarvený Beránkovou Krví, okrášlen květy a ozdoben hřeby, jimiž Náš Pán byl raněn. Nahoře na tom stromě kříže vznáší se překrásná, císařská, trnová koruna té říše. Trny jsou zdobeny květy liliové bílými, růžovými, rozkošnými, nebesky zářícími.

Toť ten prapor té koruny, jímž Ježíš Kristus vítězství dobyl a živ k svému Otci se vrátil. Hned po soudném dni, na věčné svatbě, když Bůh všechny věci novy učinil, bude ta koruna ukázána a bude se vznášeti nad hlavou člověčenství Našeho Pána ke cti a chvále Svaté Trojice a k větší a větší radosti všech blažených.

Člověčenství Našeho Pána jest snadno pochopitelný obraz mého věčného božství. Totiž že možno nám Božství chápati skrze člověčenství a požívati ho jako Svaté Trojice, o krk se ovinouti a líbat i nepochopitelné Božství objímati, čehož říše nebeská ni okrášek zemský, peklo ni očistec nikdy nepochopí, aniž tomu zabrání.

Věčné Božství tpytí se a září a rozhárává k lásce všechny ty blažené, kteří při něm jsou, aby se radovali bez trudu a chválili povždy bez bólu. Člověčenství Našeho pána pozdravuje, veselí a miluje bez ustání své

Tělo a svou Krev. Ačkoliv tu Těla a Krve nyní není, jest přece bratrská spřízněnost tak veliká, že mu jeho lidskou přirozenost zvláště milovati dlužno. Duch Svatý také vylévá svůj milující nebeský tok, z něhož blaženým nalévá a je tak hojně napáji, že radostí zpívají, milostně smějí se a zvedeně skákají, proudí a plavou, letí a šplhají od kůru ke kůru a na výsost království. Tam pohlízejí v zrcadlo věčnosti a poznávají vůli a díla Svaté Trojice a kterak sami vytvoření jsou na těle i na duši, jakž navždy jim bude ostatí. Duše jest utvořena v těle podobna člověku, má v sobě božský třpyt a září tělem jako skvoucí zlato jasnými křišťály. I budou tak veseli a tak dovádívi, hbiti, silni a láskou bohati, jasni a Bohu podobni, jak tomu možno. I letí, kam sobě přejí, na tisíc mil, co bys si nyní myšlenku pomyslí. Zkoušejí, co možno zletět; než konce království nelze jim dosáhnouti nikdy, aniž se dotknouti širého prostoru a zlatých cest: neboť jsou přerozsáhlý, a přece jsou zcela přiměřeny: a přece ne zlaty, neboť jsou věčně lepší než zlato a drahé kamení, což není než země a bude zničena.

Zde ukončím o té koruně: Duch Svatý ková ještě dokončení této koruny až do soudného dne; pak chce mu Otec i Syn jeho práci odměniti. Chtějí mu dáti odměnou všechny duše i těla, jež v Boží říši shromážděna jsou. V nich Duch Svatý odpočine na věky. A bude je bez ustání pozdravovati a veseliti všechno, co z lásky k Bohu kdy dobrého bylo nebo kdy bude vykonáno. Všechno, čeho pro Boha bude zanecháno a co vytrpěno, to vše bude státi na té koruně kvítím ozdobeno. Aj, jaká koruna! Aj, kdo mi dopomůže k tomu, abych na té koruně aspoň kvítečkem býti mohla, jako křtěňátka, jež nejmenšími kvítky na té koruně jsou!

Jest-li řeč tato nějak příliš dlouhá, jest vina v tom, že mne ta koruna všelikou rozkoší zajala; ač mnohou dlouhou řeč jsem sestavila v stručná slova. Toto pravím sama na sebe: Jak dlouho miníš, drží světe, štekati? Bys přece umlkl, když mně o nejmilejším třeba mlčeti.

II. KTERAK KDOSI NA DUŠIČKY PROSIL ZA DUŠE VÚBEC.

Na Dušičky jsem prosila se svatým Křesťanstvem za všechny duše, jež sobě odpykávají tresty v očištcí. I spatřila jsem očištec, který byl jako pec, jež byla zvenčí černá, uvnitř byla plna ohnivých plamenův. I nahlédla jsem dovnitř, kterak stály v plamenech a hořely jako povázaná sláma. Tu stanula jedna u mne, jež byla jako veliký anděl; toho jsem se tázala, kterak to, že se duše tolik tlačí, když jich došla modlitba od dobrých lidí. Mnohé se proderou a mnoho jich nemůže ven. I odpověděl mi ten, jehož jsem se tázala: Když byly na světě, nechtěly pomáhati těm, kdo jich v potřebách prosili. I zželelo se mojí duši jejich síly a jejich ceny, i volala do nebes: Pane Bože, kéž mohu k nim zde sestoupiti a trpěti s nimi, aby tím dříve k tobě přišly! I dal se poznati Náš Pán, že on ten anděl byl, jenž u mne stál, a řekl: Chceš-li tam, pak chci já s tebou tam. I objal Náš Pán člověkovu ducha a vedl ho dovnitř. I vešla duše dovnitř s Naším Pánem a nebylo jí bolestno. I tázala se, jak mnoho jich jest? A Náš Pán pravil: Těch ty nespočteš, a jsou to ty, za které jsi se modlívala, když byly na zemi.

I nalezla jsem toho, za něhož jsem se před třiceti lety modlívala, a rmoutila jsem se, nemajíc mu čeho dáti, a neodvažovala jsem se ve své ubohosti tak velikého Pána tak velikých věcí prositi. I promluvila jsem slovo takto: Aj, milý Pane, nevysvobodil bys jich? Tu pozdvihly se najednou u velikém množství rozkošně, bělostnější sněhu, a vznášely se k ráji v sladké, zářivé rozkoši, kdež s radostí odpočinuly. Když se z ohně byly pozdvihly, vyzpívaly celý Žalm: Laudate pueri Dominum. Potom zpívaly: Chválíme tebe, Pane, pro velikost tvé dobroty, pro štědrost tvého daru a věrnost tvoji pomoci.

Náš Pán stál ještě při ohni a držel ducha člověkovu v objetí; i pravila člověkovu duše: Aj, Pane, ty dobře víš, po čem toužím. To bylo, že by byla ráda k nohám Našeho Pána, aby mu mohla děkovati. I spustil ji Náš Pán a ona mu zase děkovala, že mohla spatřiti velikou tu poctu, již se od Boha ubohým duším dostalo. I na-

lezla na jeho nohou růžové rány, naše pravé výkupné. A prosila: Pane, dej mi své požehnání. A Náš Pán pravil: Zehnám tě svými ranami. — Toho se mi dostaň i všem Božím i mým přátelům. Bohužel za mé práce to nebylo, mámť ve svatém Křesťanstvu mnohé daleko cennější než své.

III. JAK JEST PROSPĚŠNO, ABY ČLOVĚK S POKORNÝMI SLOVY SVÉ SRDCE PROHLÍŽEL BEZ USTÁNÍ.

Neznám nikoho tak dobrého, jemuž by nebylo toho potřebí, aby svého srdce neustále nezkoumal a neseznával, co v něm bytuje, jakož i hodně často neplísnil svých skutků veškerých. To dlužno činiti pokornými slovy. Tomu mne učil hlas Boží, neboť jsem nikdy žádného skutku tak dobře nevykonala, že jsem ho neměla vykonati lépe. Toto jest moje plísňení; nuže, plísňemež svoji zbabělost takto: Ach ty prabídne stvoření, jak dlouho míníš svůj ničemný návyk hostiti ve svých pěti smyslech? Naše dětství bylo pošetilé, naše mládí bývá pokoušeno: jak jsme v něm zvítězili, to ví Bůh. O běda, bohužel mé stáří dlužno mi nyní velmi trestati, anť jest bez ovoce světlých skutkův a jest bohužel chladné a z milosti. Jest také mdlé nemajíc mládí, aby jím ohnivou Boží lásku neslo. Též nedůtklivo jest, anť mu nepatrná trýzeň mnoho bolesti nadělá, jichž sobě mládí nevšímá. Ovšem dobré stáří rádo dlouho čekává a důvěřuje v Boha jedině.

Před sedmi lety žaloval sobě zarmoucený starý člověk tuto škodu Našemu Pánu. A Bůh mu odpověděl takto: Tvé dětství bylo družkou mého Ducha Svatého, tvé mládí bylo nevěstou mého člověčenství, tvé stáří jest nyní hospodyní mého Božství. — Ach běda, milý Pane, což pomůže, že pes štěká, když zatím co hospodář spí, vloupá se zloděj do jeho domu? Modlitba čistého srdce vzkřísí přece někdy téhož mrtvého hříšníka. O běda, hříšníče, jak velice dlužno tě plakati, ježto jsi vrahem sám sebe a jsi zkázou všeliké dobroty jakož i prospěchu z ní! Dobrý člověk získává velice; vidí-li, že jiný jedná špatně nebo upadá do hříchu, rozhlížívá se velmi daleko kol sebe, aby v tu bēdu nepadl, tak se dobrý člověk

ze zlých věcí lepší, po čemž následují rády dobré skutky; za to zlý se horší. Uží-li špatný příklad, stává se tak zlým, že dobrými skutky a dobrými lidmi pohrdá; líbí se mu jeho vlastní převrácená moudrost nejlépe.

Můj milý učitel, který mne prostačku nevědomou této knize naučil, učil mne také této řeči takto: Ať činí člověk cokoliv, není-li milovný pravdy, neboť mu důvěrna. Známe nepřitele, který jest zhoubcem božské pravdy v lidském srdci. Dopřeje-li se mu místa, vepíše za souhlasu člověka nepravou moudrost člověku do jeho srdce, i mluví: Jsem od přirozenosti zlostný a slabý. — Tím se neospravedlníš u Boha ani u bohobojných. Dlužno ti milostí tichým a silným se státi. Nemám žádné milosti. — Pak v nemilosti milostivého Boha vzývej pokornými slzami a vytrvalou modlitbou ve svatém toužení, tak musí červ hněvu zhynouti. Čiň sám sobě násilí, pak nebude, proč by tě nějaké trýznivé násilí stíhalo od Boha nebo od kohokoliv; tak bude červ hněvu zničen. Chceme-li svůj hněv a všelikou svou nedokonalost pomocí Boží přemoci a zahnati, pak musíme svá hříšná pokušení řádně skryti a umlčeti a ukazovati na venek svaté veselé chování.

O běda, ubozí! Dokud ve hněvu bouříme, nemáme nic dobrého na sobě. Musíme se přece vždy zase k svému srdci vrátiti a za svou vinu se stydět, kterak hněv naši sílu pohltil a naše tělo vysušil a jak prospěšný čas jsme ztratili, v němž jsme měli Bohu sloužiti. O běda, toť škoda věčná! Znovu, o běda! těch hříšných slz jest mi líto, jimiž se pláče v zpupném hněvu. Tím se tak duše zatemní, že člověk té chvíle žádné dobré věci správně neupotřebí.

Kající slzy jsou tak svaty, že kdyby veliký hříšník jedinou kající slzu pro všechny své hříchy uronil, nedostal by se nikdy do věčného pekla, ostal-li by tak. Ať má dobrý člověk na sobě nevím jak nepatrný všední hřích, jehož nadobro zanechat nechce, dokud jest živ, zemře-li tak bez zpovědi a bez pokání, buďsi jak svatý, musí do hořkého očiště. Neboť jak milosrden Bůh jest, tak spravedliv jest také na všeliký hřích a dohněván.

Tou radou sobě jsem: Jest třeba, by láska tu bydlila, ve tmě nikdy dobří nebudeme. Při ní bydlívá ráda pokora.

IV. O METLE NAŠEHO PÁNA.

Zanedlouho po té, když jsem přišla do kláštera, byla jsem tolik soužena nemocí, že to mé sestry rozlítostnilo. I pravila jsem k Našemu Pánu: Pane, co miníš tímto utrpením? A milý Náš Pán pravil takto: Všechny tvé cesty jsou změřeny, všechny tvé šlepy jsou spočteny, tvůj život jest posvěcen, tvůj konec bude radostný a mé království jest ti velmi blízko. — Pane, proč jest můj život posvěcen a já tak málo dobrého mohu konati? I pravil Náš Pán: Tím jest tvůj život posvěcen, že moje metla nikdy nesejde s tvých zad. — Te Deum laudamus, že Bůh tak dobrý jest.

V. PROČ BYLO NA KLÁŠTER KTERESI DOBY DOTÍRÁNO.

Těm se má skrytě dobře činiti, o nichž se ví, že toho potřebni jsou, neboť statku jim zadržného nechci míti na klášteru. — Toto jest výklad: Ať každý podle svého postavení milosrdně těm dobře činí, jež zná jako potřebné.

VI. O KAPITOLE A KTERAK DLUŽNO ČLOVĚKU ZPYTOVATI SVÉPOKLESKY A JICH OPLAKÁVATI. O DVOUZLATÝCH FENICÍCH A O DOBRÉ VŮLI A ŽÁDOSTI.

Kdo toto poznání má, ten bďuj a plač se mnou. Když vyvoleným dítkám Božím často Těla Páně se dostává a svatě je přijímají, bývám hnávána palčivým svědomím bráti se v síň své kapitoly. I přichází moje nehodnost a strká do mne, i přichází moje netečnost a viní mne, i přichází moje lehkomyšlnost a vytýká mi mou nestálost, i přichází mrzkost mého neužitečného života a zarmucuje mne, i přichází bázeň Boží a bičuje mne, i zalézám jako červík do země a choulím se pod travou svých mnohonásobných nedbalostí po všechny své dny, i sedím a volám k nebi: Ach, milosrdný Bože! Dopřej mi, abych dnes účastna mohla býti milostí, kterých se tvým vyvoleným nyní dostalo. Tu odpovídá Náš Pán takto: Vezmi dva zlaté feniky, které jsou oba stejně těžky a kupuj za ně; platí-li stejně mno-

ho, jsou stejně dobry. — O běda, milý Pane, kterak mi možno mou ničemnost srovnávati s tvou dobrotou, když nejsem, jak bych tobě slávy věru přála! Nemám ničeho, co by tobě dobře slušelo, a utkvívám na ničem útěchou své duše ve světě. Do tak bídného a ještě trudnějšího stavu jsem upadla. Nejsem takovou, jak jsem po tom dávno toužila. Náš Pán praví takto: Dobrou vůli a svatou touhou můžeš nahraditi, co chceš.

VII. KTERAK BUĎ ČLOVĚK PO VŠEČEK ČAS SJEDNOCEN S BOHEM.

Když jest člověk neustále sjednocen s Bohem, toť nebeská slast nad všelikou pozemskou rozkoš. Kterak se nám-toho dostane? Naše touha pronikej všeliký náš dobrý skutek a křesťanskou věrou a božským poznáním bez ustání všechny svoje skutky prohlížíme a nikdy nebudme neužitečnými, tak jsme živi svému Pánu Bohu všelikým svým dílem pro všeliké jeho dílo, které kdy konal na zemi z lásky k nám. Tak jsme s ním sjednoceni v jeho pozemských skutcích nebeskou láskou. Potom budeme duchovně osvěceni, i chválíme našeho Pána Boha všemi dary, jež kdy uděleny byly našim tělům a statkům, přátelům a příbuzným a všelikou pozemskou slastí, po níž bychom toužiti mohli. Tím děkujeme Bohu za všechny jeho dobrotivé dary, jež nám kdy na zemi dal pro tělo nebo pro duši. Tak jsme zase s Bohem sjednoceni výslovnou láskou a pokornou vděčností. Těmi vtiskneme všechny Boží dary ve své srdce, i naplní se srdce naše láskou, smysly se nám otevrou a naše duše tak se zjasní, že budeme viděti do božského poznání, jako člověk spatřuje svůj obličej v jasném zrcadle. I budeme moci vůli Boží poznati ve všech svých skutcích, abychom vůli Boží ctili a milovali v bolestném daru jako v útěšném daru a radovali se, že se nám toho dostává bez hříchu. Hřích musíme oplakávati a nenáviděti ho, neboť jest to čas ztracený. Tak se sjednotíme na zemi se svatými v nebesích, neboť ti se v nebesích zvláště z vůle Boží radují.

Nevím, kterak to nepřítel zvěděl, dalť mi Bůh toto poznání za noci a já v něm byla s velikou rozkoší u-

sebrána, přišel ke mně a mluvil důvěrně, neb mne chtěl ošáliti. Jeho hlas jsem slyšela svýma tělesnýma ušima a duchovníma očima jsem viděla stvoření černé, špinavé a hrůznému muži podobné. Ale nelekám se ho. To jest tím: když milost Boží v duši se vznáší a ve smyslech zápasí, pak ať se tělo v jeho přítomnosti neleká. Ale když tělo byt v prospěšných skutcích zápasí, pak přijde-li, daří se tělu v přítomnosti jeho tak bídne, že jsem nikdy v tak veliká muka na zemi nepadla.

I pravil ke mně: Mně se zdálo v noci, že jsem byl bohat a mnoho jsem měl. A chtěl, abych si myslila, že toto svaté sjednocení Boha s duší jest čirý sen. I pravila uvnitř paní těla, duše: Nemluvíš pravdy. A on řekl: Ano, buď přece tak dlouho trvati, dokud Bůh bude živ. I pravila duše: Nu, jsi přece učený, pověz mi, co si mám počíti? Dábel si toho cenil převelmi: Raduj se a tuto velikou věc nes velikomyslně. Duše: Nejsem bohužel ještě tak maličká, abych provlekla uchem jehly všechny své nepřátele do bran nebeských mé věčné domoviny. Dábel: Jsi přespříliš ohrazena. Duše: Ve tvých slovech poznávám tvé pokrytectví, pochyby, marnivost a pýchu. Kdyby čněla ocelová zeď kol mne až do oblak, přece by nebylo moje srdce nikdy nepřátel mých bezpečno a volno. I stál a třásl se přede mnou. O běda, kterak plné pokrytectví jsem to viděla. I rval se za hlavu a zlostným skokem zmizel.

VIII. KTERAK JEDEN ČLOVĚK HLEDAL BOHA.

Když Bůh sobě umíní člověka se vzdáliti, pak hledá on Našeho Pána Boha a praví: Pane, má muka jest hlubší než propasti, bol mého srdce jest trpčí než svět, můj strach jest větší než hory, má touha jest vyšší než hvězdy. V těchto věcech nemohu tě nikde naléztí. — Za tohoto bédování spatřila duše svého Miláčka u sebe jako krásného mládence, tak sličného, že toho vypověděti nemožno. A přes to by se byla skryla, i padá mu na nohy a pozdravuje jeho rány, jež jsou tak sladky, že všelikých svých muk a veškeré své staroby necítí. I pomyslí si: Ach, jak ráda bys patřila na jeho tvář, ale musila bys si ran odříci, a jak ráda bys slyšela jeho slovo a jeho

přání! I povstala oděna a ozdobena pevnou kázní. A on praví: Budiž mi vítána, má nejmilejší! Ze zvuku toho slova poznala, že jemu každá duše, která v jeho oddanosti Bohu slouží, převelmi milou jest. I řekl on: Jest třeba, abych tě šetřil v požívání, obou, tebe i sebe. Požívání jest nevýslovné. — A pravil: Přijmi tuto korunu panen. I odešla koruna od něho a šla na její hlavu, záříc jako by byla z ryzího zlata. Ta koruna byla dvojnásobná a byla také korunou lásky. I pravil Náš Pán: Tato koruna bude zjevna všemu nebeskému dvoru. A ona prosila: Pane, vezmeš zítra mou duši, když jsem tvé svaté Tělo přijala? I pravil on: Dlužno ti ještě obohatiti se utrpením. — Pane, co mám činiti zde v tomto klášteře? — Osvěcuj je a uč a ostávej s nimi u veliké uctivosti. — I pomyslíla sobě: Aj, nyní jsi tu sama u Našeho Pána. V té myšlence spatřila státi u sebe dva anděly, kteří byli tak ctní jako pozemská knížata před jinými chudými lidmi. I pravila: Kterak se nyní skryji? A oni pravili: My tebe poneseme z muky do muky, z ctností do ctností, z poznání do poznání, z lásky do lásky. — Že toto hříšná ústa mluvíti mají a musejí, jest pro mne těžkým, a přece se neodvážím neučiniti toho pro Boha a pro poddanost lidskému studu, a bázeň Boží musím zachovati po všechny své dni.

IX. KTERAK MILUJÍCÍ DUŠE CHVÁLÍ NAŠEHO PÁNA SE VŠEMI TVORY.

Milující duše se nikdy chvály nenasytí, proto shromažďuje v sobě všechno, co Bůh kdy stvořil ve své touze a volá pak do nebe: Pane, kdyby všechny tyto bytosti byly tak dokonalé a tak svaté, by možno bylo, jako tvá požehnaná Máti Maria, přece by mi to bídné nestačilo, abych tě plně nechválila tvým Jednorozeným Synem. Pane, možno tě plně chváliti? Nikoliv, z toho se raduji. I odpověděl Náš Pán takto: Panny, které mí dlouho sloužily, ty at mne chváli.

X. TOTO SE UDÁLO KTERÉSI DOBY, KDY BYLY VELIKÉ ZLOŘÁDY.

Prosila jsem Našeho Pána pro útrapy války a pro mnohý hřích světa, i odpověděl Náš Pán takto a pravil: Hříchů ke mně páchnou z propasti zemské až do nebes. Kdyby to možno bylo, vyhnaly by mne. Hříchů mne vyhnaly kdysi, i přišel jsem ponížen a sloužil jsem světu až do své smrti, nyní to býti už nemůže. Nyní jest potřeba, abych tu a tam postavil pro hřích svou spravedlnost. — Milý Pane, co sobě nebozí nyní počneme? I pravil Náš Pán: Pokoňte se pod hroživou ruku všemohoucího Boha a bojte se ho ve všech svých skutcích. Mínil jsem ještě lid osvoboditi všelikých útrap, jsou to moji přátelé. Společná modlitba ukájí mé srdce. Kterak smýšlím, to ukazují. Modlitbu slyším rád od duchovních lidí, kteří ji ze srdce milují. (*Adjutorium nostrum in nomine Domini. Laudate Dominum omnes gentes. Gloria Patri. Regnum mundi. Eructavit cor meum. Quem vidit. Gloria Patri etc.*)

Pane, nebeský Otče, přijmi svou službu a svoji chválu od svých zarmoucených dítek a osvoboď svůj lid těchto nynějších útrap a osvoboď nás všelikých našich pout mimo pouta lásky jediné, jež nebudte nám vzata nikdy.

XI. KTERAK NÁŠ PÁN BYL VIDĚN JAKO DĚLNÍK.

Náš Pán mi ukázal podobenství, které na mně dokonat a ještě koná. Viděla jsem na zemi vyvstati chudáka, který byl oděn v chudá lněná plátna jako dělník. V ruce měl nebozez, na němž leželo břemeno podobné zemi. I pravila jsem: Dobrý muži, co neseš? Nesu, pravil, tvou trýzeň. Obrát svou vůli k té trýzni a zdvihni a nes. A člověk řekl: Pane, jsem tak chudá, že ničeho nemám. I pravil Náš Pán: Tak jsem učil své učeníky, když jsem pravil: *Beati pauperes spiritu*. To jest, když člověk nic nemůže a rád by udělal, toť duchovní chudoba. Člověk: Pane, jsi to ty? Obrát svou tvář ke mně, abych tě mohla poznati. A Náš Pán pravil: Poznej mne uvnitř. Duše: Pane, kdybych tě spatřila mezi tisíci, jistě bych tebe poznala. Srdce mne stavělo uvnitř k úskoku,

a neodvážila jsem se ho vinit, že on to není. I pravila jsem: Milý Pane, toto břemeno jest mi příliš těžké. A Náš Pán řekl: Položím si je tak blízko, abys je dobře unesla. Pojď za mnou a viz, kterak jsem stál před svým nebeským Otcem na kříži, a trvej tak. I pravila ona: Pane, dej mi pro to své požehnání. — Žehnám tě bez ustání. Tvým mukám bude dobrá rada. — Pane, pomoz všem těm, kdo rádi trpí muka pro tebe.

XII. KTERAK MÁ ČLOVĚK ODPÍRATI MARNIVOSTI A POKUŠENÍM.

Když sobě člověk pomyslí něco dobrého sám o sobě, ihned přiskáče marnivost z koutu nebeského srdce s hříšnou zálibou a strojí se do patera smyslův. I má člověk mysl svou zkrušiti a má hned pro své srdce pokornou bázní se mrskati a žehnati se žehnáním svatého kříže, tak ihned se ztratí, jak by jí nikdy nebylo. To jsem já ubohá často zkusila. Totéž dlužno ihned činiti, když přicházejí zlé, létavé myšlenky. Ty mizejí také silou svatého kříže, když to člověka bolí.

XIII. KTERAK BYL NÁŠ PÁN VIDĚN PODOBEN POUTNÍKU.

Já ubohá nehodná ztíkám se sebe a vypovídám, co jsem viděla a slyšela v Bohu. Kterési noci viděla jsem Našeho Pána v podobě poutníka, i dělal, jako by byl proputoval Křestanstvo. I padla jsem mu na nohy a pravila: Můj milý poutníče, odkud přicházíš? A on pravil: Přicházím z Jerusalema (a minul Křestanstvo) a jsem vyhnán ze svého příbytku. Pohané mne nepoznali, židé mne nechtějí, křesťané mně odpírají. — I modlíla jsem se za Křestanstvo. I zhostil se Náš Pán překrásně veliké potupy, kterou trpí od Křestanstva, a vyprávěl, jak mnoho dobrého od počátku Křestanstvu prokázal, a jak mnoho pracoval pro Křestanstvo a ještě den ze dne hledá místa v něm, aby svou milost v ně vlítí mohl. I žaloval Náš Pán znovu a pravil: Svou svévolí vyhánějí mne lidé z příbytků svých srdcí a nenalézám-li žádného místa v nich, nechávám je vřezeti v jejich zvlí

a zemrou-li, jak je pak naleznu, tak jim soudím. — I prosila jsem za konvent: Milý Pane! nedopouštěj, aby se zkazili, postavím jim na hřbitov světlo, při němž se poznají.

XIV. O BOŽÍM VYVOLENÍ A POŽEHNÁNÍ.

Kterési jiné noci, když jsem byla na modlitbě a v toužení a zřekla jsem se své nicoty, spatřila jsem Našeho Pána. Stál na hřbitově a měl před sebou celý konvent tak spořádán, jak přišli do kláštera. I pravil k nim Náš Pán: Vyvolil jsem vás, vyvolte vy mne a dám vám. I pravila jsem: Pane, co jim chceš dáti? A on pravil: Učiním z nich na zemi lesklá zrcadla, tak, aby všichni, kteří po nich touží, svůj život v nich poznali. A v nebesích je učiním zářícími zrcadly, aby všichni, kdož je spatří, poznali, kterak jsem je vyvolil.

I vztáhl Náš Pán ruku a dal jim své požehnání a pravil: Zehnám vás sebou samým; chtějte mne ve všech svých myšlenkách. — Kdo chtějí Našeho Pána ve všech svých myšlenkách, to jsou ti blažení, kteří Našeho Pána náležitě chválí. I pravila jsem: Chtějí se mne tázati, v jakém důstojenství jsem tě spatřila. A on pravil: Jsou mnohé mezi nimi, jež mne znají.

XV. KTERAK PROSITI ČLOVĚKU, JENŽ MILUJE PRAVDU.

Člověk, jenž miluje pravdu, prosívá rád takto: Aj, milý Pane, dopřej mi a pomoz mi, abych tě bez přestání hledal všemi svými pěti smysly ve všech věcech svatě, neboť jsem tebe vyvolil nad všechny Pány a vyvolil jsem tebe nad všechna knížata své duši ženichem. Dejž mi také, Pane, abych tě nalézal všelikou svou touhou hořící i uhaslou. Žádám si také, abych tě požíval tekoucí láskou všelikých tvých darův. Dejž mi, Pane, plný svůj zpětný tok, ať naplní má ústa, aby mi trýzeň, potupa, hořkost povždy lahodny byly. Toho mi ze své milosti povždy dopřávej; dobrotivý Bože, nuže uděl mi to. Pomoz mi také, Pane, ať se tebou řídím v odříkání se všeliké své vůle po tvém přání, tak mi zůstane láska neuhasitelná navždy. Amen.

XVI. KTERAK JEDEN ČLOVĚK TOUŽIL A PROSIL.

Člověk jeden si žádal nad všechny dary a nad všechna muka, aby Bůh jeho duši vyprostil svatým skonáním. I pravil Náš Pán: Čekej na mne. A člověk pravil: Milý Pane, nemohu své touhy ukrotiti, tak rád bych s tebou byl. I pravil Náš Pán: Já jsem po tobě toužil před počátkem světa; já toužím po tobě a ty toužíš po mně. Kde dvě vroucí touhy se setkají, tam jest láska dokonalá.

XVII. KTERAK POZNÁNÍ MLUVÍ K SVĚDOMÍ.

POZNÁNÍ pravilo k svědomí: Jak mnoho jsi tupeno a útrap ti strojeno, a ty přes to čisto v Bohu stojíš.

SVĚDOMÍ: Milé poznání, dobré slůvko jste pravilo. Na koho všichni svou zlobu věsí, tomu třeba míti srdce pokorné.

POZNÁNÍ: Milé svědomí, vy máte tak vzácné zrcadlo, ve kterém se tak často za den shlížíte. Tot jistě živý Syn Boží se všemi svými skutky. Nebylo by to ani jinak možno, že jste tak moudré.

SVĚDOMÍ: Milé poznání, když...bývá mi v obojí, blaze i bolno; blaze, že Bůh tekoucím Dobrem jest ke mně, bolno, že já tak ubohé jsem v dobrých skutcích.

POZNÁNÍ: Milé svědomí, vy máte ve všech věcech raději vůli Boží a Božíslávu nežli svůj prospěch pro tělo i pro duši, vy jste dáblovi peklem a Bohu nebem, což pak se vám vyrovná?

SVĚDOMÍ: Milé poznání, všechno, co mám od Boha, to mi dal na půjčku, abych tím dobývalo jeho chvály a jeho cti jakož i svojí spásy, a že mu to musím vrátiti, potřebuji ovšem jeho milosti.

POZNÁNÍ: Milé svědomí, jste příliš spoutáno hříchy světa a duchovních lidí nedokonalost nadělá vám v srdci mnoho bolestí. Majít svobodnou vůli, že mohou tihnouti do nebe nebo do pekla, nebo ve dlouhý očistec; to jest vám těžkým břemenem.

SVĚDOMÍ: Nenaříkám, že mám protivenství a že trpím bolesti. Želím hříchů světa. Podobně jako trýzeň lásky očišťuje tělo od hříchův a posvěcuje duši v Bohu, tak dychtíme s radostí státi v jeho přikázání.

POZNÁNÍ: Milé svědomí, bohatí dobré vůle ve světě obětují Bohu své statky a své almužny, duchovní lidé obětují Bohu ve své službě svá těla a svou krev, nad všechny věci obětují Bohu v poslušnosti svou vlastní vůli. Co více váží, to musí být cennější.

SVĚDOMÍ: Milé poznání, na tom nedosti, chceme-li Boha požívat na výsosti, pak třeba nám mítí korunu pokory a cudnosti, čistoty přirozené nebo dobyté a výši lásky nade všechny věci. V táž rozkošná roucha oděna jest Svatá Trojice; Otec vznešeností lásky, Syn pokornou ryzí čistotou, kterouž se všemi svými vyvolenci sdělil, Duch Svatý žářem lásky k nám, všem naším dobrým skutkům.

POZNÁNÍ: Milé svědomí, vytrvalost v dobrých věcech, toť láska pracující, té nelze nikdy postrádati, chce-li se s Bohem dojíti nejvyšší slávy v obojím, zde i ve věčné jeho říši. Blaze tomu, kdo jest jich zde pila.

XVIII. O POROUČENÍ SEDMERA HODINEK UTRPENÍ NAŠEHO PÁNA.

V JITŘNÍ.

O veliká roso vznešeného Božství! O malá květinko sladké Panny! O vydatný plode krásné květiny! O svatá Oběti nebeského Otce! O věrný výkupe veškerého světa, Pane Ježíši Kriste! Přijmi své svaté matutinum na chválu a slávu svého bédného narození, své bédné trýzně, svých nezměrných muk, své svaté smrti, svého vznešeného zmrtvýchvstání, svého krásného nanebevstoupení, své všemohoucí slávy k chvále a k cti. Buď mne pamětliv, milý Pane, abych ve všelikém svém konání, ve všelikém svém zřikání, v celém svém životě tvou svatou vůli plnila, až do dobrého skonání, ke cti tvé Svaté Trojice: a se mnou všichni ti, kdož ve tvém jménu tvými a mými přáteli jsou.

V HODINKU PRVNÍ.

O žalostná potupo, o strastné bolesti, jež usmrtily tvé vznešené tělo a tvé sladké srdce! Pomoz mně, milý Pane, ať musím a mohu všechny své potupy a všecek

svého srdce bol v tvé lásce vyželet, jak by se tobě v tvé věčné slávě líbilo a já v tom povždy šťastna zůstávala.

V HODINKU TŘETÍ.

O těžké břemeno, o žalostný náklade, jež jsi nám, Pane, nesl pod svým křížem! Přenes nás, Pane, přes všecku naši bídu do života věčného.

V HODINKU ŠESTOU.

O krvavá bědo, o rány hluboké, o bolesti veliká! Ne-dej mne, Pane, zkaziti ve všeliké bídě mých muk. Amen.

V HODINKU DEVÁTOU.

O přebлаžená bědo! O přesvatá smrti! O přerozkošné zrcadlo nebeského Otce, Ježíši Kriste, vysoko na kříži přibitý, na nohou i na rukou: poroučím tobě, Pane, svou duši při samém svém skonání, abych bez přestání navždy spojena byla, jako tvůj nebeský Otec byl a jest, s tebou. Toho dopřej mně i všem, kdož tebe věrně milují. Amen.

V NEŠPORY.

O spoutaný toku lásky! O věrný výrone srdce! O velebné tělo, kteréž jsi pro mne usmrceno bylo, přemilý Ježíši Kriste! Prosim tě, aby mých patero smyslův musilo a mohlo bez ustání se radovati ze zkrvaveného kopí a z rány tvého sladkého srdce, a aby má ubohá duše z nich radovala se věčně a se mnou ti, za něž křestansky prositi musím a míním. Amen.

V KOMPLETÁŘ.

O svatá hlubino všeliké pokory! O štědrá šíři všelikých darův! O vznešená láska všeliké výsosti, všeliké lásky, Ježíši Kriste, v níž prosíš svého nebeského Otce! Splň nyní, Pane, svou modlitbu na nás a posvětiž nás v pravdě a dej nám hloubku všeliké pokory, abychom se v ní mohli skloniti pod všecko stvoření, neboť stvoření tomu se protiví, kdo nedělá jako my. Dej nám, Pane, šíři všeliké dobroty, ochotnou vůli ve všelikém našem řádu konati z lásky k tobě. A dej nám, Pane,

vysokost svojí lásky, aby nás čisty držela v tobě a ne-
nakaženy všelikou pozemskou věcí. Amen.

XIX. O POZDRAVU NAŠÍ PANÍ.

Pozdravuji tě, Paní, milá Maria: neboť tys rozkoší Svaté Trojice, neboť tys počátkem veškeré naší blaženosti, neboť tys družkou svatých andělův zde i v říši Boží.

Pozdravuji tě, Paní, milá Maria: neboť tys květinou patriarchův, neboť tys nadějí prorokův, neboť tys bělostnou lilijí pokorných panen. A pomni, jakým ti byl pozdrav z úst Gabrielových, a pozdrav moji duši v mou poslední hodinu a přenes mne v radosti bez trudu z této ciziny do radostné země svého milého Dítka, kdež naleznu pokoj.

Pozdravuji tě, Paní, milá Maria: neboť tys učicí moudrostí apoštolův, neboť tys růží mučovníkův, neboť tys údělem vyznavačův, neboť tys pomocnicí všech vdov, neboť tys slávou všech svatých tvého milého Dítka; pros za mne, abych ve všelikých svých skutcích posvěcena byla s nimi, jak mně to ubohé možno, Maria, milá císařovno.

Pozdravuji tě, Paní, milá Maria: neboť tys útočištěm hříšníkův, neboť tys mužnou pomocnicí zoufalých, neboť tys těšitelkou všeho svatého Křestanstva, neboť tys postrachem všech zlých duchův, anť od tebe byli prokleti. Zažeh je, milá Paní, ode mne, aby se nikdy již ze mne neradovali a já povždy vytrvalá byla ve tvé službě.

XX. KTERAK POROUČETI AVE MARIA NAŠÍ PANÍ.

Zdrávas, nebeská císařovno, matko Boží a vroucně milovaná Paní má: přijmi, Paní, dnes své Ave Maria k chvále a na oslavu rozkošného pohledu, Otce i Syna i Ducha Svatého, jenž tak líbezně na panensky mateřském obličejí zjevně a neskryt tkví, pln všelikého blaha.

Aj, Paní, na to myslím ve všeliké své touze a všeliké své modlitbě: všecky mé trýzně a' všecky mé tísně i všecek mého srdce bol, má sláva, moje duše i mé skonání, když se odtud obrátím z této žalostné ciziny — to

budiž vše tvé mateřské věrnosti a tvé panenské cti poručeno, a tvojí, Paní, dobrotě bez ustání doporučeno; a k tomu se mnou všichni ti, kdož tvými a mými přáteli ve jménu všemohoucího Boha jsou. Vroucně milovaná Paní má, Maria, vznešená císařová.

XXI. KTERAK MÁ ČLOVĚK SVÉ SRDCE ZKOUMATI PRVE NEŽLI JDE KE STOLU BOŽÍMU.

Chcete míti ode mne naučení a já sama jsem neučená. Čeho sobě pořád žádáte, naleznete tisíckrát ve svých knihách.

Když mně ubohé bývá dovoleno jíti a dopřáno přimouti Tělo Našeho Pána, prohlížívám obličej své duše v zrcadle svých hříchův. I vidám se v něm, jak jsem žila, jak nyní žiji a jak ještě živa budu. V tomto zrcadle svých hříchův nespátňuji nic nežli ach bědu, ach bědu! Tu vrhávám se tváří na zem a naříkám a pláči, mohu-li, že věčný, nepochopitelný Bůh tak dobrý jest a chce se snížiti do nečistého bahna mého srdce. I myslívám si tak, že by spíše náleželo po právu mé tělo vyvléci na šibenici jako zloděje, jenž svému pravému pánu uloupil drahý poklad čistoty, který mi Bůh udělil na křtu svatém. Proto žalostně bědujme po všechen čas, co živi budeme, že jsme jej často zatemnili, což nám, Pane, otcovsky odpust. Ze kterého hřichu se člověk nezpovídal, ba ani zpovídati se nechce, s tím nepřijímej Těla Páně. Pak přistoupím k pravému očekávání a poděkuji za to Bohu, že na mne bylo kdy shlédnuto a mně ubohé se dostane toho, abych přijala Boží Tělo. I půjdu s radostí ke Stolu Božímu a přijmu téhož krvavého Beránka, jenž na svatém kříži státi ráčil, krvavý, neobvázan, se svými svatými pěti ranami. Blaze nám, že se to kdy stalo! V jeho svaté muky vyžalují všechno své hoře. Tak jdeme pak s radostí a s vroucí láskou a s otevřenou duší a přijmeme svého milého, svého převroucně milovaného Miláčka, a vložíme ho do své duše jako do sladké sladící kolébky a zpíváme mu pak chválu a slávu pro první strasti, jež trpěti ráčil, když v jeslích ležel. I pokloňme se mu svou duší a svými pěti smysly a děkujeme svému Miláčku a rcemež

takto: Pane, děkuji tobě za tebe samého. A prosím tě, přemilý, račiž mi dáti svůj klenot, abych čistě živa býti mohla, prosta všech hříchův. Pane, kam pak tě uložím? Co mám, to tobě dám. Na své lože tebe položím. Ta postýlka jest samá muka. Pomním-li muky tvé, pak zapomínám své.

Polož, Pane, na mne líce své. Poduškou jest bolest mého srdce, že nejsem každé chvíle ochotna přijmouti tvůj bolestný dar, toť, Pane, všecek nátek můj. Pokrývkou tohoto lůžka jest moje žádost, do té jsem zavinuta. A chceš-li mne, Pane, ukonejšiti, učiň mi po vůli a dej mi hříšníky, kteří v těžkých hříších jsou, tak zveselíš mou duši. Pane, co sobě nyní povídati budeme o lásce, když tak blízko sobě ležíme v lůžku mé trýzně?

Přijala jsem tě, Pane, jak jsi na zemi z mrtvých vstal. Vroucně milovaný Miláčku, nuže potěš mysl mou, a bych bez ustání čista při tobě stála, z čehož plyne veliká blaženost. Dej mi, Pane, dlužné duše z očiště, jedině mně, náhrada buď velmi vzácná.

A přijala jsem tě, Pane, jak jsi na nebe vstoupil, nu přiliš mne, rozmilý, nešetři. Umru kdysi láskou, jinak mne, Pane, nikdy nestišíš. Dej mi, Pane, a vezmi mně, Pane, vše co chceš a ponech mi pro vždy tuto vůli, ať umru z lásky v lásce. Amen.

XXII. O CHVÁLE NEBESKÉHO OTCE.

Blaze mi! Chválím tě na všech cestách, Bože, za tvoji vzácnou dobrotu, že jsi mne vyvolil ke své svaté službě. Posvět mou mysl, abych se svatou vroucností všechny tvé dary přijímala a s radostí při tobě vytrvala.

XXIII. KTERAK DĚKOVATI SYNU.

Blaze mi! Děkuji tobě, císařský Synu Boží. Za to ti děkuji více a více, že jsi mne ve světě ze světa vzal. Tvá svatá muka jest mou, ty jsi ji pro mne trpěl. Vše, co kdy budu trpěti, to tobě za to dám. Ač jest to nerovno, přece to duši mou těší. Udržuj mne stále ve svém holdování, abys byl ustavičně chválen, Ježíši můj přemilý, zbav mne mých pout, dejž mi u tebe dlíti.

XXIV. O PROUDU LÁSKY.

Blaze mi! Děkuji tobě, Duchu Svatý. To jest má víra, že jsi osoba Svaté Trojice. Tvé sladké milující vřídlné toky zahlazují všecek srdce mého bol, ježto se lahodně roní ze Svaté Trojice. Prosím tě, Pane, Duchu Svatý, přistři mne od všeliké zloby zlých duchův svou božskou láskou, co na mně hledají, at toho nenajdou.

XXV. O POZDRAVENÍ SVATÉ TROJICE.

Já chudá všelikou ctností, já ubohá svou bytostí, osmělím-li se nebo mohu-li, pak pozdravuji vznešenost, jasnost, líbeznost, moudrost, velebnost, zázračnou jednotu Svaté Trojice, z níž vyplynulo bez poskvrny všechno to, co bylo, co jest, co kdy bude. I musím vždycky do ní nazpět; kterak to dělávám? Plazívám se nazpět, jsem-li vinna; kráčívám k polepšení skrze dobré skutky; ženu se u věrné horlivosti; letím na křídlech holubice, což jsou ctnosti a dobré skutky a svaté smýšlení. Vznáším se ve všech věcech sama nad sebe; když bývám nejvíce znavena, pak jsem se do ní vrátila. Kterak pak bývám přijata, toho nikdy lidské oko nevidělo, toho nikdy lidské ucho neslyšelo, toho nemohla nikdy lidská ústa vypraviti. Gloria tibi Trinitas!

XXVI. KTERAK SE UTÍKATI K BOHU V POKUŠENÍ.

Pane Ježíši Kriste, já ubožačka úpím k tobě a toužím po tvé pomoci, neboť nepřátelé moji mne honí. Pane Bože, žaluji si tobě, neboť mne chtějí zahladiti od tebe. Pane, všemohoucí Synu Boží, zahlad je ode mne. Nedávej mne jím do moci a drž mne čistě při sobě, neb jsi mne svým utrpením vykoupil. Budiž mou pomocí a mou útěchou a nenech mne, Pane, zkaziti, neboť jsi ráčil pro mne umříti. Pane Ježíši Kriste, hledám tvé pomoci. Probuď mou duši ze spánku lenosti a osvět mé smysly z temnoty těla, proved mne, abych kráčela po všech svých cestách k tobě bez hříchu, jakž člověku možno, neboť mé nedostatky vidí tvé oči. Maria, Máti Boží, císařovno nebeská, budiž mi k tomu pomocna,

neboť jsem bohužel vinna, ať najdu milost u tvého milého Dítka. Matko všeliké čistoty, žalují si ti všecek svůj bol. Salve Regina.

XXVII. KTERAK MÁ DUCHOVNÍ ČLOVĚK ODVRACETI SRDCE SVÉ OD SVĚTA.

Vidí-li duchovní člověk příbuzné a svého nejmilejšího přítele před sebou krásně vyšňořeny a oblečeny podle světa, pak jest mu věru potřebí, aby byl ozbrojen Duchem Svatým a nepomyslí si sobě: Tak jsi to mohl jáku také dělati! Z té myšlenky vzejde v jeho srdci takové temno a jeho smysly stanou se tak k Bohu neochotnými, a jeho mysl tak línou k svaté modlitbě a jeho duše tak v pravdě ubožáckou před Bohem, že se bude pak uvnitř více podobati svému světskému příbuznému než duchovnímu člověku.

Chce-li číst s Bohem státi, pak třeba se mu v zápas dáti. I bývá pak svědomí jeho zakaleno, kteréž jest svítlnou Ducha Svatého, neboť svědomí nesvítil bez světla Ducha Svatého. Když se světlo ve svítelně krásně rozhořelo, pak krásu svítilny pěkně viděti. Tak jest tomu s duchovním člověkem, jemuž krása všeho světa jest hrůzou v jeho srdci, ten uchovává svou svítlnu krásnu a nezhašenu; ale když jeho srdce jest pro svět otevřeno, jest jeho svítlna rozbita, i zaduje vztekly severák žádosti světa z našich příbuzných, že si nám mnoho stěžují, jak toho bahna přilíš málo mají, ač jsou v ně bohužel zabředlí a v hříších se topí. To hasí naše světlo a nemáme přece ze světa nic. Pak zavane vítr hříchu, klamná záliba ve světě, že se pěkným zdá a má přece mnohou trpkou trýzeň; míníme-li si v ní libovati, pak máme na věčných věcech škodu. Toho se ochotně uchraňme, neboť není hříchu tak malého, aby nám nebyl na naši duši ku škodě věčné. Proč? Nebylo nikdy hříchu tak svatě spácháno, aby nebývalo lépe se ho nedopouštěti. Proto třeba se nám ustavičně báti, zda u Boha hořce obстоjíme. Co jsme Bohu dali, toho nám nemožno nikdy bez naší škody mu vzíti, jsme-li mu poctivě oddáni. Ryba ve vodě se dívá s velikou chtivostí na červené vnaidlo, na něž ji lapiti chtějí, a udice

nevidí. Tak jest tomu s otravou světa, nepoznává své zkázy. Chceš-li se tedy opravdu vrátiti, pohled na svého ženicha, Pána všech světův, jak krásně stál oděn v háv purpuru v červeň krve, v čern, metlami rozšlehán, přivázán o sloup. Tu se mu dostalo z lásky k tobě mnohé fízne rány.

To nechť v tvé srdce vejde, pak znikneš světa šalby. Chceš-li následovati dále ve svatých myšlenkách, pak pohled, jak na kříži stál, vysoko vztyčen, na očích všemu světu, oblitý krví. Ty šaty buďtež rozkoší tvého srdce, jeho císařské oči, slzami zalité, jeho sladké srdce, láskou proniklé. Nyní slyš ještě zvuk, jenž učí tě Boží lásce, kterak kovářův kladiva tloukla a bila skrze jeho ruce a nohy na kříži.

Pomni též rány kopím, která mu prohnala bok na dno srdce, a požaluj mu všeliký svůj hřích, tak nabudeš známosti Boží. Pohled na ostrou korunu, již na své hlavě nesl, a líbej ji před všemi věcmi, dá tobě hojnost vši rozkoše. Děkuj mu, jak ráčil umřít z veliké lásky k tobě a nedej se nikomu oklamati, tak budeš královou jeho království navždy. Budeš-li k tomu bojovat, pak přemůžeš s radostí všecek bol světa.

XXVIII. O BĚDÁCH VÁLKY.

Bylo mi poručeno se svatou vážností, abych se modlila pro strasti, jež nyní v Sasku a Durinsku jsou. Když jsem se toho podjala s chválou a žádostí, nechtěl mne Náš milý Pán přijmouti a mlčel u vážném tichu. To jsem musela snášet po sedmnáct dní s milující trpělivostí. I pravila jsem k Našemu milému Pánu: Aj, milý Pane, kdy přijde blahá hodina, že si budeš přát a já budu musít se modliti pro tyto strasti? I ukázal se mi Náš Pán a pravil: Rozkošné ranní červánky rozličných barev, toť chudí, kteří nyní trpí rozmanité strasti. Po té jim vzejde věčné slunce věčného světla, které je bude osvécovati věčnou radostí po těchto bédách. Tím budou posvěceni a rozzáří se jako hravé slunce, když prostřed jitra se vyhoupne a do výše stoupá. Mnozí jsou v tom vojsku z donucení a se strachem, ty dám zjímati a pobíti, aby mohli přijíti ke mně. Ti, kteří válku tu zavi-

nili, jsou strašliví sami v sobě a zuřivci ve svých skutcích, až se opovážili sáhnouti na obrazy mého domu Božího. I poznala jsem, že to má v zápětí věčnou smrt. Ti, kteří loupí pěšky na silnicích, kdyby války nebylo, byli by zloději a šejdi. Tak dělají vždycky zlí blažené dobrými. Tak třeba, aby Bůh své trýzní miloval, jinak jich nezíská. Tak mi Bůh pověděl ten prospěch a nevím ještě, kterak se to ukončí. Ovšem to dobře vím, že se mám ještě přátelům Božím ze srdce líbiti. Ovšem to dobře vím, co přátelé Boží trpí, že Bůh jich nikdy nezapomíná, ježto on jest jejich pomocí a jejich útěchou ve všeliké jejich tísní. Podle toho bojujme a s radostí ochotně trpíme, tak budeme moci před Bohem se tpytiti a zářiti.

XXIX. NAUČENÍ.

Chceš-li své srdce zcela obrátiti k Bohu, tři věci měj na poučení: boj se každého hříchu, buď ochoten k všeliké ctnosti, buď stálý ve všech dobrých věcech, tak dobře skončíš svůj život. Sám-li se k tomu přiměješ, pak s pomocí Boží jistě to vykonáš. Pros za to Boha stále a poneseš libě všecek svůj trud. Modli se čistě a služ Bohu pilně a oplyneš radostmi.

XXX. MODLITBA, KDYŽ KORUNUJÍ PANNY.

Přijmi, Pane, své nevěsty a vycházej jim vstříc s líliemi ryzí čistoty po všechny jejich dny.

Přijmi, Pane, své nevěsty a vycházej jim vstříc s růžemi horlivé práce až po dobré skonání.

Přijmi, Pane, své nevěsty a vycházej jim vstříc s fialkami bezedné pokory a veď je ve své svadební lože a obejmí je všelikou láskou navždy nerozlučně.

XXXI. NÁŘEK.

Toto jest nářek milující duše, jehož nemůže sama unést; jest jí ho přátelům Božím vyřící, aby se jim zalíbily služby lásky. Milováním churavěti a láskou stonati, muka, bída a tvrdé násilí, to mi příliš dlouhí cestu

k mému milému Pánu. Jak budu, Milý, tak dlouho bez tebe? Ba, jsem tebe bohužel příliš daleko. Mého nářku-li, Pane, nepřijmeš, upadnu znovu ve svůj zármutek a bude mi čekatí a trpěti, obojí tiše a zjevně. Ty to víš dobře, milý Pane, jak ráda bych u tebe byla. Náš Pán: Až přijdu, přijdu veliký. Nebylo nikdy hoře tak velikého, abych ho nebyl zcela vyhojil. Ještě mne dálečekej, chci tebe lépe připravití, než uvedu tě k svému Otci, abys tím lépe nám se líbila. Slyším ještě rád tvé lásky zvuk. Až zatemní se naše lidské smysly, pak vzbudíme tím nářkem ve svém srdci božskou lásku.

XXXII. KTERAK SKUTKY DOBRÉHO ČLOVĚKA ZÁŘÍ PROTI SKUTKŮM NAŠEHO PÁNA.

Kterak skutky dobrého člověka budou svítiti a zářiti v nebeské slávě, pochopte z těchto slov:

Podle toho, jak jsme zde nevinní byli, tak bude Boží nevinnost zářiti a svítiti na naši svatou nevinnost.

Podle toho, jak zde pracujeme o dobrých skutcích, tak bude svatá Boží práce svítiti a zářiti na naši svatou práci.

Podle toho, jakou zde vřoucnost máme v důvěrném obcování s Bohem, tak bude svatá Boží vřoucnost svítiti a blýskati v naši svatou vřoucnost rozmanitě.

Podle toho, jak zde vděčně svou muku přijímáme a oddaně trpíme, tak bude svatá Boží muka svítiti a zářiti v naši muku.

Podle toho, jak jsme zde ve všelikých ctnostech se cvičili s pilností, tak budou svaté ctnosti Boží svítiti a zářiti v naše ctnosti s rozmanitou slávou. To trvejž věčně bez přestání.

Podle toho, jak zde láskou hoříme a svítíme svatým životem, tak bude Boží láska hořeti a svítiti v naší duši a v našem těle bez ustání, vždy víc a více, nehasnouc.

Tyto pohledy září a svítí z věčného Božství. Těchto dobrých skutků se nám dostalo z Božího svatého člověčenství a dokonali jsme je dokonáním Ducha Svatého. Tak se navrátí naše skutky a náš život zase do Svaté Trojice. Tam se objeví, jak s námi nyní zde jest. Podle toho, jak zde svatě v božské lásce živi jsme, tak

budeme se tam na výsosti rozkošně vznášeti, a podle toho bude nám tam dána odměnou plnost lásky, že mocní se staneme všelikou svou vůlí konati a svatí nás poznají, jací jsme byli, čímž staneme se jejich druhy. Amen.

XXXIII. O DUCHOVNÍM NÁPOJI.

Jsem nemocna, mám velikou chuť na zdravý nápoj, který sám Ježíš Kristus pil. Když jako Bůh a člověk v jesle sestoupil, byl mu ten nápoj ihned uchystán, jehož on tolik pil, až láskou tak plná zpítý byl, že ve všech ctnostech živil všecek svůj bol. Podával stále ctnosti, jeho dobrota nebyla nikdy nemocna.

Na ten zdravý nápoj mám chuť. Tímto nápojem jest utrpení z lásky k Bohu. Utrpení jest hořké, i přidrtme k němu koření, zvaného Rád trpěti. Jiné koření slove Trpělivost v utrpení. To jest též hořké, tož přidrtme k němu koření, zvaného Svatá vroucnost, jež oslazuje trpělivost i všelikou naši práci. Třetím kořením jest V utrpení dlouho čekati našeho věčného života a naší spásy; to jest též velmi hořké. I přidrtme k němu koření, jež slove S radostí bez omrzení.

Aj milý Pane, kdybys mi ráčil toho nápoje dáti, mohla bych bez omrzení s radostí v muce živa býti. I chtěla bych se na čas zřící nebeského království, tak sladká jest po něm má touha. Nuže, Pane, podle přemilé vůle své mi ho dej i všem těm, kdo si ho z lásky k tobě žádají.

XXXIV. O DUCHOVNÍM POKRMU.

Po hořkém nápoji třeba věru lahodnějšího pokrmu. Vystupující touha a klesající pokora a tekoucí láska, tyto tři panny přivádějí duši do nebe před Boha, a tak svého Milého spatří. I praví: Pane, žaluji, že proti tobě tolik brojí ten nejmilejší, jehož na zemi máš, to jest lid křesťanský. Pane, žaluji ti, že tvým přátelům tolik překáží tvoji nepřátelé. Náš Pán: Jsou-li opravdu v sobě dobří, vše to je přejde bez hříchu a poslouží si tím libě ku pravému poznání Boha. Proto trýzeň volá ze všech nejhlasněji: Nad všechnu službu Boží mně ustupte, ne-

boť člověk nepotěšen jest podle vůle Boží, kdyby potěšen byl podle své vlastní vůle. Vůle Boží jest čistá, naše vůle jest velmi pomísena s tělem. Všichni, kdo silně milují uvnitř, bývají zevně tiši, poněvadž všechna zevní práce překáží vnitřnímu duchu. Co pak duch uvnitř zpívá, to převyšuje všeliký lidský hlas.

Trpělivost zpívá nejkrásněji nad všechny kůry andělské, neboť andělé trpělivosti nemají, ježto necítí žádné trýzně. My ji máme z člověčenství Našeho Pána, s ní všechnu slávu, kterou jsme od Boha na zemi poctěni a kterou vyvýšení budeme v království nebeském. Vznešenou prací Našeho Pána a jeho svatou mukou jsou všechny naše křesťanské práce a naše utrpení z dobré vůle zušlechtěny a posvěceny, podobně jako všechny vody jsou posvěceny z Jordanu, ve kterém Náš milý Pán byl pokřtěn.

Aj, milý Pane, pomoz nám, ať naše svatá touha nikdy nemá pokoje a naše ponižující se pokora nikdy se nepozdvihne pýchou a tekoucí žáry svaté Boží lásky ať jsou zde naším očištěním, v němž by všechny naše hříchy byly zničeny.

XXXV. SEDMERO ŽALMŮ.

Milý Pane Ježíši Kriste, těchto sedm svatých žalmů říkám na chválu a na čest všech tvých svatých muk, v nichž jsi pro mne umřítí ráčil na svatém kříži.

Přemilý, prosím tě, až přijde čas, že budeš chtít na mně dokonati své uložení mou smrtí, tehdy rač ke mně přijíti jako věrný lékař k svému dítěti. A dej mi pak, Pane, svatou nemoc, v níž bych se připravila v pravém smyslu a s pravou křesťanskou věrou. — Domine ne in furore.

Prosím tě, přemilý Pane, rač potom přijíti jako můj nejmilejší přítel v mou tíseň; a přines mi pak, Pane, tak opravdovou lítost, aby v ní všechny mé hříchy byly zničeny, a já od nich po tomto životě už kormoučena nebyla. — Beati quorum remis.

Prosím tě, přemilý Pane, rač potom přijíti jako věrný zpovědník k svému milému příteli, a přines mi pak pravé světlo, dar svého Ducha Svatého, v němž bych

se viděla a poznala a všechny své hříchy v něm ze srdce vybědovala, s tak svatou nadějí, aby můj duch byl ze všech mých hříchův vyproštěn a já byla nalezena čista. A dej mi, Pane, potom své vlastní Tělo, abych tě pak, přemilý, s tak velikou láskou přijala, jak jen kdy srdci lidskému možno; abys ty pak zůstal pokrmem na cestu mé ubohé duši, a já tobě, přemilý, milou družkou zůstala s tebou v lásce věčné. Amen. — Domine ne in furore.

Prosím tě, milý Pane, rač potom přijíti jako věrný bratr k své milé sestře a přines mi svaté krzno, ať se má duše jím ozbrojí a moji nepřátelé mi nemohou uškoditi. Kdyby chtěli na mne žalovati, by se pak museli styděti za všelikou svoji práci, kterou si se mnou dali. — Miserere mei Deus.

Prosím tě, Pane, rač ke mně přijíti jako věrný otec k svému milému dítěti a chraň pak mého skonání. Až svými hříšnými ústy nebudu moci mluvit, pak mluv k mé duši uvnitř a utěšuj ji a neustávej jí chrániti, ať jsem vesela a netruchlím. Za to tě prosím, Pane, pro tvoji něžnou dobrotu. Amen. Domine exaud. o. et cla.

Prosím tě, Pane, račiž mi potom poslati svou panen-skou Matku, bez níž mi nemožno býti, aby pak vyplnila mou dlouhou touhu a mé ubohé duše ochránila všech nepřátel. De profundis cla.

Prosím tě, milý mládenče Ježíši, synu čisté Panny, račiž pak přijíti jako můj nejmilejší ženich a učiň mi potom, jak vznešení ženiši činívají, když nevěstám svým veliké svatební dary dávají, a vezmi mne pak do náručí své lásky a přikryj mne pláštěm své dlouhé touhy. Blaze mi navždy, tak jsem zachráněna. Kdybychom často pamatovali na tu hodinu, všechna naše pýcha by do dna opadla. Až on nám pak svůj vznešený obličej zjeví ráčí, dostane se mé duši vytoužené hry. Po čem nyní žalostně toužím, toho se mi nemůže na zemi po chuti nikdy dostati. Domine exaudi or. m. auribus percipe.

XXXVI. O DUCHOVNÍM KLÁŠTĚŘE.

Toužila jsem o to k Bohu, nebyla-li by jeho vůle, by mi dal věděti, abych už nepsala. Proč? Poněvadž se nyní

tak mrzkou a nehodnou vidím, jako jsem byla před třiceti lety a dříve, kdy mi bylo začítí. I ukázal mi Náš Pán v ruce své sáček a pravil: Mám ještě koření. I pravila jsem: Pane, neznám toho koření. A on řekl: Poznáš je dojistá, až je uvidíš. Dlužno jím nemocné čerstviti, zdravé síliti, mrtvé křísiti, dobré jím posvěcovati. Po té jsem viděla duchovní klášter, který byl obýván ctnostmi.

Abatyší jest pravá láska, ta má mnoho svatých smyslův, jimiž bedlivě klášterných chrání na těle i na duši, vše k slávě Boží, dává jim mnohé svaté naučení, by vezdy vůle Boží se dala, což její vlastní duši těší.

Kaplankou lásky jest božská pokora, ta jest vždy lásce poddána, i jest se pyše kliditi.

Převorkou jest svatý pokoj Boží. Její dobré vůli jest dána trpělivost, aby učila klášter moudrosti Boží; do kterých věcí ona se dá, bývají vždycky Bohu ke cti.

Podpřevorkou jest laskavost. Ta má sbíratí drobečky a ničiti je bohabojností. Chybilo-li se, nemá se to dlouho nositi v mysli, tím rozhovňuje Bůh člověkovu dobrotu.

Kapitola má míti do sebe čtvero věcí: to jest projevování svatosti založené v službě Boží. Její tichá práce způsobí nepřátelům mnoho trudu a Bohu mnoho slávy, z čehož se může velmi radovati. Chraň se liché cti, jiným buď ke cti pomocna. Slouží-li horlivě, odplatí jim Bůh podobně.

Učitelkou zpěvu jest naděje, naplněná svatou pokornou zbožností, aby mdloba srdce ve zpěvu před Bohem tak krásně zněla, by Bůh melodie miloval, jež v srdci zpívají. Kdo tak s ní zpívá, ten se s ní dostane do nebeské lásky.

Učitelkou ve škole jest moudrost, kteráž v dobré vůli neumělé pilně učí, což klášter posvěcuje a slouží mu ke cti.

Sklepnou jest výron pomocné milosti. Že to koná v božské radosti, nabývá tím svatého smýšlení v Boží milosti. Všichni, kdož něčeho od ní žádají, buďte mírní a skromní, vždy bez stížnosti. Tak vplyne v jejich srdce sladká milost Boží. Kdo jí v tom pomáhají, ti vezdy nabývají jak ona sladké milosti Boží.

Komornou jest štědrost, ta vždycky ráda dobře činí v řádné míře. Dává, čeho nemá, dobrotivou vůlí, začez

se jí dostává od Boha zvláštní milosti. Kterým něco dala, ti za to děkují se svatou vroucností Bohu, jenž poznává hodnotu srdce jak vzácný nápoj v čisté nádobě.

Opatrovníci nemocných jest tekoucí milosrdenství. Ta stále lační po tom, aby byla nemocným neúnavně k službám pomocí a čistotou, osvěžením a radostí, útěchou a vlídností. I dává jí Bůh oplátkou, že to vždy ráda koná. Kdo jí pomoc k tomu pošle, tomu se od Boha téhož dostane.

Vrátnou jest bdělost, ta se snaží vždy se svatým úmyslem vykonati, co jí bylo poručeno. Tak zůstává její práce neztracena. I možno jí hbitě k Bohu přijíti, když prositi chce. Tak jest Bůh s ní ve svatém tichu, by vybědovala svůj bol. Když to tu a tam nevrle koná, to usmíří všecko svatá poslušnost, již jest pak s radostí podrobena.

Kázeňskou jest svatá přivykllost, ta má stále hořeti jako svíce nehasnoucí v nebeské svobodě. Tak ponešeme libě všecek svého srdce bol až do svatého skonání.

Proboštem jest Božská poslušnost, tomu jsou všechny ctnosti poddány, tak ob stojí klášter v Bohu. Kdo do tohoto kláštera vstoupí, ten bude povždy v božské radosti živ zde i v životě věčném. Blaze těm, kteří v něm zůstávají.

XXXVII. O VĚČNÉ SVATBĚ SVATÉ TROJICE.

Kdo v pravé lásce se připraviti chce ku věčné svatbě Svaté Trojice, tomu s tím třeba začíti: Dlužno, by nebeského Otce poslouchal a jemu sloužil bez ustání se svatou bází a s poníženou pokorou ve všech věcech. Dlužno, by jeho Syna poslouchal a jemu sloužil utrpením a trpělivostí, dobrovolnou chudobou ve svatých pracích. Dlužno, by Ducha Svatého poslouchal a jemu sloužil ve svaté naději, při všech slovech, se sladkým srdcem, v něžné myslí, tak okusí jeho dobroty.

Čistým milujícím pannám dlužno nad to následovati vznešeného mládence Ježíše Krista, dítěto čisté Panny, všecka plného lásky, jak byl v osmnácti letech, tak jest jeho osoba pannám nejmilejší a on nejkrásnější. I následují ho s rozkošnou něžností na kvetoucí luhy

svých čistých svědomí. Tam jim trhá ten mládenec květiny všelikých ctností. Tam ony z nich vijí vzácné věnce, které budou nošeny na věčné svatbě.

Až se uklidí vzácná jídla, při nichž Ježíš Kristus sám chce sloužiti, spatří se nejvybranější chvalotanec, při němž pak každá duše a tělo ponesou věnce svých ctností, které zde uvidy u mnohé svaté zbožnosti. I následují Beránka v nezměrné rozkoši, z rozkoše do lásky, z lásky do radosti, z radosti k jasnosti, z jasnosti k mocnosti, z mocnosti do nejvyšší výsosti před oči nebeského Otce. I pozdravuje on svého Jednorozeného Syna a též mnohou čistou nevěstu, jež tam s ním přišla.

Aj, milý Synu, že ty jsi, že jsem já a že ty jsou, z toho se raduji. Mé milé nevěsty, radujte se a radujte, radujte se v mé věčné jasnosti, vybědujte nyní něžně všeliké hoře a všecek bol. Moji svatí andělé budou vám sloužiti, moji svatí vás budou ctíti, Matka člověčenství mého Syna bude vám s chválou připravena, neb jste jejími družkami. Radujte se, milé nevěsty, můj Syn vás všecky zobjímá, mé Božství vás všecky pronikne, můj Duch Svatý vás dále a dále povede v rozkošné podívané podle všeliké vaší vůle. Jakž se vám mohlo lépe poštětit? Já sám vás milovati chci.

Které nejsou čistými pannami, ty budou na této slavnosti seděti a se dívati a užívati jí, jak dalece jest to možno. A když jsem na krátko očima své duše toto slyšela a viděla, byla jsem lidský prach a popel, jako jsem prve byla.

XXXVIII. KTERAK MÁ DUCHOVNÍ ČLOVĚK ŽALOVATI A VYZNÁVATI BOHU SVÉ HŘÍCHY KAŽDÉHO DNE.

Já hříšná žaluji a vyznávám Bohu všecky své hříchy, jimiž jsem v očích Božích vinna. Vyznávám a žaluji všecky své dobré skutky, kterých jsem zanedbala. Vyznávám a žaluji hříchy, které jsem spáchala a nevěděla, co jest hřích. Žaluji hříchy, které horší jsou, jež jsem páchala vědomě a v zlobě a bez oddechu a z marnivosti. Smiluj se, Pane, nade mnou, neb jest mi jich opravdu líto, a dej mi, Pane, naprostou jistotu, že jsá mi je všecky odpustil, nemohu býti jinak s radostí živa.

Ježíši, předrahý miláčku můj, ponech mne v pravé lítosti a v srdečné lásce k tobě, a nedej mi nikdy ochladnout; tak ať tvou vroucí lásku ve svém srdci a ve své duši a ve svých patero smyslech a ve všech svých údech ustavičně cítím. Tak nebudu moci ochladnout.

XXXIX. JAK ĎABLI SE BIJÍ A HONÍ, KOUŠOU A HRYZAJÍ, KDYŽ MILUJÍCÍ DUŠE, JEŽ BOŽSKOU LÁSKOU HOŘÍ, Z TOHOTO SVĚTA ODCHÁZÍ.

Blaze dobrému člověku, že se kdy zrodil, jenž následuje Boha ve všech ctnostech, které mu možno konati! Jeho duše bude se v lásce těšiti. V jeho skonání přijdou svatí andělé a vezmou tu čistou duši s nezměrnou láskou v nebeské rozkoši a ponesou ji odtud s radostí a s velikou chválou přinesou ji k Bohu. Nepřátelům z pekla, kteří sem přišli, byla všechna jejich práce vzata. S nenávistí a se vztekem sem přišli; když potom spatřili, že se jim po vůli nestalo, kterak se pak bijí a honí, kterak se pak koušou a hryzají, kterak pak na sebe vyjí a skučí, ježto se bojí strašlivých muk, jichž se jim od jejich mistrův dostane, že tu duši ztratili. — I hubují se vespolek: Nešťastníče, to bylo tvojí vinou! — Mlč, tovaryši! Nenašel jsem jí nikdy u veliké netrpělivosti. Když jsem po ní zlým myšlením metal, bývala vždy lítost její družkou. Šepotání se zpovědníky oloupí nás o všechnu naši slávu. Našich tovaryšův bylo mnohem více, jimž ona důrazně byla svěčena. Jakž nyní přijdeme na dvůr? O běda, mistře, co jsi nám uložil, že jsi nám tohoto člověka poručil! Nemohli jsme žádného velikého hříchu na něm poznati. Pokoušival jsem ji často velice, i dávala se do pláče, též jiní moji tovaryšové, nemohli jsme jí nikdy poraziti. Pláčem mne zaháněla, vzdycháním opalovala mi chlupy a má kopyta. Nemohl jsem se jí nikde přiblížiti; její poslušnost byla příliš veliká, nebylo jí nikdy druhé podobné. Z té to vzešlo, byla nám právem vzata, jest to naší převelikou škodou. Všecky její dobré skutky hořely uvnitř božskou láskou, neboť ona konávala všechny své dobré skutky s dobrou vůlí.

Tak mluví jejich mistr: Se škodou jste přišli na dvůr. Já vám ji poručil. Ta muka vám nebude nikdy odňata,

kterou vám za to chci dáti. Nechcete při lidech býti, jak já bych rád byl, kdyby se mi té cti bylo dostalo; nyní zde budete se mnou ležeti v pekle, to bude vaším trestem. Rozešlu vysoké mistry, aby dobrým lidem zatemnili poznání. Kdybychom mohli velikou jejich horlivost, kterou mají k Bohu, rozkotati, došli bychom všelike své cti, i následovali by jich mladí a všechno našepokolení by se rozmohlo. Kéž se mi dostane jedné z těch duší, které tak velice láskou Boží planou! Tou bych se sám chtěl korunovati a sám si odplatiti svou dlouhou lopotu, tak bych se libě zhostil všeho svého trudu.

Zanech svých nízkých žádostí, žádáš si toho, čeho se ti nikdy nedostalo a nikdy se tobě nedostane. Buď tobě na nic nebo bolestno, všichni ti blažení, kteří v Křesťanstvu Boha v srdci milují, jsou tolik proniklí a láskou projiti, že září svatými ctnostmi a libě hoří ve všech svých skutcích. Ty dobře víš, nesvedeš nic, byť jsi je jak chtěl převracel. Ledva se dočkají, až to přijde, aby v tom Boha chválili. Co ty se za nimi s úskoky nachodíš, a oni jsou vždycky hotovi k chvále.

Mručení a vztekání a kousání a hryzáni, které tam dělal, jest k nevypsání v jeho okovech. Pane Bože, děkujeme tobě! Dopřej nám svatého skonání. Tot jedna z největších radostí, jež blažená duše má, když vidí a ví, že nepřátelé se vespolek bijí a trest jejich jest v pekle. Těm, kteří jí nadělali tak mnoho bolesti, přece s radostí unikla. A ponese věčnou korunu z muk, jež jí způsobili.

XL. TAKTO MLUVÍ MILUJÍCÍ DUŠE K SVÉMU MILÉMU PÁNU.

Kdyby byl celý svět můj a kdyby byl ryzí zlato, a mně bylo podle přání věčně zde býti, nejvznešenější, nejkrásnější, nejbohatější císařovnou — to by mi pořád nebylo nic, jak nesmírně ráda zřím Ježíše Krista, svého milého Pána, v jeho nebeské slávě. Zkoušejte, co vytrpí, kdo ho dlouho čekají.

XLI. KTERAK BYL VIDĚN JEDEN KAZATELSKÝ BRATR.

Zнала jsem před čtyřiceti lety jednoho duchovního muže; tehdy byli lidé duchovní ještě prosti a láskou pla-

noucí. Prospíval v duchovním životě a ve zbožnosti a konal Našemu Pánu zjevně mnohou svatou práci. A pak se odebral na věčnost; i prosila jsem Našeho Pána za jeho duši po křesťansku, byla-li by na něm nějaká vina, aby mu to Bůh odpustil. I viděla jsem nejprve slávu, kterou mu Bůh připravil, a nenalezla jsem ho v ní, i zarmoutila se duše má. Po té jindy, když jsem zase za něho prosila, spatřila jsem ho v ohnivém oblaku a prosil tehdy, aby se mu něco dalo. I pravila jsem s veškerou silou k Našemu milému Pánu: Aj milý Pane, dopřej mi toho, ať zlé odplácím dobrým. I vztyčil se on v tom oblaku a pravil: O Pane, jak silna jest tvoje moc! Jak pravdiva jest tvoje pravda. I pravila jsem: Kde pak jsi, jak se ti teď daří? A on řekl: Daří se mi, jakž na mně vidět. — Za co máš tato muka? — Duše, které se zdály na oko svatými, osočily u mne nevinné; já tomu uvěřil a měl jsem o nich křivé mínění, za to mám tuto muku. — Ach, kéž jsem měla ještě jeden povzdech. Pro mne by se mu toho nebylo dostalo, také se částečně i na mně zapomněl.

Znovu do třetice jsem za něho prosila a on slastně odletěl. I vyšel mu Náš milý Pán vstříc a pravil mu: Že jsi měl po smrti cestu tak dlouhou a tak těžkou, to pro zlé lidi. Svatě jsi mne následoval a věrně jsi mi sloužil, poneseš korunu panickou, korunu spravedlnosti a korunu pravdy. I vzlétl skvěje se nad osmero kůrův a zaletěl v devátý; i neviděla jsem ho již. Kdyby mu křiví lháři nebyli donášeli, byl by vzletěl do nebeské radosti bez trýzně. Že jim věřil, to bylo jeho škodou.

XLII. O MEDOVINĚ.

Pane Bože, uzavři nyní drahý poklad svůj svatým skonáním a otevři jej, aby ti k chvále byl na nebesích i na zemi. I pravil hlas: Opatruj mi medovinu, co leží pod mnoha závorami, otevru ji, ještě jí mnohý užije.

XLIII. O PROSTÉ LÁSCE, JAK BYLA VIDĚNA MOUDROU.

Kdo chtějí poznávati a málo milují, ti zůstávají stále na začátku dobrého života. O to nám třeba povždy ve

stále bázni žítí, jak se v tom Bohu líbíme. Prostá láska a nepatrné poznání zvědí veliké věci. Svatá prostota jest lékařkou všeliké moudrosti. Způsobuje, že moudrý má se za hloupého. Když prostota srdce přebývá v moudrosti smyslův, z toho vzbývá mnoho svatosti v lidské duši.

XLIV. O PĚTI HRŠÍCH A O PĚTI CTNOSTECH.

V chudobě hrabivost a proľhanost v pravdě, netečnost k milosrdenství, potupný posměch do očí, ... v řadě: těchto patero nedokonalostí uvrhuje duchovní život zvláště do nemoci. Pravda bez klamu, upřímná láska vespolek, bázeň ve trojí bázni, skrytá láska k Bohu v mém srdci zjevná, horlivost ve všech dobrých věcech: těchto patero věcí udržuje duchovní lásku ve zdraví.

XLV. O SEDMI VĚCECH V MILUJÍCÍ TOUZE.

O sedmi věcech promluvíím ke cti Boží: Pane Bože, možno-li, dopřej mi, ať jich na zemi nikdy nezapomenu. Pět jest jich v království nebeském, dvě musejí zůstatí zde. První jest škoda z mé viny, že jsem hřešila, a zanedbání dobrých skutkův, které jsem dobře vykonati mohla. Druhá jest, Pane, že neustále čekám tebe, kdy přijítí ráčíš, jakým způsobem mi svatě skonati dáš. Třetí jest nepokojná touha, kterou mám po tobě. Čtvrtá neuhasitelný plápol lásky stále pro tebe. Pátá první pohled tvého vznešeného obličeje na mne. Toho se mi na zemi bohužel podle mé žádosti nikdy nemohlo dostati. Proto zpívá často moje duše: Ouvé! Šestou se stěží jmenovati odvážíím, oněmím, jak to povím. Neslyšela jsem jí nikdy jmenovati na zemi. Jest to hravý proud lásky, jenž se od Boha skrytě do duše vlévá a ona na zpět svou silou podle své moci. Co mezi nimi pak oběma rozkoše jest, toho nikdo jiný neví: co spolu dělají, protože každý nachází svůj díl. Co on zde rozpůjčil, to mu tam bude zase všecko vráceno. Toť jest nebeská Boží láska, kterou on zde zcela nepatrně začíná a tam se nikdy neskončí. Sedmého možno se stěží slovy dotknouti, křestanskou věrou možno vycítiti, jak veliké,

jak vysoké, jak daleké, rozkošné, jak vznešené, jak plné radosti, jak bohaté to jest. Blaze tomu, kdo věčně u něho bydliti bude! Radostných pohledův, plných všelike rozkoše a svatých požitkův do vůle, jest přerozmanitě bez počtu a nevidaných, vždy skvostnějších a velebnějších, ježto plynou z živého Boha. Přesladké žádosti, rozkošné lačné, plné lásky vtékají napořád více do duší v přehojné míře z Boha. Duše pak si uchovává ještě svůj sladký hlad a žije bez trudu.

XLVI. KTERAK SE DUŠE HLÁSÍ V DUCHOVNÍ CHUDOBĚ.

Zde hlásí se duše v duchovní chudobě a ve věčné lásce k Bohu a v nepokojné touze, že k Bohu poletí. Mluví takto: Dlouhé čekání pomine, budoucnost způsobí, že Bůh a duše spojí se nerozlučně navždy. Pomyslím-li na to, raduje se mé srdce velice. Aj milý Pane, kterak tiše nyní mlčíš. Děkuji ti za to víc a více, že se mne tak dlouho vzdaluješ. Za to budiž povždy věčně chválen, že se tvá vůle děje a ne má. Budu se pásti nyní na tvých slovech, která jsem slyšela v křesťanské víře, kde pravíš: Kteří mne milují, ty já miluji, k těm přijdeme, můj Otec a já, a příbytek u nich učiníme. Blaze mně, milý Pane, pro tvou něžnou dobrotu! Té nikdy neodepřeš. I pravil Náš Pán: Až přijde doba mého výkupu, že ti budu chtítí dáti své dary nebeské, pak pospíším velice, neboť v nich jest má věčnost. Ještě je rozhojním a vyvýším z krvavé země, neboť nic mi není milejšího. Věčná láska k Bohu bytuje v duši, pomíjející láska k věcem pozemským bytuje v těle. Tam převládá mocně patero smyslův, ke komu se obrátí.

XLVII. O HŘÍCHU, KTERÝ JEST HORŠÍ NAD VŠECKY HŘÍCHY.

Jeden hřích jsem jmenovati slyšela. Děkuji za to Bohu, že ho neznám, ten zdá se mi i jest horší hříchů všech, neboť jest to naprostá nevěra. Jsem na něj celou svou duší, celým svým tělem a všemi pěti svými smysly a celým svým srdcem rozkacena. Děkuji za to Ježíši Kristu, živému Synu Božímu, že nikdy v mé srdce neve-

šel. Tento hřích nevzešel z lidí křesťanských; ponížený nepřítel jím lehkověrně podvedl. Chtějí býti tak svatými, že se vzpínají do věčného Božství a kladou se podle věčného svatého člověčenství Našeho Pána Ježíše Krista. Když nabyli převahy, padají do věčné kletby. Přes to chtějí býti největšími světcí. Rouhají se slovům Božím, která jsou psána o člověčenství Našeho Pána.

Prabídňý člověče, kdybys opravdu poznal věčné Božství, bylo by to nemožno, poznal bys také věčné člověčenství, které se vznáší u věčném Božství, poznal bys také Ducha Svatého, jenž tu osvěcuje srdce křesťana a chutná v jeho duši nad všelikou sladkost a učí člověkovy smysly nad všeliké mistrovství, aby mluvil pokorně, jak nejvíce před Bohem zmůže.

XLVIII. JAK BYLA LÁSKA VIDĚNA SE SVÝMI PANNAMI.

V noci pravila jsem takto k Našemu Pánu: Pane, bydlím v zemi, ta se nazývá vyhnanství. Jest to tento svět, neboť vše, co v něm jest, nemůže mne potěšiti ani zveseliti bez trýzně. Mám v ní dům, ten se nazývá trýzní pln. Jest to dům, v němž moje duše uvězněna dli, mé tělo. Ten dům jest starý, malý a tmavý, čemuž jest rozuměti duchovně. V tomto domě mám lůžko, jemuž se říká nepokoj, neboť jest mi bolestně při všech věcech, jež nenáleží Bohu. Před ním mám stolicí, která se nazývá trápení. Trápení mi dává poznati cizí hříchy, na nichž jsem nikdy viny neměla. Před tou stolicí mám stůl, ten se nazývá rozhořčení, že mezi duchovními lidmi málo duchovního života nalézám. Na tom stole leží prostěradlo, jest čisté, jmenuje se chudoba, to má v sobě přemnoho svaté dobroty. Kdo by ho správně užíval, měl by je ze srdce rád. Láska k bohatství jest zlodějkou chudoby. Na ten stůl dostávám jídlo, to se nazývá trpkost hříchův, mimo to má se mu říkati ochotná práce. Nápoj se jmenuje chatrné chvály, poněvadž bohužel pramálo dobrých skutkův na sobě mám.

Toto jsem viděla za tmy, pak se mi ukázala pravá láska Boží. Byla jako urozená princezna. V těle byla ušlechtilé ztepilá, krev a mléko ve kvetoucím mládí. Měla s sebou přemnoho ctností, ty byly všecky jako panny; ji-

mi mně sloužila, když jsem si přála. Ba byly by se mi všechny rády daly do služby. Nad to byla korunována stkvoucím zlatem. Roucho měla jako ze zeleného hedvábu.

Když jsem se na ni řádně zadívala, můj temný dům se osvítil, že jsem poznala vše, co v něm kdy bylo a co se v něm kdy událo. Když jsem ji spatřila, dobře jsem ji poznala, neb jsem ji rovněž vídala, když byla mou milou družkou. O tom nyní pomlčím, jestli o nich též v této knize psáno. — I pravila jsem: Aj přerozmilá panno, jsi více než tisícero násobně nadě mne a přes to mi sloužíš s tak velikou ctí, jako bych byla více než císařovou. I pravila ona: Když jsem tě našla v čisté vůli, že jsi se mínila vzdáti všech věcí pomíjivých, nechtěla jsem býti jen tvou paní, musila jsem se státi i tvou stálou pannou, tak velice se kochám v srdci čistém, jež z pravé lásky k Bohu se oprostilo všech věcí pozemských. (Tím ona míní: Ať má kdo jak mnoho věcí pozemských, ale aby člověku na srdci nelpěly.)

Milá panno, ježto jsi mi tak dlouho sloužila, má nepatrná paní povinnost urozenou pannu důstojně odměniti. Dala jsem tobě odměnou vše, co jsem měla a čeho se mi na světě dostatí mohlo. I pravila ona: Vše to jsem sesbírala, míním ti to s velikou slávou odplatiti. Nevím, panno, co bych tobě nad to dala; vždyť chceš-li moji duši, s velikou radostí ji tobě dám. A ona pravila: Po té jsem dávno od tebe toužila, nyní jsi mi posledního dopřála. Požádej také mých panen, by tobě pilně sloužily, tak zůstanu u tebe v pravé lásce Boží, již sama jsem.

Tak mluví duše k první panně, Lítosti: Panno, pravá Lítosti, pojďtež ke mně a přineste mi svatých slz, které mne hříchu oprostí. Panno Pokoro, sedte zde při mně a zahánějte pýchu s marnivostí ode mne. Když vás při mně uvidí, najisto ode mne utekou. Milá panno Tichosti, sedte zde u mne pod mým rouchem, tak budu vždy hotova k vlídnosti. Aj šlechetná Poslušnosti, dávám se tobě ve všech svých skutcích v poddanství, neodcházej nikdy ode mne, tak zachovám ve všech svých skutcích božskou pravdu beze lži, která přátelům Božím pěkně sluší.

Milá panno Milosrdnosti, buďte při mně, když nemocným pilně sloužívám, abych tu stravu dobře trá-

vila a sloužila jim s dobrotou a s láskou. Aj milá panno Čistoto, poručím vám své panenské roucho, aby bylo vždy cudno a čisto, neboť můj milý ženich Ježíš Kristus jest každého času u mne. Panno Trpělivosti, mám velikou sílu v mlčení a v trpení; vy odnímate všem útokům na mne jich moc, že mi uškoditi nemohou. Chci práci vás u sebe udržeti. Panno Svatosti, přistupte ke mně a polibněte mé duše ústa a bydlete v hloubi mého srdce, tak ostanu napořád zdráva. Panno Naděje, prosím vás, považte všechny rány mého srdce, které mi láska zasadila, ať vezdy zachovám požehnání Boží v tom, co mi protivného bude dáno. Aj vznešená, svatá, křesťanská Viro, ty osvěcuješ vezdy oko mé duše, že dobře vím, kam mířím v křesťanských věcech; poručím ti své dílo a své smysly. Aj milá panno Bdělosti, nesedte, stůjte každé doby u mne, tak ostanu prosta zlého. Panno Mírnosti, buďtež každého času při mně, tak budu Bohu každé chvíle hotova k jeho službě. Panno Skromnosti, vy jste má milá komorná, miluji vás velice, vy činíte mé tvrdé lože útulným, můj hrubý pokrm chutným, dáváte mi sílu v chudobě, což vyvírá z Boží dobroty. Bez Pokoje a Mlčení býti nemohu, vám třeba se mnou choditi na všech mých cestách. Kdo mnoho mluví a mnoho šeptají, ti stěží udrží svou čest; kdo mnoho chvály mluví, těm to všechno nikdy neprospěje. Moudrost jest stále u lásky a jest všech panen mistryní. Opatruje to, co láska dává, činí člověku prospěšným, čemu učí nebo co čte. Čistá stydlivost má v sobě zvláštní ctnost, nebývá ráda chválena do očí všem lidem.

Nyní jsem pannami dobře obsazena, ještě jsou dvě, jichž nechci zapomenouti: Bázeň a Vytrvalost — ty dvě buďtež stále při mně, tak bude možno všem mým pannám jich úlohy dobře konati.

Děkuji tobě, milá Lásko Boží, princezno, to jsi mi všechno na pomoc dala na mou ubohou cestu do nebes.

XLIX. O JEDNOM BRATRU LAIKOVI.

V řádě Kazatelském byl zabít jeden bratr bleskem, i konány za jeho duši modlitby s věrnou touhou, bylo-li by na něm něco neodkátého, aby mu to bylo odpuštěno.

I byla jeho duše ukázána témuž člověku, jenž za něj prosil, a byl krásný v nebeské radosti a netrpěl žádné muky. To bylo tím, jak jeho duše pravila: Byl jsem pokorný ve svých skutcích, byl jsem plachý svými smysly, byl jsem dobré vůle ve všech svých činech, proto netrpím žádné muky. Duše: Proč neletíš hned do nebe? I pravil: Jest mi nejprve zde nabytí známosti Boží a nebeské lásky, jichž jsem na zemi neměl. Odkud to, že máš tu skvrnku na tváři? — I pravil: Tvářival jsem se pšísně k těm, kteří mé vůle nekonali, to mi zůstalo neodpykáno. — Čím tě možno té skvrny zbaviti? — I pravil: Jedíným povzdechem! Toho se mu nemohlo od onoho člověka dostat, až té chvíle mu byl dán. I radoval se a pravil: Už jest ta tam. — Odkud máš tuto korunu? Ještě jsi přece do nebe nepřišel? — I pravil: Skonal jsem zvláštní smrtí, proto mi ji Bůh dal.

L. O MUCĚ BOŽÍ.

Aj, milý Pane Ježíši Kriste, kterýž jsi věčný Bůh s věčným Otcem, rozpomeň se na mne. Děkuji ti, Pane, za tvůj synovský dar, kterým se mne dotýkáš bez ustání, kterýž všechny mé kosti a všechny mé žíly a všechno moje maso prořezává. Mohu-li ti za to, Pane, se svatou vděčností děkovati, pak jsem klidna a jinak ne. Ty můžeš dobře, Pane, svou ubožáčku uboze držeti; vždyť, Pane, tvá vůle jest dobrá a lepší než dobrá; mnohá pak věc se nazývá dobrou a není tak dobrá, jako tvá, již ty mi dáváš. Ale když se mne dotýkáš svou převznešenou slastí, která mou duši a mé tělo zcela proniká, bávám se, že tvé božské slasti přespříliš do sebe vtáhnu, ježto jí na zemi nehodna jsem. Proto tě prosívám časem za jiné lidi více než za sebe, abych se své slasti zřekla z lásky k Bohu a pro křesťanskou věrnost.

Potom se bojím stoupání pýchy, kteráž převznešeného anděla z království nebeského vyvrhla. Bojím se také hada liché cti, kterýž Evu podvedl. Bojím se nevěrnosti, která Jidáše od Boha odrazila. Budu-li Bohu věrna, pak setrvám u všelikých ctnostech, u všelike dobroty, ve všelike bdělosti při Bohu s Naší milou Paní, jeho panenskou Matkou.

LI. MODLITBA PRO NEDBALOST.

Já přehledná, já přebídná, já nejnehodnější ze všeho pokolení lidského, žádám, prosím tě, nebeský Otče, Pane Ježíši Kriste, Pane Duchu Svatý, Hospodine Svatá Trojice, abys mi dnes ráčil odpustiti všelikou nedbalost, kterou jsem se pronedbala ve tvé svaté službě netoliko pro požitky a z potřeby, nýbrž svou hříšnou zlobou, jíž bych byla dobře zanechala, kdybych byla chtěla. A přijmi, Pane, toto malé polepšení, kteréž nyní podávám se svou vůlí tobě a tvé milé Matce na čest a všem svatým, kteří se dnes oslavují ve svatém Křesťanstvu, a všem svatým Božím na chválu a na čest v blahoslavení, s nímž, milý Pane, k tobě přišli.

A pomoz mně, milý Pane, k takovému obcování v mém životě, abych tvých svatých družkou byla na zemi, tak svatě živa jsouc, abych ve tvém království v jejich společnosti dlíti mohla před tvou velebnou tvář a se mnou všichni ti, kteří si žádají mé modlitby.

LII. JAK SE MILUJÍCÍ DUŠE SKLÁNÍ POD RUKU BOŽÍ.

Domlouvám svým patero smyslům: Skloňte se pod všemohoucí ruku Boží, vždyť nepřátelům z pekla třeba se skláněti a ohýbati, jak pyšní jsou, v jejich ohnivých okovech pod tvrdým nátlakem všemohoucího Boha.

Těm, kdož v očistci jsou, jest se skláněti v jejich vině pod pokáním až do poslední hodiny, aby čisti nalezeni byli.

Hříšníkům na zemi jest se skláněti pod tíží jejich vin podle soudu s lítostí v pokání, nebo do věčného pekla.

Dobrým lidem na zemi jest se skláněti s... v pokání po všechny jejich dny.

Vyvolení, čisti, kteří našeho Pána Boha milují u všeliké věrnosti, bývají velmi souženi a trpí mnohý svatý trud. Ti se sklánějí a shýbají pod všelikou mukou a pod všeliké stvoření ve vznášející se lásce. Pýchy na dobro nemají. Na to mi dlužno vzpomínati a chci a jest mi potřebí z téhož kalicha píti, z něhož můj Otec pil, aby se mi dostalo jeho království.

Nebe se sklání se všemi svatými anděly v rozkošné svatosti, neboť že jsou a že jsou živi, to Bůh jim dar-
mo dal.

Svatí se sklánějí a ohýbají před Bohem v tekoucí lásce a v rozkošné touze s oddanou líbezností. Tak dě-
kují Bohu, že jim svými dary v jejich potřebách na
zemi s tolikou láskou pomocen byl, že přetrpěli všecek
svých srdcí bol. Tak staň se i mně, neboť i já z lásky
k němu ve mnohé trýzni jsem.

LIII. O VĚZNĚNÍ DUCHOVNÍCH LIDÍ.

Lito mi v mém srdce soužení tohoto konventu, ve kte-
rémž jsem. I pravila jsem v noci v samotě svého srdce
Našemu Pánu takto: Pane, jak se ti líbí toto věznění?
I řekl Náš Pán: Jsem vězněn v něm. — V tomto slově
byl mi dán smysl všech těchto slov takto: Postil jsem
se s nimi na poušti. Byl jsem pokoušen od nepřítelů
s nimi. Pracoval jsem po všechny své dny řádně s pro-
spěšným užitkem s nimi. Byl jsem zrazen z nenávisti
s nimi. Byl jsem prodán ve víře s nimi, když se mi
obětovali ve službě Boží. Byl jsem hledán ve lsti s ni-
mi. Byl jsem napaden s nimi celou zlobou. Byl jsem
jat lakotnou nepřítelů s nimi. Byl jsem spoután v po-
slušnosti s nimi. Byl jsem tupen u veliké sveřeposti s
nimi. Byl jsem políčkovan u veliké nevině s nimi. Co
v nezbytí slyší, to jich nezarmucuj. Byl jsem na soud
vláčen s nimi jako provinilý zloděj. Toho ať jsou pa-
mětlivý v kapitolu a ve zpovědi. Byl jsem bičován s
nimi; když se bičují, ať vzpomínají na mne. Nesl jsem
svůj kříž s nimi. Jsou-li obtíženy, ať vzpomínají při
tom na mne. Byl jsem s nimi přibit na kříž, aby rády
trpěly a hoře nerady žalovaly. Poručil jsem svého du-
cha při smrti svému Otci s nimi; tak ať se mi poroučejí
ve všech svých potřebách. Umřel jsem s nimi svatým
skonáním; tak ať s ním spadnou všechna jejich pouta.
Byl jsem pochován s nimi do pozemské skály; tak ať
jsou a ostanou od všech pozemských věcí čisty. Vstal
jsem z mrtvých, tak ať vždycky vstávají ze svých křeh-
kostí, i dostane se jim nebeské jasnosti do jejich duší.

Vstoupil jsem na nebe svou božskou mocí, tam ať mne následují veškerým této bázně úsilím.

Doufám najisto, že bez ustání to budete konati a vyznávati. Na kom toho ještě není, na tom to ještě pravý Bůh dokonejš.

LIV. O ČTYŘECH VĚCECH VÍRY.

Když křesťansky se v Boha věří a Bůh svatě jest milován a Ježíš Kristus statečně vyznáván, jeho učení věrně následováno až do člověkova skonání: tomu věřím, že v těchto čtyřech věcech se nalezne život věčný. My věříme křesťansky, ne jako židé, ne jako kacířští křesťané. Ti chtějí věřiti v Boha a ne v jeho nejsvětější dílo, jež vykonal, to jest, že nám svého Jednorozeného Syna dal; tím opovrhují. Pane Bože, to si žalujeme tobě. My v něho věříme až do vůle Boží, že nám svého Jednorozeného Syna poslal na tento svět. Věříme v dílo a ve smrt Pána Našeho Ježíše Krista, jimiž nás vykoupil. Věříme v Ducha Svatého, jenž veškeru naši spásu dokonal v Otci a v Synu a ještě dokonává ve všech našich dobrých skutcích.

Kterak máme Boha svatě milovati? Milujme vše, co svatá Trojice káže. Bůh hříchu nestvořil, proto ho nenávidí na nás. Bůh miluje na nás dobrotu, kterouž on sám jest.

Kterak máme vyznávati Ježíše Krista? Vyznávejme ho v jeho skutcích a milujme ho více než sebe. Jak máme následovati jeho učení? Jak on nás učil a jeho nástupci nás ještě učí. Dokavad jsme zde, naší blaženosti přibývá.

LV. TAK PÍŠE PŘÍTEL PŘÍTELI.

Že Boha miluješ nad svoji lidskou moc, že Boha rád máš z celé své duše síly, že Boha vyznáváš z celé své duše moudrosti, že jsi přijal Boží dar u mnohé svaté vděčnosti — proto ti posílám tento list.

Veliký jest nadbytek božské lásky, která nikdy tiše nestojí a teče napořád bez ustání, bez jakékoliv náma-

hy, tak sladkým tokem stále bez omrzení, až naše nádóbka jest plná a přetéká — neucpeme-li jí vlastní vůlí, bude naše nádóbka přetékatí stále Božím darem.

Pane, ty jsi pln a naplňuješ i nás svým darem. Ty jsi veliký a my jsme malí, kterakž se tobě vyrovnáme? Pane, ty jsi nám dal a my máme také dále dáti. I když jsme nepatrné nádoby, ty přece jsi je naplnil. Jest možno malou plnou nádobku tolikrát vylíti do nádoby veliké, až veliká nádoba se naplní z nádoby malé. Ta veliká jest uspokojení Boha, jehož se mu z našich skutkův dostává; my jsme bohužel tak malí, že nás slovíčko od Boha nebo z Písma Svatého tak naplňuje, že hned už nic nemůžeme. I vylejme ten dar zase na zpět do veliké nádoby, kterouž jest Bůh. Kterak to u děláme? Vylejme ji se svatou touhou na hříšníky, by očištění byli, a naplní se znovu. I vylejme ji zase na nedokonalost duchovních lidí, aby dále zápasili a dokonalými se stali a zůstali. A naplní se znovu, i vylejme ji zase na bídu ubohých duší, které se v očištcí trápí, aby je Bůh ve své dobrotě jich rozličných trýzní zbavil. Pak ji vylejme se svatým milosrdenstvím na bídu svatého Křestanstva, které vězí ve mnoha hříších. Náš Pán Bůh nás nejdříve miloval, on také nejdříve pro nás pracoval, on také pro nás nejvíce trpěl. To abychom mu oplatili, chceme-li se mu státi podobnými.

Náš Pán pravil k jednomu člověkoví takto: Dej mi vše, což tvého jest, a dám já tobě vše, což mého jest. Odsluha láskou, kterou Bohu podáváme, jest velice sladká. Odsluha prací bývá nám bohužel přecasto těžkou, neboť co láska uvnitř shlítila, toho nezbytno bohužel člověku tu a tam navenek postrádáti. Jak těžké to jest, jsem tázána? Toho věru nikdy lidskými smysly nevypovím. Náš Pán mnoho za nás trpěl až na smrt. A nám se zdá bohužel nepatrné utrpení tak velikým, pročž sama sebou pohrdám a Bohu si naříkám, že tak málo mám ctností. Láska oslazuje utrpení více než možno pověděti a chceme-li se Bohu spodobniti, jest nám zvítěziti ve mnohé pátce. Vzpomínky Boží a milující duše se stýkají, podobně jako slunce a vzduch vznešenou silou Boží se mísí ve sladkém útlaku, až slunce vzduchu jeho chlad a temno překoná, a ani nepozoro-

vati, že vše jest jedno slunce; to pro lahodu Boží. Bůh nám dejž a zachovejž nám všem tuto lásku! Amen.

LVI. JAK BŮH SE DOTÝKÁ SVÝCH PŘÁTEL TRÝZNÍ.

Když člověk hoře má, jehož si nežádá, a malou vinu má na sobě, k tomu tak mluví Náš Pán: Dotekl jsem se jich. Glossa: Podobně jako můj Otec mne dotknouti se dal na zemi, tak těm, které já k sobě táhnu na zemi, dělá to tažení mnoho bolesti. Ovšem at jsou toho sobě vědomi, že je tím tíže k sobě táhnu, čím blíže mi přicházejí. Když člověk sám nad sebou zvítězil, tak že trýzeň i útěchu stejně váží, pak pozdvihnu ho ve slast, tak mu bude chutnati život věčný.

LVII. MALÍČKO O RÁJI.

Toto bylo ukázáno a viděla jsem, jaký byl ráj. Jeho šířce a jeho délce jsem neviděla žádného konce. Kam jsem nejprve přišla, což bylo mezi tímto světem a začátkem ráje, tam jsem viděla stromy, listí a směsku a žádného býlí. Některé stromy měly jablka a převeliké množství nic, jen listí vzácné vůně. Proudily tam bystřiny a jižní vítr vál k severu. Ve vodách stýkala se pozemská sladkost mísená s nebeskou lahodou. Vzduch tam byl sladší než pověděti mohu. Nebylo v něm ni zvířete ni ptáka, ježto Bůh ho jedině člověku poručil, by v pokoji v něm bydlil.

I viděla jsem v něm dva muže, byli to Henoch a Eliáš. Henoch seděl a Eliáš ležel na zemi u veliké vroucnosti. I promluvila jsem k Henochovi. Tázala jsem se ho, čím se jako lidé živí? A on řekl: Jíme maličko jablek a pijeme maličko vody, aby tělo zachovalo svůj život a největší jest síla Boží. Tázala jsem se ho: Kterak jsi sem přišel? — Přišel jsem sem, ani jsem nevěděl, jak jsem sem přišel a jak mi bylo, než jsem zde seděl. Ptala jsem se ho o jeho modlitbách. Z víry a naděje se modlíme. Ptala jsem se ho, jak mu jest, zda ho neomrzuje tam býti? I řekl: Mně jest zcela dobře a nikde zle. — Nebojíš se boje, který se na světě ještě rozpoutá?

— Bůh prý mne ozbrojí svou silou, abych dobře snesl bodnutí. — Prosíváš také za Křestanstvo? — Prosívám, aby je Bůh hříchu zbavil a přivedl je do svého království. Eliáš se pozdvihl; i byl jeho obličej krásně planoucí, nebeský, jako bílá vlna byly jeho vlasy. Byli oblečení jako chudáci, kteří o holi chodí po chlebě. I tázala jsem se Eliáše, kterak se modlil za Křestanstvo? Prosím milosrdně, pokorně a věrně a poslušně. — Za Duše neprosíváš? — Ano, toužím-li, bývá jim muka zmírněna. Prosím-li, bývají také muky zbaveny. — Bývají i vysvobozeny? — Ovšem, mnohé. — Proč vás sem Bůh přenesl? — Abychom pomocníky byli Křestanstva i jeho před soudným dnem.

Viděla jsem dvojí ráj. O pozemské části jsem mluvila; nebeská jest nad ní nahoře, ta část pozemskou kryla od všelikého nepočasí. V nejvyšší části jsou duše, jež nezasluhovaly očistce a přece ještě do království Božího nevešly. Vznášejí se v rozkoši jako vzduch na slunci. Vlady a slávy, odplaty a korun ještě nemají, než do království Božího vejdou.

Až všechna země zanikne a pozemského ráje nebude, když Bůh svůj soud byl vykonal, pak zanikne také nebeský ráj. Vše bude bydleti ve společném domě, co chce k Bohu přijíti. I nebude žádné nemocnice již; kdo přichází do království Božího, jest všeliké nemoci prost. Ježíš Kristus bude chválen, kterýž nám svoje království dal!

LVIII. O SVATÉM GABRIELOVI.

Svatý anděle Gabrieli, pamatuj na mne! Svých tužeb poselství ti poroučím. Pověz mému milému Pánu Ježíši Kristu, jak po něm láskou zmiřám. Mám-li kdy ještě okřátí, pak třeba, by on sám byl mým lékařem. Ty mu můžeš věrně povědět rány, jež on sám mi zasadil. Nesnesu je déle nepomazány a neobvázány. Ránil mne až na smrt; nechá-li mne nyní ležet nepomazánu, nevykřeji nikdy. Kdyby byly všechny hory mastí na rány a všechny vody léčivým nápojem a všechny stromy s květinami na rány hojivým obvazem, po těch bych nikdy neozdravěla. Jest třeba, by on sám se do ran mé

duše položil. Svatý anděle Gabrieli, pamatuj na mne! Toto lásky poselství ti poručím.

Kdo by Boha rád mítí chtěl, tento milostný list probudí jeho smysly, bude-li chtít Boha následovati.

LIX. JAK POSELSTVÍ PŘIŠLO K BOHU.

Dobře jsem v duchu postřehla, jak se to stalo, mé poselství přišlo k Bohu. Odpověď, které se mi na ně dostane, jest tak veliká, tak silná, tak bezedná, tak pestrá, tak plná slasti a tak přeskvělá, že jí nebudu moci pojmuti, dokud pozemskou budu. Odlučuji se ode všeho na chvílku z tohoto bídného života, tak abych už zde nedlela. Nyní abych rychle s řečí umlkla: nemohla jsem nic z toho ostatně pojmuti, co by se dalo pochopitelně pověděti. Ale viděla jsem svatého Gabriele v rozkošné slávě v nebeské výši státi před Bohem, jakž jsem ubohá pochopit mohla. Byl oděn v nové, láskou planoucí šaty, jež mu byly odměnou, že umí pravé poselství tak skvěle vyříditi. Viděla jsem jeho obličej láskou planoucí, hravě zářící. Byl Božstvím obejmut a proniknut. Jeho slovům jsem nemohla ani porozuměti ani jich slyšeti, poněvadž ještě pozemská hlupačka jsem.

LX. KTERAK BYLO DÍTKO VIDĚNO.

Té noci, kdy Syn Boží se narodil, viděno bylo dítě, zavinuté do chudých plének a opásané tkanicemi. Dítě leželo samo na tvrdé slámě přede dvěma hovádky. I pravila jsem k Matce: Aj milá Paní, jak dlouho bude milé Dítě tvé ležeti tak samotno? Kdy si je vezmeš na klín? I pravila Naše Paní, že i tak nespustila Dítě nikde s očí. Vztáhla k němu ruce a řekla: Dlužno mu po těchto sedm hodin ve dne i v noci ležeti na této slámě. Jeho nebeský Otec tak tomu chce. Otec nebeský si v tom zvláště líboval, to jsem tam poznala. Prosila jsem Dítě za ty, kteří se mi poručili. I pravil hlas z Dítěte, ač ono ústy ani nehnulo: Zachovají-li mne ve své paměti, zachovám já je ve své přízni. Nemám, čeho bych jim dal, leč svoje tělo a život věčný. V jeslích Dítě leželo na slámě tvrdé, jeho Otec nebeský tak chtěl.

Když jest pták dlouho při zemi, tím uškodí svým křídům a perutě mu ztěžknou. I zdvihá se do výše a mává perutěmi a vznáší se tak dlouho, až zachytí vzduch a rozletuje se. Čím déle létá, tím rozkošněji se vznáší, sletuje tak nízko, až se dotkne země, aby se osvěžil. Tak mu křídla lásky odňala pozemskou rozkoš. Podobně my se chystejme, abychom dolétli. Perutě svých tužeb vzpijme stále k Bohu. Své ctnosti a své dobré skutky pozvzánejme láskou. Neustaneme-li v tom, spatříme Boha.

Aj láska toužící, ty voláš mnohý sladký zvuk do ucha svého milého Pána; tvé volání jest líbezné. Nuže raduj se a nemlč, on s radostí se ještě k tobě obrátí.

Aj láska padající, ty trpíš mnohou sladkou tiseň, tvá bída jest veliká. Jakž dohoniš Ježíše? Běží příliš daleko před tebou. Přece jsi ho nad hřích zvolila a sama se v něm ztratila, proto ti dlužno mnohou muku trpěti. Chci v něm okřátí.

Aj láska plná, ty moříš velice mé srdce a mé smysly, že chci brzy odtad; i když tě nemohu podle přání dojíti, přece mi dlužno tebe hořem milovati.

Aj láska silná, ty jsi na veliké stráži, ty miluješ všecky věci v dobrotě, ty přenášíš mocně přes všelikou tiseň, tvá naděje a tvá víra jest veliká, ty překonáš všecek svůj svízel.

Aj láska moudrá, ty máš svatý řád, jak bys v něm Boha chválila a vyznávala a jeho vůli ve všech věcech vykonala. Činíš-li to s věrností, možno ti odpočívati v Bohu, z čehož mám radost.

LXII. JAK PANNY SLOUŽÍ SVÉ PANÍ KRÁLOVNĚ.

Tož taková řeč byla zjevena člověku v jeho duchu takto: Viděla jsem cestu, která vedla od východu, kde slunce vychází, až na západ, kde zapadá. Tou cestou putovali všichni, kdož dobré vůle jsou, k Bohu. Putovali všichni údolím a kvapili přece nestejně. Putovali jako poutníci,

kteří opustili, co jim bývalo mílo, a mínili hledati, co nejlepšího jest, Boha. Mnoho se jich vracelo s rozkoší, kterou opustili, a nedošli. Mnoho jich odpočívalo v trávě rozličných zálib a ve kvítí liché cti, ti meškali příliš dlouho na cestě. Dostane se jim podle toho přetěžké metly trpkého očiště, ovšem budou-li bez smrtelného hříchu živi.

Na to odpověděl Náš Pán takto: Mnoho lidí putuje s dobrou vůlí ve svatých skutcích, avšak mají na sobě protivné návyky a činí se svou zchytralostí tak odpornými, že je stěží možno strpěti, pro takové mám uchován soud. Měli s bolestí mého milosrdenství hledati u pokorných slovech, uchovali by své dobré skutky beze ztráty i hořkost jejich srdcí by zmizela a vzpomatovali by se. Kdo hledá mého milosrdenství, ten nestrpí tmy.

Jeden šel tou cestou sám. To bylo tím, že mu pozemská rozkoš v jeho duši nemohla dáti útěchy. I uzřel dva lidi jíti před sebou. Jeden šel po levé, druhý po pravé straně té cesty. I tázal se ten člověk, kdo jsou a čím se zabývají. A ten po levici řekl: Jsem Boží Spravedlnost, Boží soud mně byl dán, jest mým, co Adam v ráji zhřešil. Můj soud trval dlouho a byl veliký; nyní přišla tato panna, kteráž při mně jde, stala se mou společnicí, zve se Milosrdenství. Všickni, kteří jí hledají a stále vzývají, překonají všecek bol svých srdcí. Jest velmi dokonalá, vzala mi mou přísnost. Potkalo-li člověka něco strastného a on pak s lítostí se ke mně utíká, položí ona svou něžnou ruku na to schromení a já stojím jako bláhová a nic proti tomu nesvedu. To dělá všechno pravý Boží Syn, jenž mi svým milosrdenstvím vzal nej přísnější spravedlnost. Ona těší zarmouceného, ona hojí raněného, ona zveseluje všechny, kdož k ní přicházejí, ona mi odňala velikou moc. Ona má ráda mne a já ji; budeme stále spolu až do soudného dne. Tak jest mi souzeno.

Boží soud a Boží spravedlnost není jedno. Soud soudí vinu, která se mu bez lítosti ukáže, spravedlnost jest svatý život, tu dal Bůh všem svým milým přátelům; ji ráčil on sám za svého života konati, neboť ve všem svém konání spravedliv byl; až on uvidí, že ji konáme, pak můžeme býti jedině s ním.

Tohoto milosrdenství Božího a jeho Syna svaté spravedlnosti, kterouž on sám zachovával na zemi ve svém životě, a jich obou milosti Ducha Svatého následoval na té cestě velebný zástup. Byly to samé panny. Když jsem je spatřila, všechny jsem je dobře poznala, než přes to ráda bych se jich byla tázala, na co jsem chtěla od nich mítí odpověď. Tázala jsem se, kdo jsou a čím se zabývají. I pravily: Jsme panny urozené a počestné a sloužíme Bohu k jeho chvále u jeho nejmilejší královny, kterouž Bůh vyvolil nade všechny věci — což jest člověková duše a tělo. Sloužíme své paní královně, aby veškerým úsilím a všelikým svým smyslem ve všech věcech svého Pána vůli vykonala po křesťanském řádu, i nebude nikdy nalezena vinnou.

Panno Moudrosti, čím umíte vy sloužiti se svojí sestrou Opatrností? My učíme svou paní královnu, aby vždy věděla rozeznati zlé od dobrého božskou moudrostí se svatou opatrností, a uvažovala, jak co nyní jest a jak by ještě býti mohlo, čímž nabude ve všech věcech prospěchu.

Panno Pravdo, čím umíte vy sloužiti u dvora se svou sestrou Svatostí? Já sloužím svému Pánu a své paní královně se všelikou věrností, aby svému Pánu ve všech svých tísňích povždy věrna byla; tak ostane bezpečna a svobodna: též aby povždy uvnitř svata byla, ve všech věcech svému Pánu poddána, i ostane na venek chvály hodna.

Panno Pokoro, čím vy umíte sloužiti se svou sestrou Tichostí? Učím svou paní královnu, aby mého Pána vůli a všechny jeho dary vroucně milovala, tak odpočine ve svaté tichosti, tak zapudí s radostí všecek svůj trud.

Panno Dobrotivosti, čím umíte vy posluhovati se svou sestrou Poslušností? Já učím svou paní královnu, aby vždy s toužící láskou Boží ve své modlitbě dobročinná byla zlým i dobrým, živým i nebožtíkům. Poklad jest hojný a veliký, vrátí se jí všecek zase do klínu. Chce-li konati vůli svého Pána, ať svatou poslušnost ve všech svých skutcích plní, i zůstane Boží královnou.

Panno Statečnosti, čím umíte vy sloužiti se svou sestrou Vytrvalostí? — Já učím svou paní, aby statečna byla ve všelikém zápasu, i zůstane ve svém království:

aby vždy vytrvalá byla, i zůstane povždy od svého pána svobodna.

Těchto panen jest mnoho nad lidský počet, neboť vše, co dobrý člověk v Bohu koná uvnitř i zevně, k tomu všemu náleží ctnosti. S těmito pannami kráčet tou cestou veliký pán, jenž byl jako nějaký přesvatý a nějaký přemocný biskup, což byla naše křesťanská víra, uvnitř byl ohnivý a planul všecek božskou láskou. Se všemi těmito ctnostmi sloužil on této královně. Nahoře u výši vznášela se panna, jež byla jako zlatý orel. Byla oblita nebeským jasem, osvěcovala a poučovala a řídila všecky tyto panny ve službě jejich paní královny. Tato Láska bydlí ve křesťanské víře, odpočívá v paláci své paní královny. Tot její úlohou, že Milého k milé pudí, Boha k duši a duši k Bohu, proto stojí v prvním příkázání.

LXIII. VŮLE BOŽÍ JEST VLADAŘKOU VE VŠEM BYTÍ.

Ustavičná touha v toužení, ustavičné utrpení v těle, ustavičná trýzeň ve smyslech, ustavičné čekání v srdci na jediného Ježíše: všickni ti, kdož sami sebe opustili v Bohu, rozumějí dobře, co míním. Po dva dny a po dvě noci byla jsem stížena tak velikým trápením, až jsem myslila, že nastane můj konec. I děkovala jsem Bohu, pokud jsem mohla, za jeho dary. A toužila jsem k Bohu, aby mne k sobě vzal, byla-li by v tom jeho nejmilejší vůle. Avšak, Pane, může-li tím nějak tvá chvála rozmnožena býti, ráda z lásky k tobě zůstanu v tomto bídném těle. Pane, byla jsem živa po tak mnoho let a po tak mnoho dní a nikdy jsem tobě, Pane, tak těžké oběti nedala. Pane, tvá vůle se staň a nikoliv má, neboť já nejsem svá, ale ve všech věcech tvá.

I viděla jsem na dálné výsosti přípravy svatých, jako by přijít chtěli k mému skonání. Jejich podob, kdo byli, neviděla jsem mezi nimi, neboť mi bylo tak silným světlo, které tam vprostřed zářilo, až se mi zdálo, že jsem s nimi jedno. To bylo vysoko na západě, kde slunce zapadá. Od severu přišli zlí duchové: byli držáni na blízku, aby se mému soudu dívali. Zasazovali si rány vespolek a byli sevřeni jak ukovaní psi. Vzpínali se

svými krky po mně. Nebála jsem se jich, radovala jsem se. A poznala jsem, že ke cti Boží byli dohnáni sem přijíti, an Bůh svých přátel všeho jejich útisku zbavil, a oni pak se svou hanbou zase do pekla přijdou. Za těchto věcí nastala v mém těle změna k lepšímu, že mi bylo zůstatí v tomto hořkém, bědném životě. Byla jsem tak klidna a tak volna, beze strachu a bez trýzně. O já, o já, o já! A kdyby tu nemohla zůstatí ve smrti Boží dobrota, bylo by mi nyní bolně u srdce. Kdybych měla nyní lidskou sílu a božskou lásku, chtěla bych nyní začítí zvláště Bohu sloužítí. To bych si přála dobře dokonalati, jakž jsem vždycky žádala i nyní žádám.

LXIV. KTERAK BŮH ČLOVĚKU SLOUŽÍ.

Takto mluví žebračka ve své modlitbě k Bohu: Pane, děkuji tobě: že od té, co jsi mi vzal svou láskou všechno pozemské bohatství, nyní mne odíváš a živíš statkem cizím, neboť vše, co mne při majetku odívá v srdci požitkem, to vše mně musí býti cizí.

Pane, děkuji tobě: že od té, co jsi mi vzal moc mých očí, nyní mi sloužíš očima cizíma.

Pane, děkuji tobě: že od té, co jsi mi vzal moc mých rukou...

Pane, děkuji tobě: že od té, co jsi mi vzal moc mého srdce, mi nyní sloužíš srdci cizími.

Pane, prosím tě za ně, abys jim to odplatiti ráčil na zemi svou božskou láskou, aby tě vzývali a tobě sloužili ve všelikých ctnostech až do svatého skonání. Všichni, kdož s čistým srdcem opouštějí všechny věci z lásky k Bohu, jsou všichni arcížebráky a budou v soudný den souditi s Ježíšem, naším Spasitelem. Pane, vše, co tobě žaluji, to všechno změň na mně a na všech hříšnících. Pane, všeho, oč tebe prosím, dopřej mi i všem nedokonalým duchovním lidem k své vlastní cti. Pane, tvá chvála v mém srdci nikdy nezmlkej, ať co konám, o-pouštím i trpím. Amen.

LXV. JAK BŮH ZDOBÍ DUŠI TRÝZNÍ.

Bývají-li panny všelikého času oblečeny podle vůle svého ženicha, pak jim není již třeba než svadebních

šatův, to jest aby byl člověk pln utrpení v nemoci, v bolestech, v protivenstvích a v rozličných strastech, jichž mnoho nacházíme v hříšném křesťanstvu.

To jsou svadební šaty milující duše, a všedními šaty jsou: půst, bdění, kázeň, zpovídání, vzdychání, pláč, modlitba, strach z hříchu, tvrdé násilí smyslu a tělu v Bohu pro Boha, sladké naděje a bez přestání milostné žádosti a bez přestání modlící se srdce ve všech skutcích. To jsou všední šaty dobrého člověka. Jsme-li nemocní, máme šaty svadební, a když jsme zdraví, máme šaty všední.

Takto mluví utrápené tělo ku zbědované duši: Kdy poletíš na perutích své touhy v rozkošnou výši k Ježíšovi, své věčné lásce? Děkuj mu tam, paní, za mne, že jakkoliv já nicotno a nehodno jsem, přece ráčil býti mým, když do tohoto vyhnanství přišel a naše člověčenství na se vzal, a pros, aby mne bez viny zachoval, ať se mu čistě kořím až do svatého skonání, kdy ty, milá duše, ode mne odejdeš.

Duše: Aj, mé přemilé vězení, v němž upoutána jsem, děkuji tobě za všechno, v čem jsi mne poslechl. Ačkoliv mne často rmoutíváš, přece jsi mi přicházelo na pomoc. Budeš ještě veškeré své bídy zbaveno v poslední den. I nebudeme bédovati už a budeme si blaze libovati všichni v tom, co Bůh s námi konal, budeš-li nyní pevně státi a sladkou míti naději.

Poslušnost jest svaté pouto, jež víže duši k Bohu a tělo k Ježíšovi a pět smyslův k Duchu Svatému. Čím déle poutá, tím více duše miluje. Čím bídňěji se tělo chová, tím bídňěji jsou jeho skutky před Bohem a před lidmi dobré vůle.

Kniha se končí.

PŘÍDAVEK O SEDMERU HODINKÁCH

O matutínu dlužno zkoumati, zda síla Božství v duši přišla a člověka pozdvihla z obmyslu tvého těla a ze slepoty tvého srdce. K tomu příslušejí dva důkazy: křížování těla s pátravým úsilím, ustálenost ducha v Bohu.

V prímú dlužno zkoumati, zda moudrost Božství v duši přišla, aby se rozpoznati mohla dokonalost a nedokonalost. K tomu příslušejí dva ...

V hodinku dopolední dlužno zkoumati, zda oheň Božství na duši sstoupil a spálil všechny skvrny hříchu. K tomu příslušejí dva důkazy: upřímná touha po Našem Pánu a vroucné slzy po božské lásce.

V hodinku polední dlužno zkoumati, zda dobrotivost Božství do duše vešla a vzdala se všech světských přátel. K tomu příslušejí dva důkazy: odcizení se všem tvorům, stálost ducha v Bohu.

V nonu dlužno zkoumati, co Bůh na kříž vnesl: lidské milosrdenství a božskou věrnost. K tomu příslušejí dva důkazy: aby člověk Našeho Pána poznával a aby ho miloval. Mějme si jak mnoho ctností, dlužno nám všude hladověti a žízni po Našem Pánu.

V nešpory dlužno zkoumati, zda pokoj Boží v duši vešel, zda člověk pokoj má s Bohem a se všemi lidmi a sám se sebou a se vším stvořením. K tomu přísluší dvě důkazův: mlčení a samota.

V hodinku kompletáře dlužno zkoumati, zda božský zázrak v duši sstoupil, kterýž Bůh slíbil na kříži. K tomu přísluší čtvero důkazů: aby Bůh byl úsilně hledán, aby byl chován ve vroucí lásce a aby byl požíván. Věrný služebník Našeho Pána nenechávej nikdy dne, aby neminul buď ve cvičení dobrých skutkův, nebo v horlivém učení, uče své smysly, kterak jim Boha ze srdce milovati, nebo v pocitech slasti, neb v požívání radosti. Opravdu duchovní člověk bývá všude více starostliv o štěstí tohoto světa, aby se mu ho příliš nedostalo, než aby byl starostliv o svou potřebu. Toť ti, kteříž se Bohu dobře líbí v pravdě, daříž se jim dobře nebo zle.

ZLOMEK O MYSTICKÉM ŽIVOTĚ OD KOHOSI NEZNÁMÉHO

Nejvznešenějším a nejpotřebnějším, co všelicí mistrové a všelicí přátelé Boží pověděti mohou o Bohu, jsou články křesťanské víry. Dále pak jest skrytá propast v duši, která volá bez ustání divokým, propastným, nepochopitelným hlasem (z) propasti Boží, takže rozumu jako mžiknutím bývá odhalena. I bývá stržen v předivně velikou honbu po ní, třebas jí v čase postihnouti nemůže. Nejvyšším, nejprospěšnějším a nejvznešenějším, čeho se mu zde dostatí může, jest, že všechna slova, všechny myšlenky, všechny žádosti, všechnu lásku, celou duši spolu za sebou stáhne a potopí a utopí v propasti Boží a že rozum z ní vynese, jak veliká jest. Což však není, leč almuženskou mísou a drobty, které se stolu Páně padají. A jak vysokým a nesmírným to rozumu jest a se zdá, když se mu toho ve vlastnictví z lásky dostalo, přece si toho nemůže nikdy lépe zachovati ani bezpečněji, než když to zase z lásky ztratí v božské propasti, v níž jediné všechny věci věčně zachovány jsou.

Opět denním pokrmem, který vnitřním i vnějším lidem pro bídu zde zůstati musí, jest rozumné šetření řádu Božího k Bohu, k sobě samému, k svému bližnímu a jest dosti způsobů, jakými to podá, ať ho to pudí k svátosti, nebo k vnitřní odloučenosti pokoje, nebo k vnitřnímu rozumnému vznětu poznání Boží pravdu, nebo k modlitbě, nebo k zjevení, nebo k duchovnímu vidění, nebo k božské sladkosti, nebo k vnějším skutkům lásky, nebo k rozumnému, milostnému, strhujícímu žvatlání přátel Božích vespolek o převznešené Boží pravdě. A vše, co zde nového se zrodí a získá, má býti rozděleno tak, aby to nejvzácnější bylo vzato a zase obětováno do zmíněné propasti a tím ostatním byl nakrmen zmíněný řád v jedné jediné rostoucí moudrosti v Kristu Ježíši. Toto jest mimo to jediná pravá dobrovolná chudoba a nejdokonalejší život, po němž všichni praví přátelé Boží se honí. A co jinak se zrodí, to nevzejde a pohyne v rozmanitých nespořádaných, mučivých způsobech, na něž Bůh nikdy neodpovídá, nebo padne v nespořádanou rozumovou svobodu ducha, a to jest pád nejškodnější, nebo se vrátí zase do světa.

Nihil obstat.

VENCESLAUS POLEDNE,
Censor.

Imprimatur.

AB ARCHIEPISKOPALI ORDINARIATU
PRAGAE, die 25. Novembris 1920.

DR. ANTONIUS PODLAHA,
Vicarius generalis.

S POMOCÍ BOŽÍ A PŘÁTEL DOBRÉHO DÍLA.

Upravil a dřevoryt vyryl Jaroslav Benda.
Dotiskli kníhtiskaři Kryl a Scotti v Novém Jičíně
v listopadu l. P. 1920.

Sklad Marty Floriánové ve Staré Říši na Moravě
a Stanislavy Jílovské v Praze II.,
Štěpánská ul. 41.

DEO GRATIAS!